377

P.G.Wodehouse

Fulger ÎN PLINĂ VARĂ

Pe un fundal de frapantă relevanță comică, scriitorul englez P. G. Wodehouse își plasează micile sale intrigi și complicații de imbroglio amoros — pe cît de spumoase pe atît de candide și inocente — ironizînd în aspectele lor cele mai caracteristice diferite situații ale vieții cotidiene din Anglia.

GLOBUS
EDITURA UNIVERS

Lei 11,50

4

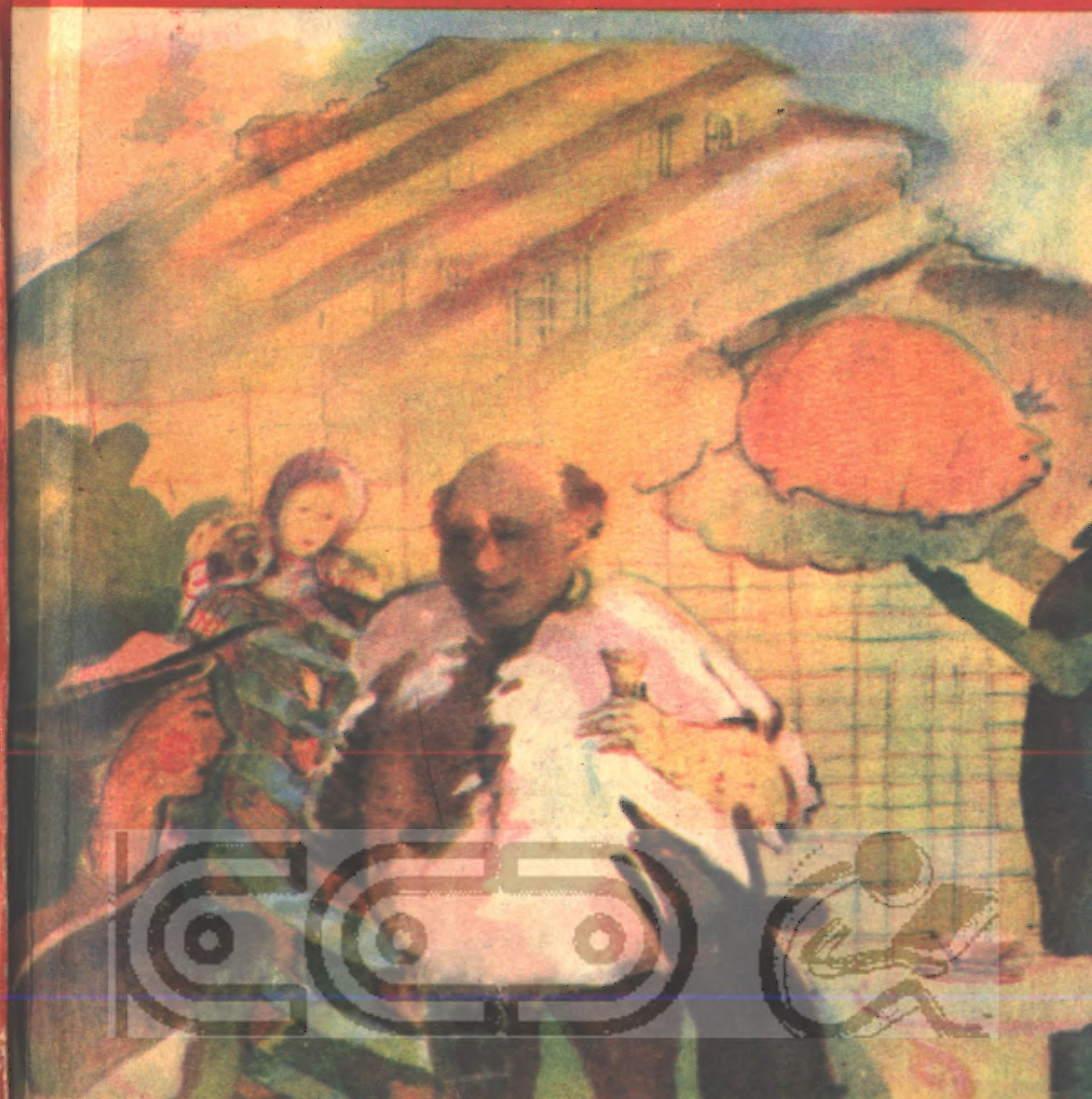
FULGER ÎN PLINĂ VARĂ P.G.WODEHOUSE

1982

P.G. WODEHOUSE

FULGER în plină vară

COPERTA COLECȚIEI: ION STATE

Grafica: Nicolae Sârbu. Ilustrația: Casia Păpușoi

SUMMER LIGHTNING
by
P. G. Wodehouse
Penguin Books Ltd.
England

GLOBUS

P.G.Wodehouse

Fulger în plină vară

În românește de
VERONICA FOCȘENEANU

EDITURA UNIVERS
București

1982

Lector: MARIA VONGHIZAS
Tehnoredactor: NICOLAE ŞERBĂNESCU

Bun de tipar: 31.III.1982. Coli tipar 11,5.

Tiparul executat sub comanda
nr. 841 la
Intreprinderea poligrafică
„13 Decembrie 1918",
Bucureşti,
Republica Socialistă România

Capitolul 1

NORI AMENINŢĂTORI LA CASTELUL BLANDINGS

I

CASTELUL BLANDINGS picotea în soare. Aburi fierbinţi şi jucăuşi se unduiau pe deasupra pajiştilor tunse şi lespezilor teraselor. Aerul era încărcat de zumzetul toropitor al gîzelor. Sosise binecuvîntatul ceas al unei după-amiezi de vară, între prînz şi ceai, cînd Natura pare că-şi descheie haina şi se aşază într-un fotoliu.

La umbra unui tufiş de laur, dincolo de clădirea acestui impunător cămin englezesc, Beach, valetul lui Clarence — cel de al noulea conte de Emsworth şi proprietarul castelului — se odihnea sorbind conţinutul unui pahar înalt şi citind hebdomadarul specializat în cancanuri din teatru şi societate. Atenţia îi fusese reţinută de o fotografie în chenar oval de pe una din paginile de mijloc. Preţ de un minut, o studie tacticos şi cu uimire pînă în cele mai mici amănunte. Apoi, chicotind lung, scoase un briceag din buzunar, decupă poza şi o depozită în străfundurile costumului.

În clipa aceea, tufişul de laur care pînă atunci nu scosese nici un sunet şopti : „Pssst !"

Valetul tresări foarte tare. Trupul voinic fu săgetat de un fior.

— Beach ! spuse tufişul.

Se iţi un cap. Ar fi putut fi o driadă, dar valetul nu înclina să creadă aşa ceva, şi pe bună dreptate. Era un tînăr înalt şi blond, în care recunoscu pe secretarul stăpînului său, domnul Hugo Carmody. Valetul se ridică în picioare, privindu-l dojenitor şi ofensat ; încă îi mai zvîcnea inima, şi-apoi îşi muşcase şi limba.

— Nu cumva te-am speriat, Beach ?

— Teribil, domnule.

— Îmi pare rău, dar lasă că face bine la ficat. Beach, n-ai vrea să cîştigi o bătrînă ?

Austeritatea valetului se înmuie. Licărul aspru din priviri păli.

— Da, domnule.

— Poţi s-o prinzi pe domnişoara Millicent cîteva clipe singură ?

— Desigur, domnule.

— Atunci, dă-i biletelul ăsta şi bagă de seamă să nu te vadă careva. Mai ales... fii foarte atent, Beach, la ce-ţi spun... mai ales, nu Lady Constance Keeble.

— Mă voi ocupa de problemă neîntîrziat, domnule.

Şi îi zîmbi părinteşte. Hugo zîmbi şi el. Între cei doi se statornici o înţelegere deplină. Beach pricepu că nu se cade să dea nepoatei stăpînului biletele pe ascuns ; iar Hugo pricepu că nu se cade să îndemne un om de treabă să-şi încarce conştiinţa cu o asemenea povară.

— S-ar putea să nu fiţi la curent, domnule, spuse valetul înfundînd în buzunarul pantalonilor plata păcatului, că stimata doamnă a plecat la Londra cu trenul de trei şi jumătate.

Hugo scoase o exclamaţie de dezamăgire.

— Cum adică, vrei să spui că toată chestia asta cu tîrîtul ca pieile-roşii, din tufiş în tufiş, fără să strivesc măcar o crenguţă sub călcîi, n-a fost decît pierdere de timp ? Şi Hugo ieşi la lumină, scuturîndu-se de praf. Ce păcat că n-am ştiut ! Mi-am prăpădit bunătate de costum şi mare minune dacă nu mi-a intrat şi vreo gînganie după guler. Oricum, nu strică niciodată să fii prevăzător.

— Foarte adevărat, domnule.

Acum, după ce intrase în posesia informaţiei că ochiul radiografic al mătuşii fetei pe care o iubea, funcţiona pe alte lungimi de undă, domnul Carmody deveni foarte vorbăreţ.

— Frumoasă zi, Beach.

— Da, domnule.

— Ehei, Beach, viaţa e stranie. Adică, nu poţi să ştii niciodată ce te aşteaptă. Uite, eu, de exemplu, stau acum la Castelul Blandings şi-mi place foarte mult. Vorba cîntecului : „Cîntaţi de bucurie, cîntaţi de voioşie, acasă aşa n-a fost să fie". Ei, şi cu toate astea, cînd am trecut pe ordinea de zi venirea la Castel, pot să-ţi mărturisesc, inima îmi era încovoiată sub povara durerii.

— Încovoiată, domnule ?

— Da. Încovoiată. Vizibil. Dacă ai cunoaşte circumstanţele, ai înţelege de ce.

Beach cunoştea circumstanţele. Pentru cei de la Castelul Blandings, existau prea puţine lucruri în jurul cărora neştiinţa să plutească vreme mai îndelungată. Ştia, astfel, că tînărul Carmody fusese cu cîteva săptămîni în urmă, împreună cu domnul Ronald Fish, nepotul lordului Emsoworth, coproprietar al unui club de noapte, numit „Cazanul Diavolului", situat nu departe de Bond Street, în însăşi inima cartierului pierzaniilor londoneze ; că, în ciuda acestei poziţii avantajate, afacerea se dovedise a fi un eşec financiar ; că domnul Ronald plecase cu mama lui, Lady Julia Fish, să se întremeze la Biaritz, şi că la insistenţele lui Ronnie, care declarase că nu face un pas spre Biaritz sau spre altă localitate rău famată, dacă nu se va găsi pentru prietenul din copilărie vreun cotlon călduţ, Hugo venise la Blandings ca secretar particular al lordului Emsworth.

— Desigur că nu v-a surîs ideea de a părăsi Londra, domnule ?

— Exact. Acum însă, Beach, poţi să mă crezi sau nu, după mine, ducă-se cine-o vrea la Londra ! Nu zic că ar strica o raită de-o noapte prin Piccadilly. Dar dacă e vorba să te stabileşti undeva atunci alegerea mea este categoric Castelul Blandings. Ce loc, Beach !

— Da, domnule.

— Un adevărat paradis — eu aşa i-aş spune.

— Desigur, domnule, dacă vreţi dumneavoastră...

— Şi acum că vine şi bătrînul Ronnie, bucuria n-o să mai aibă margini, cum se zice.

— Îl aşteptăm pe domnul Ronald, domnule ?

— Vine mîine sau poimîine. Am primit o scrisoare azi dimineaţă. A ! Să nu uit ! Îţi urează toate cele bune şi-ţi trimite vorbă să pui la bătaie şi ultima cămaşă pe Baby Bones pentru cursa Medbury Selling.

Valetul îşi ţuguie buzele a îndoială.

— Cam hazardat. Nu e dintre favorite.

— O mîrţoagă, ce mai încoace-ncolo. Verdictul meu e s-o laşi moartă.

— Totuşi, domnul Ronald are de obicei fler. De mulţi ani a început să mă îndrume în problema asta şi am tras foloase mari urmîndu-i sfaturile. Chiar pe cînd învăţa la Eton, făcea alegeri deosebit de fericite.

— Treaba ta, spuse Hugo cu indiferenţă. Ce tăiai adineauri din ziar ?

— O poză de-a domnului Galahad, domnule. Ţin un album în care lipesc articolele interesante privitoare la familie.

— Ştii ce-ţi lipseşte din album ? Descrierea unui martor ocular despre cum a căzut pe fereastră Lady Constance Keeble şi şi-a frînt gîtul.

Sentimentul bunei cuviinţe pronunţate îl împiedică pe Beach să-şi însuşească acest punct de vedere, dar omul oftă nu fără oarecare melancolie. Deseori îl stăpîneau gînduri asemănătoare despre castelana de la Blandings.

— Doriţi să vă arat tăietura, domnule ? Este o referire la opera literară a domnului Galahad.

Cele mai multe din fotografiile hebdomadarului asupra cărora îşi odihnise Beach privirile erau ale unor doamne din aristocraţie care

încercau să arate ca nişte dansatoare şi ale unor dansatoare încercînd să arate ca nişte aristocrate, dar aceasta înfăţişa trăsăturile semeţe ale unui domn de vreo 60 de ani, mic de statură, spilcuit şi ţanţoş. Dedesubtul pozei, cu litere de-o şchioapă, se afla un singur cuvînt :

GALLY

Iar dedesubtul acestuia, cu caractere mici, o notă :

„Onorabilul Galahad Threepwood, fratele contelui Emsworth. O păsărică ne şopteşte cum că Gally s-ar afla la Castelul Blandings, în Shropshire, reşedinţa ereditară a familiei, cufundat în aşternerea pe hîrtie a Amintirilor sale. Aşa cum poate adeveri oricare membru al Vechii Brigăzi, ele ar trebui să fie la fel de pline de surprize ca şi starea timpului, dacă nu cumva chiar mai pline."

Hugo cercetă meditativ exponatul şi-l înapoie pentru a fi pus la arhivă.

— Da, remarcă el, cred că au prins imaginea întocmai. Ghiujul se pare că a fost iute foc pe vremea lui Edward Mărturisitorul.

— Domnul Galahad a fost cam zburdalnic în tinereţe, încuviinţă valetul cu un fel de mîndrie feudală în glas.

Părerea personalului de serviciu era că distinsul Galahad aducea strălucire Castelului Blandings.

— Ţi-a trecut cumva prin minte, Beach, că dacă apare cartea asta, o să facă o vîlvă nemaipomenită ?

— Deseori, domnule.

— Să ştii că eu am început să pun bani deoparte ca să-mi iau un exemplar. Apropo, să te întreb ceva : poţi să-mi dai vreun amănunt despre un individ cu numele de Baxter ?

— Domnul Baxter, domnule ? A fost secretarul particular al Lordului.

— Aha, mi-am închipuit eu. Lady Constance mi-a vorbit de el azi dimineaţă. M-am întîlnit cu ea cînd luam aer în ţinută de călărie şi nu s-a arătat prea încîntată. „Am impresia că vă bucuraţi de mult timp liber, domnule Carmody", mi-a spus. „Domnul Baxter", a continuat ea privindu-mă cu înţeles, „nu găsea niciodată timp pentru călărie pe vremea cînd era secretarul Lordului Emsworth. Domnul Baxter era întotdeauna cufundat în lucru. Dar, de fapt", a adăugat în timp ce nu mă slăbea o clipă cu reflectoarele, „domnul Baxter îşi îndrăgea munca. Îl pasionau îndatoririle sale. O, Doamne ! Ce om conştiincios era domnul Baxter, zău aşa !" — sau chestii de genul ăsta. S-ar putea să mă înşel, dar aluziile mi s-au părut de-a dreptul jignitoare ! Aş vrea să ştiu şi eu — dacă Baxter ăsta era atît de grozav — de ce mă rog l-au lăsat să plece ?

Valetul aruncă o privire în jur, prevăzător.

— Bănuiesc că a fost o poveste neplăcută la mijloc, domnule.

— A șterpelit linguri, hai ? Așa fac întotdeauna indivizii ăștia zeloși.

— N-am reușit să aflu toate amănuntele, domnule, dar a fost ceva în legătură cu niște ghivece.

— A șterpelit ghivece ?

— Mi s-a dat de înțeles că a aruncat cu ele în Înălțimea sa Lordul Emsworth.

Hugo luă un aer ofensat. Era un tînăr cutezător care nu suporta nedreptatea.

— Să mă ia naiba dacă pricep prin ce anume mă depășește acest Baxter ca secretar. Poate că mie îmi place tihna, poate că uit să răspund la scrisori și poate că uneori, în după-amiezile calde, nu mă dau în lături de la un pui de somn, dar cel puțin n-arunc cu ghivece în capul oamenilor. N-am azvîrlit nici măcar cu o sugativă după Lordul Emsworth. Ei, să mă duc și eu la treburile mele. Plimbarea de azi dimineață și picoteala de după prînz mi-au încurcat puțin programul. Și... n-ai să uiți de bilețel ?

— Nu, domnule.

Hugo medită.

— De fapt, dacă mă gîndesc mai bine, ce-ar fi să mi-l dai înapoi ? E mai sigur să nu se vînture lucruri scrise pe-aici. Spune-i domnișoarei Millicent că mă poate găsi în grădina de trandafiri la ora șase fix.

— În grădina de trandafiri...

— La șase fix.

— Prea bine, domnule. Voi avea grijă să primească mesajul.

II

Timp de două ore după această discuție, nu se petrecu nimic deosebit în incinta Castelului Blandings. La sfîrșitul intervalului, liniștea toropitoare și blîndă fu străbătută de cinci bătăi blînde și toropitoare ale orologiului de deasupra grajdurilor. În acea clipă o procesiune modestă, dar vrednică de atenție, ieși din casă și se înșirui pe drumul care traversa pajiștea scăldată în soare, spre locul unde cedrul uriaș își arunca umbra sa îmbietoare. În frunte se afla James, lacheu, ducînd o tavă plină. După el urma Thomas, alt lacheu, ducînd o masă pliantă. Ariergarda o forma Beach, care nu ducea nimic, dar dădea o anume distincție cortegiului.

Instinctul care îi avertizează pe toți englezii sadea cînd este gata ceaiul își îndeplini fără întîrziere tăcuta misiune. În clipa cînd Thomas fixa măsuța își făcu apariția, ca și cum ar fi dat răspuns la o replică, un domn mai în vîrstă într-un costum de tweed plin de pete și o pălărie de care ar fi trebuit să se jeneze. Clarence, cel de al noulea conte de Emsworth, era un bărbat înalt, uscățiv, vînos, de vreo 60 de ani, și în acea clipă ușor stropit cu noroi, pentru că își petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii învîrtindu-se pe lîngă cocine. Trecu în revistă pregătirile pentru masă cu o amabilitate vagă prin pince-nez-ul neînrămat.

— Ceaiul ?

— Da, înălțimea voastră.

— Cum ?! spuse lordul Emsworth. Ha ? Ceaiul, zici ? Ceaiul ? Da. Ceaiul. Foarte bine. Desigur, ceaiul. Grozav !

Din remarcile sale înțelegeai că a sosit ora ceaiului, lucru care îi făcea plăcere. Se grăbi să împărtășească revelația nepoatei sale Millicent, care ademenită de aceeași misterioasă chemare apăruse lîngă el.

— Ceaiul, Millicent.

— Da.

— Păi da... ceaiul, spuse Lordul Emsworth, punînd punctul pe „i".

Millicent se așeză și-și făcu de lucru cu ceainicul. Era o fată înaltă, blondă, cu ochi albaștri catifelați și un chip ca în pictura Deșteptarea Sufletului. Întreaga ei înfățișare degaja un aer candid desăvîrșit. Nici un expert n-ar fi putut bănui că un valet mituit tocmai îi șoptise un mesaj, prin care i se propunea ca la ora șase fix să se întîlnească cu un tînăr complet neconvenabil, printre arbuștii de trandafir.

— Ai fost s-o vezi pe Împărăteasă, unchiule Clarence ?

— Ha ? A, da. Da, draga mea. Am fost la ea toată după-amiaza.

Ochii blajini ai Lordului Emsworth sclipeau. Așa se întîmpla ori de cîte ori era pomenită nobila vietate — Împărăteasa de la Blandings. Cel de al noulea conte de Emsworth era un om cu ambiții puține și modeste. Nu rîvnise niciodată să călăuzească destinele statului, să-i întocmească legile și să țină în Camera Lorzilor discursuri care să ridice în picioare pe

toți pairii și episcopii, să-i facă să-și agite pălăriile și să chiuie. Pentru a putea pătrunde în Panteonul Angliei, nu înțelesese să facă altceva decît să-și îngrijească scroafa premiată — Împărăteasa de la Blandings — cu atîta asiduitate, încît pentru a doua oară în doi ani consecutivi urma să cîștige medalia de argint la clasa Porci Grași de la Expoziția agricolă din Shropshire. Și pe zi ce trecea, era tot mai mult încredințat că premiul devenea din ce în ce mai palpabil.

Pe la începutul verii, îl copleșise un moment de panică. Se conturase perspectiva unui dezastru cînd vecinul său, Sir Gregory Parsloe-Parsloe de la Matchingham Hall, îl ademenise în mod josnic pe porcarul său George Cyril Wellbeloved, un om deosebit de priceput, promițîndu-i un salariu mai îmbietor. O vreme lordul Emsworth s-a temut că Împărăteasa, tînjind după vechiul ei prieten și îngrijitor, ar putea să refuze mîncarea și să-și reducă gradul ridicat de obezitate. Dar temerile s-au dovedit neîntemeiate. Împărăteasa îl îndrăgi din prima clipă pe Pirbright, succesorul lui George Cyril, și se îndopa cu mîncare cu aceeași dezinvoltură obișnuită. Dreptatea triumfă în această lume mult mai des decît ne dăm noi seama.

— Ce-i faci ? întrebă Millicent curioasă. Îi citești povești de adormit copiii ?

Lordul Emsworth își țuguie buzele. Era o fire reverențioasă și nu-i plăcea să glumească atunci cînd era vorba de probleme serioase.

— Tot ce-i fac, draga mea, pare să dea rezultatele dorite. E într-o formă excelentă.

— Cînd am văzut-o ultima oară, era mai mult diformă decît în formă.

De data aceasta Lordul Emsworth zîmbi cu indulgență. Înțepăturile la adresa formelor pline ale Împărătesei nu-l atingeau. Nu-și dorea s-o vadă trasă prin inel ca școlărițele, așa cum e moda acum.

— N-a mîncat niciodată cu atîta poftă, spuse el. E o plăcere s-o vezi cum se hrănește.

— Ce bine îmi pare! Domnul Carmody, urmă Millicent aplecîndu-se să altoiască un prepelicar care se aventurase să șterpelească ceva de mîncare, mi-a spus că în viața lui n-a văzut animal mai frumos.

— Îmi place tînărul ăsta, spuse apăsat Lordul Emsworth. Se vede la el o concepție sănătoasă despre porci. Are capul pe umeri, ce mai!

— Da, e mult mai bun ca Baxter, nu?

— Baxter!

Înălțimea sa se înecă brusc cu ceaiul.

— Nu prea îl simpatizezi pe Baxter, unchiule Clarence, așa-i?

— N-am avut o clipă de răgaz cît timp a fost la noi. Oribil individ! Tot timpul se agita. Tot timpul vroia *să mă pună* la treabă. Tot timpul apărea de după colț cu ochelarii lui îngrozitori și lucioși și mă silea să semnez hîrtii, cînd eu doream să ies în grădină. Unde mai pui că era și țicnit. Slavă Domnului că am scăpat de el.

— Oare?!

— Cum adică?

— Eu, una, cred că mătușa Constance n-a renunțat la ideea de a-l aduce îndărăt.

Lordul Emsworth tresări atît de tare, încît pince-nez-ul îi sări de pe nas. Nepoata lui atinsese subiectul coșmarului său favorit. Uneori se trezea noaptea tremurînd, cu gîndul că fostul secretar s-a întors la castel. Și deși în asemenea ocazii întotdeauna se lăsa din nou furat de vise cu zîmbetul fericit al ușurării, nu încetase să fie obsedat de groaza că soră-sa Constance, dominatoare cum era, intenționa să-l aducă înapoi pe individ.

— Pentru Dumnezeu! Ți-a spus ea ceva?

— Nu. Dar simt. Știu că nu-i place domnul Carmody.

Lordul Emsworth explodă:

— Absurd! Absolut absurd! Dar ce cusur poate să-i găsească tînărului Carmody? Un băiat cît se poate de capabil și de inteligent. Mă lasă în pace. Nu mă sîcîie. Cît aș dori ca ea...

Se întrerupse și privi neputincios către o doamnă impunătoare, de vîrstă mijlocie, care ieșise din casă și acum traversa pajiștea.

— A, uite-o! spuse Millicent, surprinsă la fel de neplăcut. Credeam că ai plecat la Londra, mătușă Constance.

Lady Constance Keeble ajunse lîngă masă. Refuzînd cu o mișcare distrată a capului invitația nepoatei de a ocupa locul de cinste de lîngă ceainic, se prăbuși pe un scaun. Era o femeie încă deosebit de frumoasă, cu trăsături poruncitoare și ochi minunați. În clipa res-

pectivă, ochii aceştia erau neguroşi şi cuprinşi de îngîndurare.

— Am pierdut trenul, explică ea. Dar nu e nimic; pot să fac şi mîine ce aveam de făcut la Londra. Am să plec cu trenul de unsprezece şi un sfert. Într-un fel, este şi mai convenabil; o să mă aducă Ronald cu maşina înapoi. O să trec pe Norfolk Street să-l prind înainte de a pleca.

— Dar cum de-ai pierdut trenul?

— Adevărat, întări Lordul Emsworth cu nemulţumire în glas. Doar ai plecat la timp.

Privirea gînditoare a surorii sale se accentuă.

— L-am întîlnit pe Sir Gregory Parsloe-Parsloe. (Lordul Emsworth înţepeni la auzul numelui.) M-a ţinut de vorbă. E foarte îngrijorat. (Lordul Emsworth se înviora.) Mi-a spus că l-a cunoscut foarte bine pe Galahad cu ani în urmă şi că este foarte neliniştit în privinţa cărţii lui.

— Cred că nu e singurul, murmură Millicent.

Avea dreptate. În clipa în care un om cu antecedentele lui Galahad Threepwood ia tocul în mînă şi-şi aduce aminte de întîmplări hazlii prin care a trecut dragul şi scumpul său prieten Cutare, nu poţi să ştii unde are să se oprească; şi în întreaga Anglie, printre persoanele vîrstnice aparţinînd nobilimii de la oraşe şi sate, începuse să bîntuie un soi de panică de cînd se aflase de activităţile sale literare. De la Sir Gregory Parsloe-Parsloe, cu reşedinţa la Matchingham Hall, pînă la stîlpii societăţii cu capetele cărunte din Cumberland şi Kent, armate întregi de oameni respectabili, care în zilele tinereţii avuseseră nesăbuinţa de a se înhăita cu onorabilul Galahad, îşi aduceau aminte de fel de fel de nebunii săvîrşite în tovărăşia lui şi făceau supoziţii peste supoziţii în legătură cu starea în care se afla memoria ghiujului.

Căci, la vremea lui, Galahad fusese petrecăreţ nevoie mare. Craiul localurilor de noapte. Mereu în formă. Ca un peşte în apă. Prieten la cataramă cu Hughie Drummond şi Fatty Coleman; tovarăş de chefuri de-al Shifter-ilor, Pitch-erilor şi Peter Blobbs-ilor, precum şi al altor indivizi dintr-un cerc interesant dar cîtuşi de puţin puritan. Bookmakerii îl ştiau după poreclă, picoliţele se hlizeau la balivernele sale curtenitoare. Asculta bătăile orologiilor la miezul nopţii. Iar cînd se abătea pe la bătrîna „Gardenia“, comisionarii se luptau care să aibă cinstea de a-l da afară. Într-un cuvînt, un om care n-ar fi trebuit să fie în veci învăţat să scrie, şi care, dacă din nefericire fusese înzestrat cu acea aptitudine, ar fi trebuit să fie împiedicat printr-un Act al Parlamentului să-şi aştearnă pe hîrtie *Amintirile*.

Aşa gîndea Lady Constance, sora lui. Aşa gîndea Sir Gregory Parsloe-Parsloe, vecinul său. Şi tot aşa gîndeau şi stîlpii societăţii din îndepărtatele comitate Cumberland şi Kent. Deşi împărtăşeau păreri contradictorii în multe privinţe, aici erau perfect de acord.

— Vroia să încerc să aflu dacă Galahad a scris ceva şi despre el.

— Păi, poţi să-l întrebi acum, spuse Millicent. A ieşit din casă şi am impresia că vine încoace.

Lady Constance se întoarse brusc şi, urmînd direcţia arătată de degetul nepoatei, se încruntă. Era de obicei suficient să-l vadă pe pacostea de frate-său, ca să se încrunte. Cînd el începea să vorbească şi ea trebuia să asculte, încruntarea se preschimba în înfiorare. Conversaţia cu Galahad îi dădea senzaţia că a înghiţit brusc ceva acru.

— Îmi vine întotdeauna să rîd, spuse Millicent, cînd mă gîndesc ce prost au nimerit-o naşii unchiului Gally cînd l-au botezat cu numele ăsta.

Îşi privea ruda care se apropia cu acea afecţiune tolerantă, de fapt admirativă, pe care tinerele, chiar dacă au chipuri de madonă, sînt foarte înclinate să o reverse asupra vîrstnicilor cu trecut interesant.

— Nu-i aşa că arată grozav ? spuse ea. Zău, e nemaipomenit să te distrezi în tinereţe aşa cum s-a distrat el, şi totuşi să fii atît de uluitor de sănătos. Te uiţi în jur şi vezi bărbaţi care duc o viaţă model şi se usucă în floarea vîrstei, în timp ce unchiul Gally, dragul de el, care se pare că pînă la cincizeci de ani n-a ştiut ce e somnul, zburdă ca un prunc, înfloritor ca întotdeauna.

— Toţi ai noştri au fost oameni cu o sănătate de fier, declară Lordul Emsworth.

— Precis că unchiul Gally a ştiut s-o folosească din plin pe a sa, replică Millicent.

Autorul, traversînd pajiştea cu paşi mărunţi şi energici, se alăturase acum micului grup din jurul măsuţei. Cum îl arăta şi fotografia, era un om mic de statură, spilcuit şi ţanţoş, genul pe care îl asociezi automat în minte cu costume în carouri, pantaloni strîmţi, melon alb, garoafă roz şi binoclu de curse atîrnînd la şoldul stîng. Deşi în clipa respectivă era cu capul descoperit şi cu mînecile cămăşii suflecate, iar pe vîrful nasului etala pata de cerneală a vieţii literare, tot mai indicat pentru el ar fi fost un bar american sau o păşune. Ochii vii, cu zbîrcituri la colţuri, priveau drept înainte, ca şi cum ar fi urmărit o cursă de cai pe ultima sută de metri. Picioarele elegant încălţate îţi lăsau impresia că scurmă în pămînt căutînd caiaua de alamă a potcoavei. Un domn măruntel şi distins, şi — după cum spusese Millicent — înfloritor ca un prunc. O viaţă pe de-a-ntregul irosită îl lăsase pe onorabilul Galahad Threepwood, în pofida celei mai elementare logici, într-o condiţie fizică ce părea desăvîrşită, chiar exagerat de desăvîrşită. Cum putea arăta şi cum se putea mişca un om care ar fi trebuit să aibă ficatul complet distrus, era un mister continuu pentru prietenii săi. Vederea nu-i slăbise şi forţa nu-l lăsase. Şi cînd, săltînd voios pe gazon, s-a împiedicat de prepelicar, şi-a găsit echilibrul cu atîta agilitate şi graţie, încît n-a vărsat un strop din paharul cu whisky şi sifon pe care-l avea în mînă. A continuat să ţină paharul sus, ca pe un stindard al vitejiei sub care luptase şi cîştigase adesea. Oaia neagră a familiei putea

fi foarte bine socotită un perfect acrobat al antialcoolismului.

După ce se descotorosi de prepelicar și alină sentimentele rănite ale animalului dîndu-i voie să-i amușine whiskiul cu sifon, onorabilul Galahad scoase un monoclu cu rame negre și, vîrîndu-și-l în ochi, contemplă masa și se strîmbă încruntat.

— Ceai ?

Millicent se întinse după o ceașcă.

— Cu frișcă și zahăr, unchiule Gally ?

O opri cu un gest de repulsie.

— Știi doar că nu beau niciodată ceai. Îmi respect stomacul. Să nu-mi spui că tu nu ți-l distrugi pe al tău cu otrava asta.

— Îmi pare rău, unchiule Gally, mie-mi place.

— Ai grijă, o preveni onorabilul Galahad, care își îndrăgea nepoata și nu-i plăcea s-o vadă că are apucături proaste. Ai mare grijă cu lucrurile de genul ăsta. Ți-am povestit vreodată ce-a pățit sărmanul Buffy Struggles prin nouăș' trei ? Un individ dubios l-a ademenit pe bietul Buffy să participe la una din conferințele despre temperanță, unde făceau și proiecții cu diapozitive colorate ; bietul băiat era pămîntiu, pămîntiu de tot. „Gally" mi-a spus, „cum se procedează cînd vrei să-ți cumperi ceai ? Ce trebuie să faci la început ?" „Ceai ? !" i-am răspuns. „La ce-ți trebuie ție ceai ?". „Ca să beau !" „Vino-ți în fire, omule", i-am spus. „Ai luat-o razna de tot. Dă-l naibii de ceai. Ia colea un brandy cu sifon !" „Nu mai beau alcool", face el. „Cine bea ajunge ca

rimele." „Mă băiatule, da' tu nu ești rîmă, măi", i-am spus, subliniindu-i exact punctul slab din argumentație. „Da, da' dacă mai beau, rîmă mă fac, pun mîna-n foc !" mi-a replicat el. Ei, și l-am implorat cu lacrimi în ochi să nu se pripească, dar nu l-am clintit. A comandat să i se aducă acasă zece livre de ierburi de-alea puturoase și a dat ortul popii în mai puțin de-un an.

— Doamne ferește ! Vorbești serios ?

Onorabilul Galahad dădu din cap într-un fel de-a dreptul impresionant.

— Mort țeapăn. L-a strivit o cabrioletă, sărmanul. Tocmai traversa Piccadilly. Am scris despre asta și în carte.

— Cum mai merg „Amintirile" ?

— Splendid, draga mea. Minunat. Nici nu mi-am închipuit că e atît de ușor să scrii. Îți iese pur și simplu din condei. Clarence, vroiam să te întreb ceva în legătură cu o dată. În ce an a fost scandalul ăla teribil între tînărul Gregory Parsloe și Lordul Burper, cînd Parsloe i-a furat bătrînului dinții falși și i-a amanetat pe Edgware Road ? În '96 ? Am impresia că ceva mai tîrziu — prin '97 sau '98. S-ar putea să ai dreptate. O să las deocamdată '96.

Lady Constance scoase un strigăt ascuțit. Orice rază de soare pierise, acum definitv din viața ei. Simțea, ca mai întotdeauna cînd se afla în compania fratelui ei Galahad, că o haită de vulpi îi roade măruntaiele. Nici măcar gîndul că poate să-i furnizeze lui Sir Gregory Parsloe-Parsloe informația secretă pe care i-o ceruse nu era în stare s-o liniștească.

— Galahad! Doar n-ai de gînd să tipărești asemenea infamii despre vecinul nostru cel mai apropiat!

— Ba bine că nu! Și onorabilul Galahad sforăi belicos. Dacă e infamie, să mă dea în judecată. Mă lupt cu el pînă la Camera Lorzilor. E povestea cea mai temeinic documentată din carte. Clarence, dacă insişti o să las '96... Ştii, spuse onorabilul Galahad, inspirat, am să spun — „spre sfîrşitul anilor nouăzeci". La urma urmei, nici nu are atîta importanță data exactă. Faptele contează.

Și sărind zglobiu peste prepelicar, o porni înapoi pe pajişte cu paşi repezi.

Lady Constance înțepenise în scaun. Ochii ei minunați erau ușor ieșiți din orbite, iar fața i se lungise. Privind-o, ai fi spus că toate durerile lumii s-au adunat pe acest cap, nu pe al Monei Lisa.

— Clarence!

— Da, dragă!

— Ce-ai de gînd să faci?

— Să fac?

— Nu crezi că trebuie să facem ceva? Nu-ți dai seama că, dacă o să se publice cartea asta infernală a lui Galahad, jumătate din prietenii noştri ne vor ocoli? Vor spune că noi sîntem de vină. Că ar fi trebuit să-l împiedicăm într-un fel. Închipuiește-ți ce-ar simți Sir Gregory cînd ar citi povestea aia oribilă?

Chipul binevoitor al Lordului Emsworth se întunecă.

— Puțin îmi pasă de sentimentele lui Parsloe. Și, în plus, chiar a furat dinții lui

Burper. Îmi amintesc că mi i-a arătat. Îi înfăşurase în vată şi îi ţinea într-o tabacheră.

Gestul cunoscut sub numele de mîini ce se frîng nu prea se vede în viaţa de toate zilele, dar în clipa aceea Lady Constance Keeble schiță cu mîinile ceva care, printr-o interpretare liberă, ar fi putut să fie descris ca frîngerea lor.

— Vai, dacă ar fi aici domnul Baxter! icni ea.

Lordul Emsworth tresări atît de violent, încît îi sări pince-nez-ul şi scăpă din mînă o bucată de prăjitură.

— Pentru Dumnezeu, ce nevoie ai de individul ăsta aici?

— Ar găsi el o cale să ieşim cu fața curată din buclucul ăsta. A fost întotdeauna atît de eficient.

— Baxter nu e întreg la minte!

Lady Constance articulă un sunet ascuțit.

— Clarence, zău, ești cîteodată cea mai enervantă ființă din cîte cunosc. Îți intră cîte o idee în cap și n-o lași, indiferent ce-ar spune toată lumea. Domnul Baxter a fost cel mai capabil om pe care l-am cunoscut.

— Da, capabil de orice, replică lordul Emswort, îndîrjit. A aruncat cu ghivece de flori după mine în toiul nopții. M-am trezit cînd se crăpa de ziuă și am dat peste ghivece de flori răspîndite la fereastra dormitorului meu și cînd m-am uitat afară — individul ăsta, Baxter, stătea pe terasă într-o pijama galbenă ca lămîia, zvîrlind cu afurisitele alea de vase de

parcă era mitralieră, zău așa. Bănuiesc că la ora asta zace la balamuc.

Lady Constance se aprinsese la față ca para focului. Nici în zilele primei lor copilării nu simțise atîta înverșunare față de capul familiei, ca astăzi.

— Știi foarte bine că a existat o explicație cît se poate de simplă. Mi se furase colierul de diamante, iar domnul Baxter și-a închipuit că hoțul l-a ascuns în vreun ghiveci. S-a dus să cerceteze, a fost încuiat pe dinăuntru și a încercat să atragă atenția prin...

— Lasă dragă, după mine individul e scrîntit, și de fapt și Galahad a adoptat aceeași atitudine în carte.

— A adoptat... ? Dar, n-o să treacă Galahad povestirea asta în carte !

— Bineînțeles că o trece. Crezi că o să prăpădească bunătate de material ca ăsta ? Și cum îți spuneam, atitudinea pe care a adoptat-o Galahad — și vorba ceea, e un om cu capul pe umeri și mintea limpede — este că Baxter nu era în toate mințile. Ei, acum mă duc să mă mai uit la Împărăteasă.

Și o luă agale spre cocine...

III

Cîteva clipe după plecarea lui, liniștea cuprinse masa. Millicent se lăsase pe speteaza scaunului. Lady Constance stătea înțepată pe al ei. O adiere ușoară, încărcată de mireasma

florilor agățătoare, prevestea răcoarea serii ce se lăsa.

— De ce ții așa de mult să-l aduci înapoi pe domnul Baxter, mătușă Constance ? întrebă Millicent.

Bățoșenia mătușii se înmuie. Era din nou calmă și dominatoare. Avea aerul unei femei care tocmai a rezolvat o problemă foarte dificilă.

— Cred că prezența lui aici este vitală.

— Unchiul Clarence nu prea e de acord.

— Unchi-tău Clarence a fost întotdeauna opac la interesele sale supreme. N-ar fi trebuit să concedieze niciodată pe singurul secretar care a fost în stare să se îngrijească de problemele lui.

— Dar domnul Carmody nu e bun ?

— Nu. Nu este. Și n-am să-mi găsesc liniștea pînă cînd domnul Baxter nu-și ia din nou în primire munca.

— Dar ce cusur îi găsești domnului Carmody ?

— E teribil de ineficient. În afară de asta, spuse Lady Constance atacînd din plin, cred că își petrece prea mult timp dîndu-ți tîrcoale, draga mea. Își închipuie că a venit la Castelul Blandings doar ca să se învîrtească pe lîngă tine.

Acuzația i se păru nedreaptă lui Millicent. Se gîndi să sublinieze că, de fapt, ea și Hugo s-au întîlnit doar de cîteva ori și atunci doar pe furiș, dar se temu că intervenția ar putea să fie nepotrivită. Un observator atent ar fi

sesizat poziția de apărare. Preferă să arate ca o nepoată gata să înfrunte o mătușă.

— Găsești că e o companie plăcută ?

Millicent căscă.

— Domnul Carmody ? Nu, nu în mod special.

— Mi se pare un tînăr anost.

— La culme.

— Searbăd.

— Insipid.

— Și totuși, marțea trecută ați călărit împreună.

— Nimic mai neplăcut decît să călărești singură.

— Joci și tenis cu el.

— Mi-ar plăcea să te văd jucînd tenis singură !

Buzele Lady-ei Constance se strînseră.

— Păcat că Ronald l-a convins pe unchitău să-l angajeze. Clarence trebuia să-și dea seama numai după cum arată că este un individ imposibil. (Făcu o pauză.) O să fie foarte plăcut cu Ronald aici, continuă ea.

— Da.

— Trebuie să-ți faci timp și pentru el. Dacă, urmă Lady Constance în maniera pe care cei apropiați o găseau chiar mai puțin plăcută decît alte maniere ale ei, dacă... te lasă domnul Carmody din cînd în cînd.

Își scrută nepoata îndeaproape. Dar Millicent știa să țină piept la oricîte căutături încă de la vîrsta de șaisprezece ani. În plus, era adepta principiului că cea mai bună formă de apărare este atacul.

— Crezi că sînt îndrăgostită de domnul Carmody, mătușă Constance ?

Lady Constance nu era femeia care să savureze metodele directe ale tinerei generații. Fața i se congestionă.

— Nici nu mi-a trecut așa ceva prin minte.

— Perfect. M-am temut de contrariul.

— O fată rațională ca tine cred că își dă seama imediat de imposibilitatea certă a unei căsătorii cu un bărbat în situația lui. Nu are nici bani, nici perspective. Și bineînțeles, unchiul tău are împuternicire asupra averii tale și nici să nu visezi că ți-o dă dacă ai de gînd să închei o căsătorie nepotrivită.

— Deci, am noroc că nu m-am îndrăgostit de el, nu ?

— Mare noroc !

Lady Constance se opri o clipă, pe urmă abordă un subiect pe care îl atinsese de multe ori înainte. Millicent își dădu seama ce avea să urmeze după privirea mătușii.

— Nu pot să înțeleg de ce nu vrei să te căsătorești cu Ronald. V-ați potrivi atît de bine din toate punctele de vedere. Țineți unul la celălalt de cînd erați copii.

— Oh, îmi place foarte mult Ronnie.

— Mătușa Julia s-a necăjit grozav.

— Trebuie să-și revină. O să-i găsească ea o partidă bună, dacă nu se lasă.

Lady Constance luă un aer semeț.

— Nu se pune problema de... Dacă nu te superi, draga mea, ți-ai luat un obicei de a vorbi despre Ronald ca și cum ești foarte sigură pe el. Crezi că va fi întotdeauna gata să

te aștepte pînă te hotărăști tu ? Nici nu-ți dai seama cît de atrăgător e băiatul ăsta.

— Cu cît aștept mai mult, cu atît o să aibă timp să devină mai fascinant.

Dacă n-ar fi fost o clipă atît de încordată, Lady Constance ar fi găsit timpul necesar să pună la punct această necuviință; dar avea sentimentul că nu e prea înțelept să se îndepărteze de la tema principală.

— Este exact tipul de tînăr după care aleargă toate fetele. De fapt intenționam să-ți spun. Am primit o scrisoare de la mătușă-ta Julia, în care îmi scrie că la Biaritz au întîlnit o americancă încîntătoare, domnișoara Schoonmaker, al cărui tată se zice că pe vremuri ar fi fost prieten cu unchiul Galahad. Se pare că fata s-a îndrăgostit de Ronald și Ronald de ea. Au călătorit amîndoi pînă la Paris și de acolo el a plecat mai departe.

— Vai, ce nestatornici sînt bărbații ! suspină Millicent.

— Fata avea niște cumpărături de făcut, spuse tăios Lady Constance. Acum însă probabil că e la Londra. Julia a invitat-o să stea la Blandings și fata a acceptat. E posibil să vină azi-mîine. Și, draga mea, cred că ar fi cazul ca, înainte de a ajunge ea aici, continuă Lady Constance cu seriozitate, să-ți revizuiești foarte atent sentimentele pe care le ai față de Ronald.

— Vrei să spui că, dacă nu deschid bine ochii, această domnișoară Doopenhacker ar putea să mi-l fure pe Ronnie ?

Exprimarea nu era chiar pe placul Lady-ei Constance, dar înțelesul corespundea.

— Exact.

Millicent pufni în rîs. Era clar că la auzul perspectivei, pielea nu i se făcuse ca de găină.

— Îi urez mult noroc, spuse ea. Are de la mine cadou de nuntă un cuțit de tăiat pește și, dacă vrea, pot să-i fiu și domnișoară de onoare. Nu înțelegi, mătușă Constance că nu doresc cîtuși de puțin să mă mărit cu Ronnie ? Sîntem buni prieteni, mă rog, dar nu e genul meu. În primul rînd, e prea scund.

— Scund ?

— Sînt cu cîțiva centimetri buni mai înaltă ca el. Cînd am merge spre altar, aș arăta ca cineva care și-a scos frățiorul la plimbare.

Lady Constance ar fi comentat fără îndoială această remarcă, dar înainte de a apuca s-o facă, procesiunea își făcu din nou apariția pe neașteptate. Lacheul James ducea un platou cu fructe, lacheul Thomas o tavă cu o cană cu smîntînă. Beach, ca mai înainte, se rezuma la un simplu rol ornamental.

— Oo ! făcu încîntată Millicent.

Iar prepelicarul, care se dădea în vînt după tot ceea ce avea o oarecare contingență cu smîntîna, aprobă tăcut din cap.

Cînd procesiunea se retrase, Lady Constance, renunțînd la o cauză pierdută, spuse :

— Foarte bine. Dacă nu vrei să te măriți cu Ronald, nu vrei și gata.

— Cam așa ceva, consimți Millicent, turnîndu-și smîntînă.

— Cel puțin mi-ai luat o piatră de pe inimă spunîndu-mi că nu există nimic între tine și domnul Carmody. Nu cred că aș fi suportat așa ceva.
— Nu prea se bucură de simpatie din partea ta mătușică, așa-i ?
— Îmi displace profund.
— Zău dacă pricep de ce. Mi se pare un băiat de ispravă, ca oricare altul. Unchiul Clarence ține la el. Și unchiul Gally.
Lady Constance avea un nas mare și arcuit, perfect adaptat pentru pufnit. Iar acum îi folosi calitățile la maximum.
— Domnul Carmody, spuse ea, este exact genul de tînăr care să-i placă unchiului Galahad. Fără îndoială că îi amintește de indivizii aceia oribili cu care hălăduia prin Londra în tinerețe.
— Dar domnul Carmody nu este nici pe departe așa.
— Zău ?! Lady Constance pufni din nou. Uite ce e, Millicent — nu mă amuză de loc să spun asemenea lucruri, pentru că sînt încă destul de demodată ca să mai cred că tinerele fete nu trebuie lăsate să cunoască lumea, dar din întîmplare știu că domnul Carmody nu este cîtuși de puțin ușă de biserică. Am aflat dintr-o sursă foarte autorizată că este încurcat cu o dansatoare infectă.
Nu e lucru ușor să rămîi dintr-o dată țeapăn într-un șezlong, dar lui Millicent performanța îi reuși.
— Cum ?!

— Mi-a spus Lady Allardyce.
— Și ea de unde știe ?
— I-a spus fiul ei, Vernon. E vorba de una, Brown. Vernon zice că îi vedea deseori luînd prînzul și cina, sau mergînd împreună la dans.
Urmă o tăcere prelungită.
— Drăguț băiat, Vernon ăsta, spuse Millicent.
— Îi povestește totul mamei lui.
— Asta și ziceam. Ce drăguț din partea lui ! Millicent se ridică. Ei, mă duc să mă plimb puțin.
Se îndreptă agale spre grădina de trandafiri.

IV

Un tînăr care i-a dat întîlnire fetei pe care o iubește, la ora șase fix în grădina de trandafiri, în mod firesc se duce acolo la cinci și douăzeci și cinci, ca să nu întîrzie. Hugo Carmody procedase întocmai, cu urmarea că pe la șase fără trei minute avea sentimentul că a fost abandonat pe acele meleaguri de la începutul verii.
Dacă cineva i-ar fi spus lui Hugo Carmody în urmă cu șase luni că pe la mijlocul lui iulie o să se furișeze în asemenea locuri de întîlnire, cu sufletul la gură în așteptarea fetei, ar fi zîmbit zeflemisitor. Ba chiar ar fi rîs ușurel. Nu că nu i-ar fi plăcut fetele. Îi plăcuseră întotdeauna. Dar ele fuseseră, ca să spunem așa, momentele de relaxare pe care și

le permitea un magnat bancar. Cu șase luni în urmă, fusese omul de afaceri vigilent, cu suflet de piatră, cu întreaga energie și cu toate gîndurile absorbite de administrarea localului „Cazanul Diavolului".

Acum însă, cu pași șovăitori, tresărea plin de speranță la fiecare foșnet, în timp ce clipele se tîrau cu pași de plumb. Apoi veghea îi fu înviorată de o viespe care-l înțepă pe dosul palmei. Țopăia de colo-colo, sugîndu-și rana, cînd o zări pe fata visurilor sale apărînd pe alee.

— Ah ! strigă Hugo.

Se opri din țopăit și, năpustindu-se spre ea, dădu s-o strîngă la piept cu ardoare. Multă lume susține că înțepăturile de viespe se vindecă după moda veche cu sineală, dar se pare că Hugo prefera tratamentul de mai sus.

Spre uimirea lui, fata se trase înapoi. Și de felul ei nu prea se dădea în lături în asemenea ocazii.

— Ce-i cu tine ? întrebă el contrariat, cu senzația că în mijlocul unui moment sacru, cineva scăpase o cheie franceză pe jos.

— Nimic.

Hugo era îngrijorat. Nu-i plăcea felul în care îl privea. Ochii ei catifelați și albaștri păreau de piatră.

— Știi, tocmai m-a înțepat o namilă de viespe afurisită.

— Mă bucur ! spuse Millicent.

Felul în care i se adresase i se părea chiar mai rău decît felul în care îl privea.

Îngrijorarea lui Hugo spori.

— Ia ascultă, ce s-a întîmplat ?

Privirea de granit mai adăugă un strat de rocă.

— Chiar vrei să știi ce s-a întîmplat ?

— Da — ce s-a întîmplat ?

— Îți spun eu ce s-a întîmplat !

— Ei, hai spune-mi ce s-a întîmplat ! o îndemnă Hugo așteptînd clipa iluminării, dar fata căzuse într-o muțenie de gheață.

— Știi ceva, sparse Hugo tăcerea, m-am cam săturat să ne tot ascundem și să ne ferim. Abia te văd cinci minute pe zi în taină, și pentru asta îmi pun perciuni falși și mă ascund prin tufișuri. Știu că alde Keeble mă clasifică undeva între un lepros și un mănunchi de mătrăgună ucigătoare, dar îl am pe bătrîn la degetul cel mic. Îi vorbesc pe limba porcească. Ai putea să spui că joacă după cum îi cînt. Așa că ce-ar fi să ne ducem la el și să-i declarăm sincer și curajos că ne iubim și ne vom căsători ?

Marmura chipului lui Millicent fu tulburată de unul din acele zîmbete iuți, fugare, scurte și amare care nu fac bine nimănui.

— De ce să-l mințim pe unchiul Clarence ?

— Poftim ?

— Uite-așa, de ce să-i spunem ceva ce nu-i adevărat ?

— Nu văd care-i poanta !

— Atunci să dăm mai departe cărțile pe față, spuse Millicent cu răceală. Nu sînt convinsă că o să mai vorbesc cu tine vreodată pe lumea asta sau pe cea viitoare. Totul depinde de cît ești de talentat la dat explicații. Știu

dintr-o sursă demnă de toată încrederea că ești încurcat cu o dansatoare. Ce zici ?

Hugo se răsuci ca un titirez. Și nu e de mirare ; pînă și un sfînt s-ar fi răsucit la fel, dacă o asemenea acuzație i-ar fi fost aruncată în față. Și cei mai aleși dintre bărbați au nevoie de timp ca să-și revizuiască conștiința în asemenea ocazii. O clipă mai tîrziu își reveni.

— E o minciună !

— O cheamă Brown !

— Nici urmă de adevăr în tot ce spui. De cînd te-am întîlnit n-am mai văzut-o pe Sue Brown.

— Nu. Pentru că ai stat tot timpul aici.

— Și cînd am întîlnit-o — ei, fir-ar să fie, atitudinea mea față de ea, de la început pînă la sfîrșit, a fost fără reproș, pură și sută la sută frățească. O prietenie adevărată — de frate. Nimic altceva. Îi plăcea să danseze ca și mie și ne potriveam la pași. Așa că, din cînd în cînd, ieșeam împreună la dans. Doar atît. Ca frații. Nimic altceva. Eu mă consideram ca un frate.

— Frate, ai ?

— Exact ca un frate. Nu cumva să pleci, o rugă Hugo fierbinte. Iubita mea, să nu rămîi cu vreo idee nesăbuită că Sue Brown e genul de vampă. E una dintre cele mai așezate fete pe care le-am întîlnit vreodată.

— Așezată, zici ?

— Dulce. O fată dintr-o mie. Soi bun. O tipă serioasă.

— Drăguță, nu ?

Bunul simț înnăscut al membrilor familiei Carmody se făcu simțit în ceasul al unsprezecelea.

— A, nu-i drăguță, negă Hugo hotărît. Nu, nu e. Nu e cîtuși de puțin drăguță. Nici pe departe. Biata fată e complet lipsită de vino-ncoace. Dar e așezată. Soi bun. Nu umblă cu prostii. Ca o soră.

Millicent medită.

— Hmm, făcu ea.

Natura făcu și ea o pauză, ascultînd. Păsărelele se opriră din cîntat, gîzele nu mai zumzăiră. Părea că soarta băiatului atîrna în balanță și verdictul urma să se dea imediat.

— Ei bine, spuse ea în cele din urmă. Bănuiesc că va trebui să te cred.

— De ce vorbești așa ?!

— Dar să nu uiți, amice. Dacă ai să umbli cu prostii de-acum încolo...

— Ca și cum...

— Încă o aventură de-asta frățească..

— De parcă...

— Bine, deci !

Hugo trase aer în piept cu putere. Se simțea ca bărbatul care a reușit să scape de o tigroaică rănită.

— Ura ! spuse el. Tot ne mai iubim !

V

Castelul Blandings dormita în amurg. Diferiții lui locatari aveau preocupări diverse. Clarence, cel de al noulea conte de Emsworth, după

ce aruncase multe priviri languroase Împărătesei, se smulsese din budoarul ei și citea cartea cu foile tocite „Porcii britanici". Onorabilul Galahad, după ce definitivase pasajul Parsloe-Burper, răsfoia producția zilei, cu sentimentul de automulțumire că era exact ceea ce se aștepta din partea lui. Valetul Beach lipea fotografia onorabilului Galahad în album. Millicent, în dormitor, se studia gînditoare în oglindă. Hugo, în sala de biliard, lovea tacul visător și trimitea gînduri iubitoare doamnei inimii sale, alături de cugetarea care-i revenea în minte mereu — că o escapadă scurtă la Londra ar fi un lucru nemaipomenit dacă ar reuși să găsească un pretext plauzibil.

Iar în budoarul ei de la etajul doi, Lady Constance Keeble luase tocul în mînă și-l îndreptase spre foaia de hîrtie.

„Dragă domnule Baxter", începu ea să scrie.

Capitolul 2

CALEA DRAGOSTEI ADEVĂRATE

I

SOARELE STRĂLUCITOR care sporea într-atîta farmecul vieții la Castelul Blandings micșorase plăcerile acelor truditori ai Angliei ale căror îndatoriri îi sileau să mai rămînă în Londra. În birourile sale de la mansarda Teatrului Regal din Shaftesbury Avenue, domnul Mortimer Mason proprietarul mai vîrstnic și mai trupeș al firmei Mason și Saxby, Societate anonimă Întreprinderile Teatrale, era de părere că, dacă exista ceva de care țara avea într-adevăr nevoie, atunci asta era una din văile zimțate de pe coasta Islandei.

Pe lîngă ce-l făcea să se simtă ca un somon în vîrf de cange, canicula îi strica și afacerile. Nu mai departe de aseară, ca să mai reducă din cheltuieli, trebuise să concedieze niște fete din spectacolul de la parter, ceea i se părea ceva de-a dreptul de nesuportat. Era un om cu suflet bun și știa ce înseamnă să te trezești pe drumuri în mijlocul verii.

Se auzi o bătaie în ușă. Cerberul uman care păzea birourile exterioare își făcu apariția.

— Ce mai e? întrebă plictisit Mortimer Mason.

— Puteți s-o primiți pe domnișoara Brown, domnule?

— Care domnișoară Brown? Sue?

— Da, domnule.

— Bineînțeles. (În ciuda căldurii, domnul Mason se lumină.) E afară?

— Da, domnule.

— Atunci, ad-o încoace.

Mortimer Mason simțise întotdeauna o afecțiune paternă pentru această fată, Sue Brown. O aprecia pentru felul ei de a fi, pentru voia bună care n-o părăsea niciodată, pentru conștiinciozitatea cu care muncea. Dar ceea ce îi plăcea în mod deosebit era faptul că era fiica lui Dolly Henderson. Londra era plină de domni vîrstnici pe care îi apuca o ușoară melancolie cînd se gîndeau la Dolly Henderson și la zilele cînd erau zvelți și în piept aveau inimi tinere. Se săltă din scaun; pe urmă se așeză la loc, cuprins de o jignire evidentă.

— Doamne iartă-mă! strigă el. Cum poți să arăți ca un sloi de gheață pe o vreme ca asta?!

Muştruluiala nu era nemeritată. Într-o după-amiază cînd asfaltul face bășici pe străzi și cînd de pe directorii de teatru curg apele, nici o fată nu avea dreptul să semene cu un trandafir înrourat dintr-o grădină străveche. Or, după părerea domnului Mason, Sue aducea tocmai cu așa ceva, și asta, socotea el, o făcuse într-adins. Era o minionă cu ochii mari și un zîmbet generos și fericit, cu silueta unei

dansatoare, și fiecare mișcare a ei emana Tinerețe.

— Îmi pare rău, papà. Fata rîse, și domnul Mason suspină ușor. Rîsul ei îi amintise, pentru că nu-i lipsea poezia, de gheața care clincăne într-o cană cu bere. Încearcă să nu te uiți la mine.

— Ia spune, Sue, ce ți-a mai dat prin gînd? Ai venit să mă anunți că te măriți?

— Deocamdată nu e cazul.

— Nu ți s-a întors tînărul de la Biaritz?

— Ba da, azi dimineață. Am primit un bilețel la matineu. Cred că acum e afară și mă așteaptă. Vrei să-l vezi?

— Adică să cobor pînă la parter? întrebă prevăzător domnul Mason.

— Nu. E în mașină. Poți să-l vezi de la fereastră.

Dacă era vorba să se uite doar pe fereastră, atunci nu era chiar atît de greu. Privi la mașina de două locuri, model sport, de formă aerodinamică, pe străduța de dedesubt. Ocupantul ei stătea tolănit în scaun, fumînd dintr-un țigaret lung și privind cu asprime la cîțiva copii de prin partea locului, lăsînd să se întrevadă că îi suspectează de intenția de a-i zgîria vopseaua.

— Mdda, nu e un sezon de logodnici înalți, se pronunță domnul Mason, încheindu-și inspecția.

— E cam scund, nu? Dacă ai ști cît suferă din cauza asta, bietul de el! Dar și eu sînt mică de statură, așa că e în ordine.

— Ții la el?

— Enorm.

— De fapt, cine e ? A, da — știu că-l cheamă Fish, dar asta nu-mi spune nimic. Are ceva bani ?

— Cred că are foarte mulți, numai că îi ține unchi-său. Lordul Emsworth. Este tutorele lui Ronnie, sau așa ceva.

— Emsworth ? L-am cunoscut pe frate-său cu ani în urmă. (Domnul Mason chicoti, căzînd o clipă pe gînduri.) Dragul de Gally ! Ce băiat ! Am o afacere care cred că l-ar interesa. Oare pe unde o mai fi acum ?

— *The Prattler* de săptămîna asta scria că este la Castelul Blandings. Reședința din Shropshire a Lordului Emsworth. Ronnie se duce acolo diseară.

— Te părăsește atît de repede ? și Mortimer Mason clătină din cap. Nu-mi prea place.

Sue rîse.

— Zău nu-mi place, repetă domnul Mason. Ai grijă. Indivizii ăștia trebuie supravegheați foarte atent.

— Nu-ți face probleme, papà. Zău că are cele mai bune intenții !

— Bine ! Să nu-mi spui că nu te-am prevenit. Deci amicul Gally e la Blandings ? Să nu uit. Aș vrea să iau legătura cu el. Ei, și-acum spune-mi de ce ai vrut să mă vezi ?

Sue deveni gravă.

— Am venit să-ți cer o favoare.

— Spune. Mă cunoști doar.

— E vorba de fetele pe care le concediezi.

Chipul binevoitor al domnului Mason căpătă o expresie autoritară.

— *Trebuie* să le concediez.

— Știu. Dar una dintre ele este Sally Field.

— Și ce-i cu asta ?

— Știi, papà, Sally e în pom. Și am venit să te rog, spuse Sue pe nerăsuflate, să rămînă ea și să plec eu în locul ei.

Uluiala deplină îl făcu pe domnul Mortimer Mason să ignore pentru o clipă arșița. Se ridică în picioare, cu gura căscată.

— Ce să faci ? !

— Să mă lași să plec eu în locul ei.

— Pe tine ? ! În locul ei ?

— Da.

— Ești nebună !

— Nu, nu sînt. Hai, papà ! Fii băiat de treabă !

— E o prietenă bună de-a ta ?

— Nu în mod special. Dar mi-e milă de ea.

— Imposibil.

— Trebuie. Nu mai are o para chioară.

— Dar e nevoie de tine în spectacol.

— Aiurea ! Nici nu mă văd printre toate celelalte !

— Ba da ! Tu ai... nu știu cum să-ți spun, continuă domnul Mason, bătînd darabana cu degetele. Ai ceva special. Așa era și maică-ta. Ți-am spus vreodată că am fost prim-amorez în aceeași trupă cu ea ?

— Da, mi-ai spus. Și ce bine te-ai menținut ! Faci și acum cît doi prim-amorezi. Hai, rezolvă și problema mea, te rog.

Domnul Mason reflectă.

— Probabil că va trebui s-o fac și pe-asta, dacă insiști, spuse el în cele din urmă. Dacă

n-o fac, tot îți dai demisia. Te cunosc eu. Ești genul sportiv, Sue. Și maică-ta era la fel. Dar ești sigură că ai să te descurci ? Nu mai montez alt spectacol pînă la sfîrșitul lui august, dar poate aș putea să te aranjez pe undeva, dacă mă străduiesc.

— Nu știu cît ai mai putea să te străduiești, bietul de tine. Nu-ți dai seama, papà, că dacă te-ai scula devreme în fiecare dimineață și ai face o jumătate de oră exerciții de gimnastică suedeză...

— Taci, dacă nu vrei să te sugrum !

— Zău că ți-ar prii ! Ei, tare ești drăguț, papà cînd îți faci griji pentru mine, dar nu e cazul. Ai și așa destule pe cap. Mă descurc eu. La revedere. Ai fost un înger cu Sally. O să-i salvezi viața.

— Dacă e aia care se uită cruciș de la capătul celui de al doilea rînd și care nu ține niciodată ritmul, nu prea-mi surîde ideea să-i salvez viața.

— Ei, oricum tot i-o salvezi. La revedere !

— Ce te grăbești așa ?

— Trebuie. Mă așteaptă Ronnie. Mă duce la restaurant. Sper să găsim unul ca lumea pe malul rîului. Ce frumos o să fie, sub pomi, cu apa clipocind...

— Singurul lucru care mă împiedică să-ți ard una cu rigla, spuse domnul Mason, e gîndul că și eu îmi iau curînd tălpășița din baia asta turcească. Montez un spectacol săptămîna viitoare la Blackpool. Gîndește-te ce plăcut și ce răcoare va fi pe plajă, valuri care se sparg...

— ...Și tu cu lopățica și găletușa, bălăcindu-te ! Ah, papà, să-mi trimiți și mie neapărat o fotografie. Ei, te las, că nu pot să stau cu tine aici toată ziua, trăncănind despre planurile tale de vacanță. Sărmanul Ronnie al meu cred că s-a prăjit ca-n tigaie.

II

Să te prăjești ca-n tigaie, mai ales cînd arzi de nerăbdare s-o vezi pe fata iubită, după șase săptămîni de dor, nu este niciodată plăcut. După ce a răbdat cît a răbdat, tînărul cu chip trandafiriu și port-țigaret lung își părăsise locul din mașină și se retrăsese într-un loc adăpostit, aparent răcoros, la intrarea în scenă, unde se ocupa în clipa aceea cu descifrarea anunțurilor de pe avizier. Le citea fără nici un chef. Gîndul că, după ce fusese departe de Sue în toate aceste săptămîni, era acum obligat s-o părăsească din nou și să se ducă la Castelul Blandings, apăsa dureros cugetul lui Ronald Overbury Fish.

Mac, paznicul intrării în scenă, scoase capul din cușcă. Matineul se terminase și el începuse să simtă bucuria solemnă pe care o încearcă cămilele cînd se apropie de o oază, precum și tinerii de la intrarea în scenă care vor avea în curînd voie să dea colțul. Se strădui să-și împărtășească bucuria și lui Ronnie.

— Nu mai durează mult, domnule Fish.

— Hî ?

— Nu mai durează mult, domnule.

— Aha, articulă Ronnie.

Mac cercetă îngrijorat chipul posomorît al interlocutorului. Îi plăceau figurile zîmbitoare. Reflectînd, crezu că poate să diagnosticheze cauza.

— Mi-a părut foarte rău cînd am auzit, domnule Fish.

— Hî ?

— Am spus că mi-a părut foarte rău cînd am auzit, domnule.

— Ce anume ?

— Despre localul „Cazanul Diavolului", domnule. Localul dumneavoastră de noapte. Să se ducă de rîpă chiar așa...

Ronnie Fish clipi. Omul nu părea rău intenționat, dar anumite subiecte nu se cade să fie amintite. Cînd ai plănuit cu amarnică trudă să obții prin lingușeli o parte din capital de la un tutore îndărătnic și ai băgat banii într-un local de noapte și ai văzut cum localul de noapte îți scapă printre degete ca țiparul, cel mai cuminte lucru este să taci.

— Aha, spuse el scurt, pentru a sublinia acest lucru.

Mac avea multe calități demne de toată lauda, dar printre ele nu se număra și tactul. Era genul de om care ar fi încercat să-l îmbărbăteze pe Napoleon vorbindu-i de Sporturile de Iarnă de la Moscova.

— Cînd am auzit că dumneavoastră și cu domnul Carmody deschideți un local de ăsta, i-am spus pompierului : „Îi dau două luni !" — și se pare că a durat șase săptămîni, ai ?

— Șapte.

— Ce mi-e șase, ce mi-e șapte ! Nu mai contează. Chestia e că de obicei nu dau greș. I-am spus pompierului : „Ca să conduci un local de noapte îți trebuie ceva glagorie !" Glagorie și un schepsis anume. Am cîștigat o juma' de dolar pe chestia asta.

Își răscoli mintea după alte subiecte de interes și amuzament.

— L-ați mai văzut pe domnul Carmody în ultima vreme, domnule ?

— Nu. Am fost plecat la Biaritz. Dumnealui e în Shropshire acum. E angajat ca secretar la un unchi de-al meu.

— Nu m-aș mira, spuse cu căldură Mac, dacă nu s-o alege praful și de chestia asta.

Încercă sentimentul că acum conversația ar putea să se înviorеze.

— Ehe, pe vremuri domnul Carmody venea foarte des pe-aici.

Avangarda companiei își făcu apariția sub forma unui grup de muzicanți. Trecură prin ușa de la scenă, întîi o ceată de flaute care tînjeau după băutură, pe urmă un cîrd de viori, și în fine un oboi singuratic cu chip boțit. Oboiurile se sălbăticesc întotdeauna în captivitate.

— Da, domnule. Domnul Carmody venea foarte des pe-aici. Întreba de domnișoara Brown. Ce buni prieteni au fost...

— Hî ? articulă Ronnie grav.

— Mă umfla rîsul cînd îi vedeam împreună.

Ronnie păru că înghite un obiect zimțat și voluminos.

— Și de ce, mă rog ?

— Păi, dumnealui atît de înalt și ea mărunțică. Dar știți cum se spune, continuă Mac filozofic, contrastele se atrag. Eu, de exemplu, am vreo sută de kile și consoarta mea arată ca un iepure jigărit, și totuși ne înțelegem a-ntîia !

Interesul lui Ronnie pentru greutatea familiei portarului de la intrarea în scenă era foarte scăzut.

— Aha, făcu el.

Dar Mac n-avea de gînd să lase baltă subiectul Sue Brown, odată ce începuse să discute despre el.

— Știți, domnule, florile au ajuns foarte bine.

— Hă ?

— Florile pe care le-ați trimis domnișoarei Brown, domnule, spuse Mac arătînd cu un deget bont un buchet de pe raftul din spatele lui. Nu i le-am dat încă. M-am gîndit că o să-i facă mai multă plăcere după spectacol.

Era un buchet minunat, dar Ronnie Fish se holba la el cu un fel de groază mută. Chipul său trandafiriu se colorase și mai mult și ochii îi erau sticloși.

— Ia dă-mi-le, Mac, spuse el cu voce strangulată.

— Imediat, domnule. Poftim, domnule. Apăi, acum arătați ca un ginerică, domnule, spuse paznicul hlizindu-se așa cum poate să se hlizească un ins de o sută de kile și cu o căpățînă cît roata carului.

Gîndul sugerat de Mac îi venise și lui Ronnie în minte. O clipă mai tîrziu îi fu chiar

confirmat de comportarea penibilă a două dansatoare care trecură încetișor pe lîngă el. Amîndouă îl priviră mult prea stăruitor pentru un tînăr atît de sensibil, iar una din ele chicoti. Ronnie se întoarse către ușă.

— Cînd vine domnișoara Brown, spune-i că o aștept afară, în mașină.

— Bine, domnule. O să mai treceți pe aici, domnule, nu-i așa ?

— Nu. Expresia sumbră de pe chipul lui Ronnie se accentuă. Trebuie să plec în Shropshire astă-seară.

— O să lipsiți mult ?

— Da. Destul de mult.

— Îmi pare rău, domnule. Păi, la revedere, domnule. Vă mulțumesc, domnule.

Cu mîna încleștată pe buchet, Ronnie se îndreptă cu pași de plumb spre mașină. De flori era atașată o carte de vizită. O citi, se încruntă rău și aruncă buchetul în mașină.

Fetele treceau acum în cîrduri, dar Ronnie Fish era impasibil. Le privea acru, minunîndu-se de ce ziarele le numeau „frumoasele dansatoare“. Pînă la urmă, apăru una la a cărei vedere, inima, detașîndu-se de pontonul de acostare, începu să tresalte pe crestele valurilor. Era aproape sugrumat de emoție cînd fata alergă spre el cu amîndouă brațele întinse.

— Ronnie, mielușelul meu scump și iubit !

— Sue !

Pentru un tînăr îndrăgostit, oricît de mare ar fi povara mîhnirilor sub care geme, spectacolul unicei fete din lume, zîmbindu-i, rareori

nu reușește să-i aducă un balsam, fie el și vremelnic. Pentru moment, lui Ronnie îi trecu mîhnirea. Uită că pierduse de curînd cîteva sute de lire într-o aventură comercială dezastruoasă. Uită că în seara aceea pleca în exil. Uită chiar că această fată frumoasă tocmai primise un buchet superb de la un coate-goale infect pe nume P. Frobisher Pilbeam, care făcea parte din Clubul Constituțional de Juniori. Gîndurile acestea aveau să se întoarcă, dar pentru moment singurul era cel că după șase săptămîni de despărțire o vedea din nou pe Sue Brown.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să mă aștepți, iubitule. A trebuit să trec pe la domnul Mason.

— Pentru ce ?

Ca orice om care merge la cinema, știa cum sînt directorii de teatru.

— Pentru afaceri.

— Te-a invitat să iei masa cu el, sau ceva în genul ăsta ?

— Nu. M-a concediat.

— Te-a concediat ? !

— Da, mi-am pierdut slujba, spuse Sue fericită.

Ronnie se înfioră.

— Îl strîng de gît !

— Stai liniștit. Nu e vina lui. E din cauza vremii. Trebuie să mai reducă din cheltuieli cînd e arșiță mare. Vina o poartă cei ca tine, care pleacă în străinătate în loc să stea în Londra și să vină la teatru. Văzu florile și chițăi încîntată : Sînt pentru mine ?

Cu o clipă înainte, Ronnie fusese cuprins de o îngrijorare cavalerească — un cavaler gata să se lupte pe viață și pe moarte pentru aleasa inimii lui. Acum îngheță.

— Așa s-ar părea, răspunse cu răceală.

— Cum adică așa s-ar părea ?

— Adică sînt ale tale.

— Bombonel !

— Hai, urcă !

Ronnie era din nou posomorît și bosumflat. Arătă fioros pumnul către copiii adunați ciorchine și apăsă pe accelerator. Mașina porni încet și dădu colțul în Shaftesbury Avenue.

Peste drum de *Monico* era o gîtuire de circulație, și acolo își descărcă el sufletul.

— În legătură cu... florile astea.

— Sînt minunate.

— Da, dar nu sînt de la mine !

— Tu mi le-ai adus ! Și mai frumos !

— Vreau să spun, rosti Ronnie cu un oarecare efort, că nu-mi aparțin. Sînt de la un pisălog pe nume P. Frobisher Pilbeam.

Zîmbetul se stinse pe chipul lui Sue. Cunoștea bine gelozia lui Ronald. Și ce mult ar fi dorit să-i schimbe această meteahnă !

— Și ?

Pojghița de detașare calmă față de toate emoțiile omenești, obținută în anii petrecuți la Eton și Cambridge, crăpă brusc, lăsînd să se întrevadă un Ronald Overbury Fish primitiv.

— Cine e Pilbeam ăsta ? Pe post de prieten sau cum ?

— Nici măcar nu-l cunosc !

— Da' flori ți-a trimis !

— Văd, se tîngui Sue, oftînd după o după-amiază însorită, probabil pierdută pentru totdeauna. Îmi trimite tot felul de orori de-astea — ba flori, ba scrisori...

Ronnie scrîșni din dinți.

— Și-ți jur că nu l-am văzut în viața mea !

— Adică nu-l cunoști ?

— Una din fete mi-a spus că odată scotea ziarul „Sarea și piperul societății". Acum nu mai știu cu ce se ocupă.

— Vrei să spui că nu știi cu ce se ocupă în timpul în care nu-ți trimite flori !

— N-am cum să-l împiedic să-mi trimită flori.

— Bănuiesc că nici nu dorești.

Ochii lui Sue scăpărară. Dîndu-și totuși seama că Ronnie al ei are uneori manifestări de copil de șase ani, încercă să aducă o schimbare în atmosferă, atacînd latura patetică.

— Ce vină am eu dacă mă omoară cu pisălogeala lui ? Ia spune-mi, cînd te duci la film o găsești vinovată pe Lilian Gish fiindcă se uită la ea toți răcanii ?

Ronnie însă rămase neclintit.

— Uneori mă întreb dacă îți pasă măcar cît negru sub unghie de mine, spuse el întunecat.

— Vai, Ronnie !

— Da, da, adesea. Mă uit la tine și pe urmă și la mine și uite așa mă tot întreb : ce naiba poate găsi o fată la mine ca să mă placă ? Sînt un dezastru. Nu pot să conduc nici măcar un

local de noapte. N-am pic de minte. Nici măcar chipeș nu sînt.

— Ai un ten foarte frumos.

— Prea trandafiriu. Mult prea trandafiriu. Și mai sînt și în halul ăsta de scund !

— Da' nu ești de loc foarte scund !

— Ba da. Unchiul meu Gally mi-a spus odată că arăt ca protoplasma unui jocheu minor !

— Să-i fie rușine !

— De ce naiba, spuse Ronnie dezvăluindu-și taina, n-am putut să mă nasc și eu așa cum trebuie, să fiu înalt de exemplu ca Hugo... Se opri. Mîna îi tremura pe volan. Apropo ! Individul ăla, Mac, de la intrarea în scenă, spunea că tu și cu Hugo erați prieteni la catarama. Cică ați fost întotdeauna nedespărțiți.

Sue suspină. Lucrurile erau foarte încîlcite.

— Asta s-a întîmplat înainte de a te cunoaște, explică ea răbdătoare. Îmi place să dansez cu el. Dansează minunat. Doar nu-ți trece cumva prin cap că aș fi putut să mă îndrăgostesc vreodată de Hugo ?

— La o adică, de ce nu ?

— Hugo ! rîse Sue.

Hugo Carmody avea întotdeauna ceva care o făcea să rîdă.

— Da, nu văd de ce nu. Arată mai bine ca mine. E mai înalt. Nu e atît de trandafiriu. Cîntă la saxofon...

— Încetează, te rog, cu prostiile astea despre Hugo.

— Da, da' să știi că eu mă tem de uliul ăsta. E cel mai bun prieten al meu și știu cum pro-

cedează. E de fapt un tip foarte bine. Și unde mai pui că are și o ținută... Un gînd oribil îl păli pe Ronnie. Te-a ținut... Se înecă. Te-a ținut vreodată de mînă ?

— Care mînă ?

— Oricare.

— Cum poți să spui așa ceva ! strigă Sue șocată.

— Hmmm. Juri că n-a fost nimic între voi ?

— Bineînțeles că n-a fost.

— Și nici între tine și individul ăla Pilbeam ?

— Bineînțeles că nu.

— Bine, făcu Ronnie. Atunci pot să continui așa cum mi-am propus.

Era un temperament plin de spontaneitate și într-o clipă să ridică din abisuri spre cele mai înalte creste. Norul îi părăsi chipul și privirea de disperare byroniană din ochi i se stinse. Radia.

— Știi de ce mă duc astă-seară la Blandings ?

— Nu. Dar aș fi dorit mult să nu pleci.

— Ei, stai să-ți spun. Trebuie să mă dau bine pe lîngă unchi-meu.

— Ce să faci ?

— Să mă pun bine cu unchiul Clarence. Dacă ai fi avut vreodată de a face cu tutorii, ai ști că singurul lucru de care se feresc ca dracul de tămîie este să dea bani. Și eu trebuie neapărat să mai iau o halcă din capital, și încă una zdravănă. Pentru că, fără bani, cum aș putea să mă însor cu tine ? Să pun numai mîna pe fonduri, și am și zbughit-o la notar în clipa în care ești de acord. Acuma înțelegi

de ce trebuie să plec la Blandings cît mai devreme și să stau acolo pînă la noi dispoziții ?

— Da, înțeleg. Și ești un scump. Povestește-mi despre Blandings, Ronnie.

— Cum adică ?

— Păi, ce fel de loc este ? Aș vrea să mi te închipui acolo cînd o să fiu singură.

Ronnie medită. Nu era prea dotat cu talent descriptiv.

— E, știi tu genul ăsta. Parcuri și grădini, terase și ulmi seculari și tot așa. Chestii de-astea.

— Sînt și fete acolo ?

— Verișoară-mea Millicent. E fata unchiului meu Lancelot care a murit. Familia ar vrea să ne căsătorim.

— Voi doi, adică ? Ce idee oribilă !

— A, nu-ți face griji. Nici unul dintre noi nu vrea.

— Hmmm, m-am mai liniștit puțin. Mai sînt și alte fete la Blandings ?

— Numai una, după cîte știu. Maică-mea a întîlnit o individă la Biaritz, pe numele Schoonmaker. Americancă. Cred că are bani cu ghiotura. Una din lunganele alea scîrboase. Parcă ar fi făcută din ce a mai rămas din Dana Gibson. Nu puteam s-o sufăr, dar maică-mea era înnebunită după ea și mi-o tot vîra pe gît de-mi venea să-mi iau lumea în cap : „Ronnie dragă, de ce n-o suni tu pe Myra Schoonmaker ? Sînt convinsă că i-ar face plăcere să ieșiți astă-seară la Cazinou. Și pe urmă puteți să mergeți la dans.“ Sinistru, pur și simplu !

— Şi vine la Blandings? Hmmm!
— Ce tot faci mereu „hmmm"? N-ai nici un motiv.
— N-aş zice. Ei, în fine, bănuiesc că ai tăi au dreptate. Cred că se cuvine să te însori cu o fată drăguţă de rangul tău.
Ronnie icni din greu şi, în emoţia sa, lăsă apărătoarea roţii să lunece atît de aproape de un Austin Seven, încît Sue scoase un ţipăt speriat şi Austin-ul Seven îşi văzu de drum rumegînd gînduri negre.
— Fii atent, Ronnie, te rog, iubitule!
— Zău, de ce trebuie să aud şi de la tine aşa ceva? Nu-mi ajunge cît pătimesc de la ai mei, mai trebuie să pătimesc şi de la tine?
— Ah, bietul de Ronnie! Îmi pare rău. Şi totuşi, trebuie să recunoşti că ai tăi nu mă pot accepta. Eu nu sînt o partidă grozavă, ştii şi tu! O biată dansatoare. Una din multele din trupă!
Ronnie mormăi printre dinţi ceva care aducea a „Dar-ar!" În traducere liberă, asta însemna — „Oricît de umilă ar fi poziţia socială, o fată drăgălaşă şi pură este exact soţia potrivită a celor mai de vază bărbaţi ai ţării."
— Iar mama a fost cîntăreaţă de music-hall!
— Ce-a fost?
— Cîntăreaţă de music-hall. Le spuneau pe vremuri „Serio". Ştii — cu pantalonaşi roz şi cînteceie mai decoltate.
De data asta Ronnie nu mai spuse „Dar-ar!" Înghiţi doar un nod dureros. Vestea îl lovise ca o măciucă. Nu ştiu cum, dar nu se gîndise niciodată că Sue ar fi fost împovărată de în-

datoriri sub înfăţişare de rude; şi nici nu-şi putea ascunde gîndul intim că o „Serio" în pantalonaşi roz ar putea să lase netulburată familia sa. Îşi imagina o persoană cu păr oxigenat care i s-ar adresa unchiului său Clarence cu „drăguţule".
— Era englezoaică? Dansa aici, la Londra, la Halls?
— Da. Pe scenă purta numele de Dolly Henderson.
— N-am auzit.
— Cred şi eu. Dar acum douăzeci de ani făcea furori în Londra.
— Întotdeauna am crezut că eşti americancă, spuse Ronnie îndurerat. Îmi amintesc perfect cînd mi te-a prezentat Hugo şi, mi-a spus că tocmai veniseşi din New York.
— Aşa şi era. Tata m-a luat în America la scurtă vreme după ce s-a prăpădit mama.
— A, mama ta, deci... ne-a părăsit?
— Da.
— Ce păcat, spuse Ronnie înviorîndu-se.
— Pe tata îl chema Cotterleigh. Era în Garda Irlandeză.
— Ei nu!
Strigătul de extaz al lui Ronnie jenă un poliţist de stradă în exerciţiul funcţiunii.
— Vai, dar e minunat! Am dat lovitura! Sigur că pentru mine nu contează, oricum ar fi. Te-aş fi iubit la fel de mult şi dacă tatăl tău ar fi fost vînzător de ţipari în aspic. Dar gîndeşte-te ce mult va atîrna asta în balanţă pentru infecta mea familie!
— Mă îndoiesc.

— Sînt convins. Trebuie neapărat să-l aducem aici și să-l vîrîm sub nasul lor. E cumva la Londra?

Ochii căprui ai lui Sue se înnegurară.

— A murit.

— Cum? Vai, ce păcat! făcu Ronnie.

O clipă se simți dărîmat.

— Ei, cel puțin lasă-mă să le povestesc alor mei despre el, se rugă Ronnie, dezmeticindu-se. Să le vîntur puțin povestea asta.

— Dacă vrei tu. Dar tot o să aibă obiecții pentru că sînt dansatoare.

Ronnie se încruntă. Se gîndi la maică-sa, se gîndi la mătușa Constance și rațiunea îi spuse că fata are dreptate.

— Lua-i-ar naiba pe încuiații ăștia care vorbesc pe seama dansatoarelor! Toți cred că, dacă o fată lucrează în trupă, trebuie neapărat să fie un butoi de șampanie ambulant...

— Pfui!

— Care-și petrece viața dansînd pe mese pentru speculanții de bursă strînși la pungă...

— Ar fi interesant să-ți petreci o seară în felul ăsta, spuse Sue meditativ. N-ar fi rău să încerc și eu o dată.

— ...cu rezultatul că, atunci cînd se pune problema măritișului, prietenii viitorului ginere strîmbă din nas și dau din picioare ca măgarii. S-a mai întîmplat la noi în familie. Unchi-miu Gally se îndrăgostise de o fată dintr-astea, cîndva în timpuri străvechi, și toți au făcut corp comun transformîndu-se într-un fel de baros, cu care au zdrobit toată povestea de dragoste, și pe el l-au expediat în Africa

de Sud sau mai știu eu unde, doar-doar o să uite de ea. Și să-l vezi acum. Numai în 1900 n-a avut respirația lui iz de băutură. Atît. Cred că și cu mine o să se întîmple la fel. M-aș mira dacă nu mă-ncui eu undeva la Blandings, la o sută de mile depărtare de tine, și nu m-apuc să trag la măsea. Totul e o aiureală nemaipomenită. Eu unul n-o mai înghit. Mi-am pus în gînd de-a binelea să mă duc la unchiul Clarence diseară și să-i spun pe șleau că m-am îndrăgostit de tine și că am de gînd să mă însor și dacă familia nu e de acord, puțin îmi pasă, o s-o înghită ei și pe-asta!

— Eu zic că nu e bine.

Ronnie își înfrînă agitația.

— Poate că ai dreptate.

— Sînt convinsă că am. Dacă aude de mine, mai mult ca sigur că nu vezi un ban. Pe cînd dacă nu știe, s-ar putea să-ți dea. Ce fel de om este?

— Unchiul Clarence? A, un bătrînel blajin și visător. E mort după grădinărie și lucruri de-astea. În clipa de față am auzit că e înnebunit după un porc.

— Ce nostim!

— Ascultă, dacă aș fi porc, m-aș duce cu inima mai împăcată să vorbesc cu el. Cred că mi-ar face o primire mai călduroasă.

— Recunoaște că adineauri chiar ai fost porc.

Ronnie tresăltă. Remușcarea îi rodea inima care îi bătea puternic sub vesta croită elegant.

— Îmi pare rău. Îmi pare grozav de rău. Adevărul este că sînt mort după tine și sînt

gelos pe toți. Știi, Sue, dacă ai să mă părăsești vreodată, eu... eu, știu eu ce-o să fac. Ah... Sue !

— Ei !

— Jură-mi !

— Ce să jur ?

— Jură că atîta timp cît sînt la Blandings n-ai să te plimbi cu nimeni. Și că n-ai să dansezi.

— Nici măcar să dansez ?

— Nu !

— Bine.

— Mai ales cu individul ăsta, Pilbeam.

— Credeam că ai să spui Hugo.

— Nu-mi fac eu griji cu Hugo. E în siguranță la Blandings.

— Hugo e la Blandings ?

— Da. Face pe secretarul unchiului Clarence. Am convins-o pe mama să-i obțină slujba cînd a căzut povestea cu „Cazanul Diavolului".

— Care va să zică, *și* el, *și* domnișoara Schoonmaker, *și* Millicent au să-ți țină companie ! O să-ți meargă de minune !

— Millicent !

— Îți convine să spui „Millicent !" pe tonul ăsta. Dar să știi de la mine că fata e pur și simplu o amenințare. Mi-o închipui sfioasă și miorlăită. Parcă o văd cum te scoate la plimbare pe clar de lună sub ulmii ăia străvechi, și ridicîndu-și spre tine ochii mari și visători...

— Vrei să spui, coborîndu-i spre mine. E mai înaltă cu un cap. Și oricum, dacă-ți închipui că poate să-mi stoarcă cel mult o privire

amabilă cînd eu mă gîndesc doar la tine, te înșeli. Îți dau cuvîntul meu de onoare că...

Deveni liric. Sue, sprijinindu-se de spătarul scaunului, asculta mulțumită. Norul fusese amenințător, înnegurînd cerul o vreme, dar se destrămase. La urma urmei, după-amiaza fusese însorită.

III

— Apropo, spuse Ronnie, stăvilindu-și torentul de elocință. Mi-a venit o idee. Știi unde mergem ?

— Spre cer.

— Vreau să spun, în clipa asta.

— Aveam impresia că mă inviți undeva să bem un ceai.

— Dar unde ? Am depășit zona ceainăriilor. Ne-am luat cu vorba și am condus fără țintă și acum sîntem prin vecinătatea Vilei Elvețiene. Mai bine întorc și mergem la Carlton sau în altă parte. Ce-ai zice de Carlton ?

— Perfect.

— Sau de Ritz ?

— Unde vrei.

— Ah, Doamne !

— Ce s-a întîmplat ?

— Sue ! Am o idee.

— Norocul ageamiilor.

— De ce n-am merge în Norfolk Street ?

— La tine acasă ?

— Da. Nu e nimeni. Iar valetul nostru este un tip dintr-o bucată. O să ne pregătească ceaiul și n-o să sufle o vorbă.

— Ce n-aş da să întîlnesc şi eu un valet dintr-o bucată.

— Atunci hai să mergem.

— Cu plăcere. O să-mi arăţi toate comorile tale, pozele de cînd erai mic.

Ronnie scutură din cap. Îl irita că trebuia să stăvilească elanul ei drăgălaş, dar un bărbat nu poate să-şi asume asemenea riscuri.

— Asta nu ! Orice iubire se stinge la vederea mea în costumaş de marinar, la vîrsta de zece ani. Pot să-ţi arăt însă, spuse el făcînd o concesie, poza cu mine şi Hugo înainte de Concursul de Rachete al Şcolilor Publice, în ultimul an de şcoală. Eram o pereche vestită la Eton.

— Aţi cîştigat ?

— Nu. Într-un moment critic, în semifinală, tîmpitul ăla de Hugo a făcut-o de oaie şi a ratat o lovitură pe care şi un ciung ar fi putut s-o facă cu ochii închişi. Ne-a pus la pămînt.

— Groaznic ! exclamă Sue. Află că dacă am simţit vreodată imboldul să mă îndrăgostesc de Hugo, povestea asta l-a înăbuşit definitiv. Se uită în jur. Nu cunosc deloc cartierul ăsta aristocratic. Mai e mult pînă în strada Norfolk ?

— Primul colţ.

— Eşti sigur că nu e nimeni acasă ? Nici un membru al simpaticei tale familii ?

— Ţipenie.

Avea dreptate. Lady Constance Keeble nu era propriu-zis în casă. În clipa în care cei doi vorbeau, ea tocmai închisese uşa de la intrare. După ce aşteptase o jumătate de oră, în speranţa că nepotul ei se va întoarce, îi

lăsase un bileţel pe masa din hol şi era gata să pornească spre Claridge ca să bea o ceaşcă de ceai.

De-abia cînd ajunse în dreptul casei, o văzu Ronnie pe mătuşă-sa pe trepte. Şi, văzînd-o, se făcu alb ca varul.

— Doamne ! Uite-o pe beleaua de mătuşă-mea ! exclamă el.

Şi rareori fusese această expresie familiară folosită mai adecvat.

Beleaua de mătuşă inspecta acum maşina de două locuri, precum şi conţinutul ei, cu o expresie de holbare îngheţată. Sprîncenele erau ridicate ca două semne de întrebare. După cum îi spusese personal şi lui Millicent, era de modă veche şi cînd vedea pe cineva de-un sînge cu ea, cuibărit lîngă fete cu o înfăţişare atrăgătoare într-o maşină de două locuri, gîndul îi zbura la ce era mai rău.

— Bună seara, Ronald.

— A... bună, mătuşă Constance.

— Nu mă prezinţi ?

Este mai presus de orice dubiu că primejdia ascute intelectul. Profesorii lui Ronald Overbury Fish îl clasificaseră întotdeauna printre elementele cele mai puţin dotate, pentru că avuseseră de-a face cu el aproape în exclusivitate în momentele cînd sufletul îi era împăcat cu sine. Dar dacă l-ar fi văzut acum, în plină criză, ar fi fost mîndri de el. Şi fiind sportivi şi galanţi după cum prea bine se ştie, s-ar fi grăbit să recunoască pe dată cît de amarnic se înşelaseră în privinţa iniţiativei şi isteţimii lui.

Căci, după ce căpătase o nuanță frumoasă, apropiată de culoarea mușcatei, și-și trecuse o clipă degetul prin interiorul gulerului ca și cînd i s-ar fi părut cam strîmt, Ronnie Fish rosti singurele două cuvinte în stare să împiedice dezastrul.

— Domnișoara Schoonmaker, articulă el gîjîit.

Lîngă el, Sue icni scurt. Se deschideau abisuri nebănuite.

Brusc lady Constance renunță la rolul de Satană traversînd maiestuos drumul. O apucară remușcările că și-a nedreptățit neprihănitul nepot cu suspiciuni neîntemeiate.

— Domnișoară Schoonmaker, mătușa mea, lady Constance Keeble, spuse Ronnie, prinzînd puteri și vorbind acum articulat dacă nu fluent.

Sue nu era fata care să se cufunde în muțenie și să-și lase tovarășul baltă la ceas de restriște. Zîmbi înviorată.

— Ce mai faceți, lady Constance ? spuse ea. Zîmbi iar, chiar mai înviorată ca înainte, dacă se poate spune așa ceva. Lady Julia mi-a povestit atîtea despre dumneavoastră la Biaritz încît am aproape impresia că vă cunosc.

Se opri o clipă, de teamă că în strădania ei de a crea o atmosferă degajată, arborase o manieră cam prea protectoare, dar zîmbetul doamnei în etate o învălui cu căldură. Lady Constance devenise încîntătoare, aproape exuberantă. Sperase întotdeauna ca Ronald și Millicent să formeze un cuplu, dar cum planul dăduse greș, această bogată domnișoară Schoonmaker era, fără îndoială, următoarea

alegere bună. Și faptul că se plimbau împreună cu mașina prin Londra spunea ceva, chiar și azi cînd o plimbare cu mașina e ceva foarte obișnuit. Cel puțin așa spera.

— Deci, ați sosit la Londra !

— Da.

— N-ați stat prea mult la Paris.

— Nu.

— Și cam pe cînd o să veniți la Blandings ?

— A, cred că foarte curînd.

— Eu plec astă-seară. Am venit numai pentru o zi. Aș vrea să mă duci înapoi, Ronald.

Ronnie dădu din cap fără să scoată o vorbă. Criza trecuse și acum îl cuprinsese o sfîrșeală. Prefera să tacă, dacă se putea.

— Ar fi bine să veniți mai repede. Grădinile arată superb. Fratele meu se va bucura enorm să vă vadă. Tocmai aveam de gînd să trec pe la Claridge ca să beau o ceașcă de ceai. N-ați vrea să veniți și voi ?

— Mi-ar face foarte multă plăcere, spuse Sue, dar nu mai pot să întîrzii. Ronnie mă ducea să-mi fac cumpărăturile.

— Am avut impresia că v-ați făcut cumpărăturile la Paris.

— Nu pe toate.

— Ei, sper să vă văd în curînd.

— Da, desigur.

— La Blandings.

— Vă mulțumesc mult. Ronnie, cred că ar fi timpul să mergem.

— Da. Mintea lui Ronnie era încețoșată, dar prinse ideea din zbor. Da, să mergem. S-o ștergem.

— Oh, mi-a părut foarte bine că v-am cunoscut. Sora mea mi-a povestit o mulțime despre dumneavoastră în scrisori. După ce-ți încarci bagajele în mașină, Ronald, treci și pe la Claridge să mă iei ?

— Cum să nu.

— Aș vrea să plecăm devreme dacă se poate.

— Cum să nu.

— Ei, deocamdată la revedere.

— Cum să nu.

— La revedere, lady Constance.

— La revedere.

Mașina se puse în mișcare și, cînd dădu colțul, Ronnie luă mîna dreaptă de pe volan, se scotoci după batistă, o găsi și și-o trecu peste fruntea îmbrobonată.

— Deci, asta e mătușa Constance, spuse Sue.

Ronnie trase adînc aer în piept.

— E plăcut să întîlnești pe cineva despre care ai auzit atîtea, continuă Sue.

Ronnie puse iar mîna pe volan și-l smuci ușor, ca să ferească un cîine. Emoția îl sleise.

Sue îl privea aproape cu respect.

— Ești un geniu, Ronnie ! Ce prezență de spirit ! Ce sînge rece ! Dacă n-aș fi auzit cu urechile mele, n-aș fi crezut ! De ce nu mi-ai spus niciodată că ești atît de ager la minte ?

— Nici eu n-am știut.

— Bineînțeles că acum lucrurile s-au complicat puțin.

— Hî ? tresări Ronnie ; pînă atunci această latură a problemei nu-l jenase. Cum adică ?

— Cînd eram copil, am învățat o poezie...

Ronnie ridică spre Sue un chip chinuit.

— Te rog, scumpo, să nu mai vorbim despre copilăria ta acum, o imploră el. Mă simt puțin cam zdruncinat. Altădată, cu dragă inimă...

— Bine. N-am să deviez de la subiect. Nu-mi amintesc decît două versuri. Sunau cam așa : „Ce încîlcită pînză de păianjen noi urzim, Cînd învățăm minciuni să potrivim". Îți dai seama că e cam încîlcită pînza noastră de păianjen, Ronnie, iubitule, nu ?

— Hî ? De ce ? Mie mi se pare totul foarte clar. Mătușa Constance a înghițit hapul fără să crîcnească.

— Și ce se va întîmpla cînd va veni la Blandings adevărata domnișoară Schoonmaker, cu bijuteriile și cu cele douăzeci și patru de cufere ale ei ? spuse Sue cu blîndețe.

Mașina patină nebunește pe Grosvenor Street.

— Fir-ar să fie ! exclamă Ronnie.

Ochii lui Sue scînteieară.

— N-avem decît un singur lucru de făcut, spuse ea. Ai intrat în horă, trebuie să joci. Trebuie s-o împiedici să apară.

— Cum ?!

— Trimite-i o telegramă să nu vină la Blandings, pentru că a izbucnit o epidemie de scarlatină sau altceva.

— Nu pot.

— Trebuie. Semnează în numele mătușii Constance.

— Dar dacă...

— Ei, şi ce dacă află ? Îţi dai seama că, dacă ar ateriza la uşă, pregătită să rămînă cîteva săptămîni, ar fi şi mai rău ? Şi precis că asta o să se întîmple dacă nu-i telegrafiezi.

— Ai dreptate.

— Asta înseamnă, spuse Sue că în loc să ai timp berechet să scoţi banii de la lordul Emsworth, va trebui să lucrezi rapid. Îi atinse braţul : Aici e poşta. Du-te şi telegrafiază-i înainte de a te înmuia.

Ronnie opri maşina.

— Cred că va trebui să rezolvi cea mai rapidă influenţare de tutore din istoria lumii, spuse Sue gînditoare. Ai să fii în stare ?

— Am un stimulent grozav.

— Ai grijă să nu uiţi vreodată de stimulent.

— Fii liniştită. Singurul necaz este că mă bazez numai pe farmecul meu personal ca să-l vrăjesc pe unchiul Clarence. Şi, după cîte ştiu, pînă acum n-a observat că posed aşa ceva.

Şi Ronald păşi ţanţoş în clădirea poştei, cufundat în gînduri.

Capitolul 3

SENZAŢIONALUL FURT AL UNUI PORC

I

POETUL CALVERLEY a fost cel care, în nemuritoarea sa *Odă Tutunului*, şi-a exprimat părerea că nu există povară sufletească care să nu fie uşurată sub influenţa unei pipe fumate în linişte. Ronnie Fish ar fi combătut însă această teorie. Era cea de a treia dimineaţă a şederii sale la Castelul Blandings ; îşi luase cu el o minge de tenis, pe care-şi propusese s-o joace pe lîngă el ca să-i stimuleze gîndurile şi, aventurîndu-se prin împrejurimile castelului, fuma în duşmănie. Dar tutunul, deşi turcesc şi pipărat la preţ, nu-i micşorase cîtuşi de puţin deznădejdea. Prezentul îi părea mohorît şi viitorul sumbru. Hoinărind prin parcul scăldat în soare, lovea mingea de tenis şi ofta din străfunduri.

La rubrica „credit“ din registru, putea înscrie un singur punct : Hugo era la castel. Prin urmare, avea dreptul să se consoleze, ştiindu-l pe tînărul înalt şi zvelt departe de Londra şi de posibilitatea de a-şi exercita fascinaţia fatală asupra lui Sue. Da, dar asta însemna şi altceva. La urma urmei, chiar lăsîndu-l pe Hugo deoparte în metropolă, încă

mai rămînea o populație masivă de masculi adulți, fie cunoștințe de-ale lui Sue, fie oameni care se îmbulzeau s-o cunoască. Bunăoară, punga de puroi numită Pilbeam. La vremea aceea s-ar fi putut foarte bine ca microbul să fi intrat în legătură cu ea. Înnebunitor gînd !

Și chiar dacă n-ar fi fost așa, chiar dacă Sue, după cum promisese, întorcea cu virtute spatele tuturor pungașilor tineri care tăbărau asupra ei cu invitații pentru prînz și cină — la ce bun ? Adică, ce-i aștepta pe ei doi în viitor ?

Venind la Castelul Blandings, Ronnie știa prea bine că s-a aventurat într-o expediție al cărei succes sau al cărei eșec urma să hotărască dacă anii ce aveau să vină vor fi cărări presărate cu trandafiri sau un deșert sinistru. Și, pînă atunci, nu făcuse nici un pas înainte în strădaniile sale de a cîștiga hatîrul și stima unchiului Clarence. Ori de cîte ori se găsise în compania lordului Emsworth, acesta îl privise de parcă nici n-ar fi observat că e acolo și, foarte adesea, de parcă ar fi dorit să nu fie. Era mai mult decît limpede că dezastrul cu „Cazanul Diavolului“ îl scosese din grațiile rubedeniei sale. Piața scăzuse simțitor. Și nici în cel mai optimist caz, Fish Favoritul nu mai valora mare lucru în ochii lui.

Cufundat în gînduri și străduindu-se fără succes să brodeze imaginea unui unchi binevoitor care îl mîngîie pe creștet cu o mînă, în timp ce cu cealaltă iscălește cecuri, se îndepărtase destul de multișor de casă ; trecînd pe

lîngă un tufiș pricăjit, zări într-o vîlcea din stînga un obiect ieșit din comun.

Era o rulotă solidă și galbenă. Și ce căuta, mă rog, o rulotă pe terenurile Castelului Blandings, se întrebă el ?

Ca să-i fie mai ușor să elucideze problema, zvîrli cu mingea de tenis în ea. Ușa se deschise imediat și un cap cu ochelari își făcu apariția.

— Hei ! spuse capul

— Hei ! răspunse Ronnie.

— Hei !

— Hei !

Împrejurarea era pe punctul de a se transforma într-un veritabil cor al vînătorilor. În clipa aceea, însă, soarele se ascunse după un nor și Ronnie putu să-l recunoască pe proprietarul capului. Pînă atunci, lumina care bătea în ochelarii individului îl orbise.

— Baxter ! exclamă el.

Ultima persoană din lume pe care s-ar fi așteptat s-o întîlnească în parcul de la Blandings ! Era la curent cu scandalul de acum cîțiva ani. Știa că, dacă plafonul lui de înțelegere cu lordul Emsworth era coborît, apoi cel al Eficientului Baxter era undeva pe la subsol și fără vreo șansă să urce. Și totuși, individul se afla acolo, ițindu-și capul din rulotă ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— A, Fish !

Rupert Baxter coborî treptele — un tînăr negricios cu o expresie sfidătoare, pe care Ronnie nu-l putuse înghiți niciodată.

— Ce faci pe-aici ? întrebă Ronnie.

— Îmi petrec vacanța cu rulota prin împrejurimi și, pentru că aseară mă aflam pe lîngă Piața Blandings, m-am gîndit să mai vizitez o dată locul unde am avut parte de atîtea zile fericite.

— Aha !

— Nu cumva îmi poți spune unde o pot găsi pe lady Constance ?

— N-am mai văzut-o de la micul dejun. Dar trebuie să fie pe undeva.

— O să mă duc să întreb. Dacă o întîlnești cumva, fii, te rog, drăguț și spune-i că am venit.

Eficientul Baxter se îndepărtă, cu hotărîrea ce-l caracteriza ; iar Ronnie, după ce își imagină o clipă cum ar reacționa unchiul său Clarence dacă Baxter ar apărea de după colț răscolind amintirile date uitării, și după ce își închipui ce interesant ar fi fost să fie și el prezent la acea întîlnire cu un aparat de fotografiat, mai înfipse o țigară în port-țigaret și-și văzu de drum.

II

Cinci minute mai tîrziu, lordul Emsworth, aplecîndu-se gînditor pe fereastra bibliotecii și adulmecînd aerul dimineții, avu un șoc neplăcut. Putea să jure că l-a văzut pe fostul său secretar, Rupert Baxter, străbătînd aleea cu pietriș spre ușa din față.

— Doamne iartă-mă ! rosti lordul.

Singura explicație care-i trecu prin minte a fost că Baxter a avut un accident fatal și că s-a întors ca să bîntuie împrejurimile. Era absurd să-și închipuie că individul putea fi acolo în carne și oase. Cînd concediezi un secretar pentru că a azvîrlit în tine cu ghivece de flori în zorii zilei, e imposibil ca el să revină să facă o vizită de curtoazie. O dungă încreți fruntea Înălțimii sale. Poate că s-ar fi împăcat cu ideea fantomei vreunui strămoș, dar ca stafia lui Baxter să bîntuie Castelul Blandings nu-i surîdea defel. Se hotărî să-i facă o vizită surorii sale Constance în budoarul ei și să vadă ce părere are.

— Constance, dragă !

Lady Constance ridică privirea de pe scrisoarea pe care o așternea. Țîții din buze, pentru că nu suporta să fie întreruptă cînd își făcea corespondența.

— Ce e, Clarence ?

— Știi, Constance, adineaori mi s-a întîmplat un lucru nemaipomenit. Mă uitam pe fereastra bibliotecii și... îl mai ții minte pe Baxter ?

— Bineînțeles că-l mai țin minte pe domnul Baxter.

— Ei bine, stafia lui tocmai traversa aleea pietruită.

— Ce tot îndrugi acolo, Clarence ?!

— Ascultă ce-ți spun. Mă uitam pe fereastra bibliotecii și deodată l-am văzut pe...

— Domnul Baxter ! anunță Beach, deschizînd ușa larg.

— Domnul Baxter !

— Bună dimineața, lady Constance.

Rupert Baxter înainta, emanînd din ambele lentile sentimente prietenești și voioșie. Pe urmă îl zări pe fostul său stăpîn și exuberanța se diminuă întrucîtva.

— ...ăăă... bună dimineața, lord Emsworth, spuse el, îndreptînd blitzul ochelarilor spre el.

Se lăsă tăcerea. Lordul Emsworth își potrivi pince-nez-ul și-l privi mut pe oaspete. Cît despre ușurarea care probabil îi năvălise în suflet, văzîndu-l pe Rupert Baxter încă pe suprafața pămîntului, nu o manifestă în exterior sub nici o formă.

Baxter rupse primul o tăcere stînjenitoare.

— Tocmai petreceam o vacanță cu rulota prin împrejurimi, lady Constance, și pentru că aseară mă aflam lîngă Piața Blandings, m-am gîndit să...

— Vai, dar bineînțeles ! Nu te-am fi iertat niciodată dacă n-ai fi trecut să ne vezi. Nu-i așa, Clarence ?

— Cum ?

— Am spus : nu-i așa ?

— Nu-i așa, ce ? spuse lordul Emsworth, care încă mai avea probleme cu punerea de acord a ideilor.

Lady Constance strînse din buze ; trecu o clipă în care a existat o șansă de cincizeci la sută ca o minunată călimară de argint să zboare spre capul fratelui ei. Dar lady Constance era o femeie vajnică. Își înfrînă pornirea.

— Spuneai că ai călătorit cu rulota, domnule Baxter ?

— Cu rulota. Am lăsat-o în parc.

— Vai, trebuie neapărat să vii să stai la noi. Castelul, continuă ea ridicînd puțin glasul, pentru a acoperi un fel de mîrîială fără cuvinte care începuse să încropească pe buzele fratelui ei, este aproape pustiu acum. Prima petrecere în stil mare o dăm abia la mijlocul lunii viitoare. Trebuie să stai cît mai mult la noi. Trimit pe cineva să-ți aducă lucrurile.

— Sînteți foarte amabilă.

— Va fi o încîntare să te știm iar în mijlocul nostru. Nu-i așa, Clarence ?

— Cum ?

— Am spus : nu-i așa ?

— Nu-i așa, ce ?

Mîna lady-ei Constance tremură deasupra călimării, ca un fluture care vrea să se așeze. Apoi și-o retrase.

— N-ar fi o încîntare, spuse ea prinzînd privirea fratelui și neslăbind-o asemeni unui lup de mare de sex feminin, ca domnul Baxter să se afle din nou în mijlocul nostru ?

— Mă duc să-mi văd purceaua, spuse Lordul Emsworth.

În urma lui se lăsă o tăcere care semănă cu cea care se lasă după ce sicriul e scos din casă. Lady Constance împrăștie negurile.

— Vai, domnule Baxter, ce mult mă bucur că ai putut veni. Și ce inspirat ai fost să vii cu rulota. Risipește orice bănuială că te-aș fi chemat.

— M-am gîndit eu !

— La toate te gîndești !

Rupert Baxter se îndreptă spre ușă, o deschise, se asigură că nimeni nu dă tîrcoale pe coridor ca să tragă cu urechea și se întoarse la locul său.

— Aveți necazuri, lady Constance ? Scrisoarea dumneavoastră mi s-a părut foarte presantă.

— Am necazuri mari, domnule Baxter.

Dacă Rupert Baxter ar fi fost un alt tip de bărbat, iar lady Constance Keeble un alt tip de femeie, probabil că în clipa aceea el ar fi bătut-o părintește pe mînă. Dar așa cum stăteau lucrurile, Baxter își trase doar scaunul o idee mai aproape de al ei.

— Pot să vă ajut cu ceva ?

— Nimeni în afară de dumneata nu mă poate ajuta. Dar nici nu îndrăznesc să te rog.

— Rugați-mă orice. Și, dacă îmi stă în putere...

— Îți stă, cum de nu!

Rupert Baxter își trase puțin mai aproape scaunul.

— Spune-ți-mi !

Lady Constance ezita.

— E un lucru care pare imposibil de cerut cuiva.

— Vă rog !

— În fine... Îl știi pe fratele meu, nu ?

Baxter păru nedumerit. Pe urmă, neașteptata întrebare se lămuri.

— A, vreți să spuneți domnul... ?

— Da, da, da. Bineînțeles că nu mă refeream la lordul Emsworth, ci la fratele meu Galahad.

— Nu l-am cunoscut. Ciudat, totuși, pentru că dumnealui a fost la castel de două ori în perioada în care eram secretarul lordului Emsworth, dar de ambele dăți am fost plecat în vacanță. Acum se află la castel ?

— Da. Își termină de scris Amintirile.

— Am citit într-un ziar că scrie povestea vieții dumisale.

— Dacă ai ști ce viață a dus, ai înțelege de ce sînt necăjită.

— Da, am auzit eu niște zvonuri, spuse Baxter prudent.

Lady Constance execută din nou cu mîinile mișcarea aceea care se apropia atît de mult de frîngerea lor.

— Domnule Baxter, de la prima la ultima filă, cartea e plină de anecdote defăimătoare. Despre toți prietenii noștri cei mai buni. Dacă cumva se publică, n-o să mai avem nici un prieten. Am impresia că Galahad i-a cunoscut pe toți englezii cînd erau tineri și zurbagii, și își amintește de orice ispravă de-a lor mai deocheată și condamnabilă. Așa că...

— Așa că doriți să pun mîna pe manuscris și să-l distrug ?

Lady Constance rămase cu privirea fixă, încremenită de atîta perspicacitate. În sinea ei, se condamnă pentru că s-a îndoit că domnul Rupert Baxter avea nevoie de multe explicații. Mintea lui era asemeni unui reflector, zvîcnind ici-colo și luminînd orice atingea.

— Da, rosti ea cu respirația întretăiată. Știu că poate părea ceva ieșit din comun, să...

— Cîtuși de puțin.

— ...dar lordul Emsworth refuză să mişte un deget.
— Înţeleg.
— Ştii cum reacţionează cînd e vorba de o situaţie excepţională.
— Da, ştiu, cum să nu.
— E atît de nepăsător. Atît de neajutorat. Atît de cu capul în nori şi atît de incompetent.
— Absolut.
— Domnule Baxter, eşti singura mea speranţă.
Baxter îşi scoase ochelarii, îi şterse şi şi-i puse din nou la ochi.
— Aş fi încîntat, lady Constance, să fac ceva ce-mi stă în putere ca să vă ajut. Iar ca să intru în posesia manuscrisului, e un lucru uşor. Nu există decît un singur exemplar?
— Da, da, da. De asta sînt sigură. Galahad mi-a spus că vrea să-l termine înainte de a-l trimite la dactilografiat.
— Atunci nu e cazul să vă mai faceţi griji.
În clipa aceea lady Constance Keeble ar fi dat oricît pentru o brumă de talent oratoric. Căută cuvintele care ar fi trebuit să exprime ca lumea ce simţea, dar nu găsi nici unul.
— Ah, domnule Baxter! reuşi ea să articuleze.

III

Plimbarea fără ţintă a lui Ronnie Fish îl dusese spre vest. În consecinţă, nu după mult timp nările îi fură gîdilate de un miros familiar şi pătrunzător, pentru că se pomeni foarte aproape de locuinţa personală a Împărătesei de la Blandings, alcătuită din dormitor combinat cu restaurant. Încă vreo cîţiva paşi, şi desluşi faimosul animal în persoană. Cu capul înfundat adînc şi cu codiţa însufleţită de o reală *joie de vivre*, Împărăteasa se delecta cu masa.

Oricui îi face plăcere să vadă pe altul mîncînd. Ronnie se aplecă peste balustradă, absorbit. Ridică mingea de tenis şi, cu o mişcare neatentă din încheietură, o aruncă pe spinarea medaliatei cu argint. Descoperind că pocnetul plăcut care rezulta putea fi o alinare pentru nervii săi iritaţi, repetă mişcarea. Mingea ricoşa excelent pe spinarea Împărătesei care nu prezenta asperităţi, ci prezenta o suprafaţă întinsă şi rezistentă. Cîteva minute, deci, cei doi se concentrară conform planului — ea înfulecînd, el pocnind mingea, pînă cînd, zdruncinat, Ronnie descoperi brusc că acest sport în aer liber dă naştere la idei. Treptat — la început vag, apoi prinzînd contur — din smîrcurile minţii începu să prindă formă un plan de acţiune.
Ce-ar fi dacă, de exemplu?
Un singur lucru nu putea da greş cu unchiul Clarence. Un singur lucru putea să trezească în el o stare de adevărată bunăvoinţă, şi acest lucru era ştirea că cineva doreşte să se întoarcă la viaţa de ţară. Îi plăcea teribil să audă că oamenii se întorc la ţară. Ei, şi atunci, ce-ar fi să încerce? Să se ducă la moşulică şi să-i spună că, în fine, i s-a luminat mintea şi

că a devenit un înfocat apărător al ideii că viitorul Angliei depinde de stăvilirea exodului spre orașe. După care, n-avea decît să ceară o parte substanțială din capital ca să pună bazele unei ferme.

Proiectul cu ferma se lega de... Peste o jumătate de minut, o altă idee își făcu loc. Da, asta e, o adevărată minune! Nu o fermă oarecare, ci o crescătorie de porci! Precis că unchiul Clarence va sări în sus de bucurie și-l va umple de bani pe cel care dorea să stea la țară și să crească porci. Gîtul jos dacă nu era așa! Și în clipa în care banii vor fi depuși în siguranță în contul lui Ronald Overbury Fish la Banca Cox, salut! direct la notar, de mînă cu Sue.

Ultima aruncare a mingii pe spinarea răbdătoare a Împărătesei se soldă cu un „poc" foarte muzical. Pe urmă, abandonînd pașii tîrșiiți și adoptînd un mers țanțoș, Ronnie se înapoie, definitivînd pe drum ultimele amănunte ale planului, înainte de a intra în casă și de a-l pune pe tapet.

IV

Se întîmplă adesea ca, după ce apar asemenea scăpărări ale inteligenței, dacă te mai uiți iar la ele după puțin timp, descoperi brusc o hibă fatală. Dar fericirea lui Ronnie Fish nu fu tulburată de nici o dezamăgire.

— Știi ceva, unchiule Clarence, spuse el dînd buzna în bibliotecă, vreo jumătate de oră mai tîrziu.

Lordul Emsworth era cufundat în ziarul săptămînal de interes porcin. Lui Ronnie, privirea care se ridică de pe ziar nu i se păru prea prietenoasă. Totuși, nu șovăi. Era sigur că acea privire o să se îmblînzească neîntîrziat. Dacă la vremea respectivă lordul Emsworth nu prea poza în rolul unchiului binevoitor, Ronnie simțea că în viitorul foarte apropiat va urma o schimbare rapidă de comportament.

— Știi ceva, unchiule Clarence, îți aduci aminte de capitalul ăla al meu?

— Ce anume?

— Capitalul meu. Banii mei. Banii pe care îi păstrezi ca tutore. Și ce mai tutore! spuse Ronnie galant. Știi, m-am tot gîndit că aș vrea, dacă nu te superi, să eliberezi o parte din ei pentru un plan pe care mi l-am făcut.

Nu se aștepta deocamdată ca privirea să se îmblînzească, și nici nu se întîmplă astfel. Văzuți prin sticla pince-nez-ului, ochii unchiului arătau ca stridiile în acvariu.

— Vrei cumva să înființezi un alt local de noapte?

Vocea lordului era ca de gheață, așa că Ronnie se grăbi să-i risipească bănuiala.

— Nu, nu! Nici vorbă de așa ceva. Localurile de noapte sînt afaceri pentru netoți. N-ar fi trebuit să mă apuc de așa ceva niciodată. De fapt, unchiule Clarence, Londra mi se pare în general cam stătută, în ziua de azi. Eu unul sînt pentru viața la țară. Cred că exodul spre

orașe ar trebui stăvilit. Anglia are nevoie de cît mai mulți indivizi care să se întoarcă la viața de țară. Mie așa mi se pare.

Ronnie Fish începu să dea primele semne certe de neliniște. Fusese convins că in acest moment va începe procesul de îmblînzire. Și totuși, urmărind ochii unchiului Clarence fu neplăcut surprins să constate că semănau mai abitir ca oricînd cu stridiile. Se simțea ca actorul care, sigur de aplauzele furtunoase ale sălii, iese din scenă după ce și-a rostit replica fără măcar o bătaie din palme, cît de slabă. Îi trecu prin cap că unchi-său devenise fudul de o ureche.

— La țară, repetă el, ridicînd vocea. Ar trebui mai mulți indivizi care să se întoarcă la țară. Așa că vreau o parte din capital ca să înființez o fermă.

Își adună toate puterile pentru revelația supremă :

— Vreau să cresc porci, spuse el, pătruns.

Ceva nu era în regulă. Nu mai mergea să te prefaci că nu observi. Departe de a sări în sus și a-l îngropa în bani, unchiul său îl fixa într-un mod neplăcut și tot mai insistent. Lordul Emsworth își scosese pince-nez-ul și-l ștergea ; și lui Ronnie i se păru că, fără sticlă, ochii arată chiar mai neplăcut.

— Porci ! strigă el, luptîndu-se cu o stare de aprehensiune crescîndă.

— Porci ?

— Porci !

— Vrei să crești porci ?

— Da, bineînțeles, răcni Ronnie. Porci !

Și de undeva, din ființa lui, reuși să descătușeze și să aștearnă pe față un zîmbet mieros.

Lordul Emsworth își puse iar pince-nez-ul.

— Și bănuiesc, spuse el gîjîit, cutremurîndu-se din creștetul chel pînă în tălpile vîrîte în papucii șleampăți, că atunci cînd o să-i ai o să-ți petreci toată ziua pocnindu-i cu mingi de tenis pe spinare, ai ?

Ronnie înghiți în sec. Șocul fusese puternic. Zîmbetul mieros zăbovi pe buze, de parcă ar fi fost țintuit în ace, dar ochii erau mari și înspăimîntați.

— Hî ? articulă el stins.

Lordul Emsworth se ridică. Cîtă vreme continua să poarte o haină veche de vînătoare cu coatele găurite și cravata căzută dezvelind un nasture mare de alamă, nu putea să pozeze pe deplin într-o atitudine de maiestate ultragiată ; dar reuși în măsura în care-i permitea costumația. Se ridică cît era de lung, ceea ce nu era puțin lucru, și din această semeție privi crîncen în jos, spre nepot.

— Te-am văzut ! Mă duceam spre cocină și te-am văzut cum pocneai cu mingile tale blestemate de tenis pe spinarea purcicii mele. Mingi de tenis ! Din pince-nez ieșeau limbi de foc. Îți dai seama oare că Împărăteasa este un animal extrem de sensibil și iritabil, gata să refuze mîncarea la cea mai mică provocare ? Puteai să strici o muncă de luni de zile cu idioatele tale de mingi !

— Îmi pare rău...

— Ce mă-ncălzește pe mine părerea ta de rău ?

— Nici nu m-am gîndit că...

— Niciodată nu te gîndești. De-aia și calci în străchini ! Crescătorie de porci ! făcu lordul Emsworth cu vehemență, vocea avîntîndu-i-se în registrul cel mai înalt. Nu ești tu în stare să administrezi o crescătorie de porci ! Nu ești bun la așa ceva. Nu *meriți* să administrezi o crescătorie de porci. Dacă ar fi să aleg din toată lumea asta pe cineva, tu ai fi ultimul !

Ronnie Fish se împletici pînă la masă și se sprijini de ea. Îl cuprinse o senzație de amețeală. Un lucru era clar și limpede, anume că unchiul Clarence nu-l considera administratorul ideal al unei crescătorii de porci ; dar în afară de asta, mintea sa era total buimăcită. Avea impresia că a călcat pe ceva și acel ceva a plesnit și s-a dezumflat.

— Ei drăcie ! Ce se petrece aici ?

Vorbea onorabilul Galahad, și încă foarte artăgos. Lucrase în biblioteca mică, cu ușa întredeschisă, și bolboroselile de alături interferaseră cu creația literară. Enervat pe bună dreptate venise să cerceteze.

— N-ai putea să-ți reciți tiradele cînd nu lucrez, Clarence ? spuse el. Ce s-a întîmplat ?

Lordul Emsworth mai fierbea încă de supărare.

— A dat cu mingi de tenis în purcica mea !

Onorabilul Galahad nu fu impresionat. Nu împărtăși groaza lordului.

— Vrei să spui, rosti el aspru, că toată zarva asta care mi-a dat peste cap o muncă de o

dimineață n-a fost decît pentru blestemata ta de purcică ?

— Nu-ți permit să-mi faci Împărăteasa purcică blestemată ! Doamne iartă-mă, strigă lordul Emsworth aprins. Nu e nimeni în familia asta care să aprecieze că e cel mai minunat animal din Marea Britanie ? Nici un porc n-a cîștigat vreodată doi ani la rînd medalia de argint, în toate analele expozițiilor agricole din Shropshire. Și asta o să facă Împărăteasa mea dacă o lasă oamenii în pace și n-o mai bombardează continuu cu mingi de tenis. Va fi o victorie extraordinară.

Onorabilul Galahad se încruntă. Dădu din cap mustrător. Toate erau bune și frumoase, aleasa cocinei era pe primul loc, dar el era omul care poate privi lucrurile în față. De-a lungul unei vieți lungi și pline de surprize, văzuse atîtea lucruri bune care dăduseră greș. În plus avea superstițiile lui, printre care aceea că, dacă te apuci să vinzi pielea ursului din pădure nu te alegi cu vreun cîștig.

— Nu te mai umfla așa în pene, băiete, spuse el grav. Am intrat mai deunăzi la „Blazonul Emsworth“ să beau un pahar de bere, și acolo era un individ care încheia pariuri de trei contra unu pe un animal numit Mîndria Matchingham-ului. Paria în dreapta și în stînga. Un tip roșcat care se uita cruciș. Ușor afumat.

Lordul Emsworth uită de Ronnie, uită de mingile de tenis, uită, năucit de veste, de tot — în afară de nedreptatea profundă care-i otrăvea tihna de atîta vreme.

— Mîndria Matchingham-ului este a lui Sir Gregory Parsloe, spuse el, și sînt sigur că cel care încheia pariuri atît de ridicole era porcarul lui, Wellbeloved. După cîte știi, individul a fost în serviciul meu, dar Parsloe l-a ademenit, promițîndu-i un salariu mai mare. Chipul lordului Emsworth devenise acum de-a dreptul feroce, căci gîndul la George Cyril Wellbeloved, porcarul renegat, îi vîra întotdeauna un cuțit în inimă. A fost o faptă abjectă și total nedemnă de un vecin.

Onorabilul Galahad fluieră.

— Care va să zică, asta era ? Porcarul lui Parsloe oferea pariurile de trei la unu — contra regulamentului, după cîte înțeleg ?

— Absolut. Mîndria Matchingham-ului a mai primit premiul doi anul trecut, dar e mai prejos decît Împărăteasa.

— Atunci ai grijă de porcul ăsta al tău, Clarence. Onorabilul Galahad vorbea acum serios : Înțeleg ce se întîmplă. Parsloe umblă cu vechile găinării și are de gînd să te tragă pe sfoară cu Împărăteasa, într-un fel sau altul.

— Adică s-o otrăvească ?

— S-o otrăvească sau, dacă nu va putea, s-o fure.

— Glumești !

— Nu glumesc deloc. Tipul îți lunecă printre degete ca un țipar. Ar fi în stare să otrăvească și pe bunică-sa, dacă i-ar fi de folos cu ceva. Ascultă la mine, îl cunosc pe tînărul Parsloe de vreo treizeci de ani și pot să declar cu mîna pe inimă că, dacă bunică-sa s-ar prezenta la un concurs de porci îngrășați și dacă ar fi în

avantajul lui s-o îndepărteze, i-ar pune cît ai zice pește ceva în fiertura de jir.

— Doamne ferește ! exclamă lordul Emsworth profund tulburat.

— Să-ți povestesc ceva despre alde Parsloe. Pe vremuri, cîțiva dintre noi ne întîlneam de obicei la localul „Black Footman“ pe Gossiter Street — acum l-au dărîmat — și făceam concursuri cu cîini asmuțiți contra șobolanilor în camera din spatele barului. Ei bine, odată îl pun eu pe Towser al meu, un dobitoc superb, împotriva lui Banjo al lui Parsloe, pe o sută de lire. Și cînd s-a lăsat noaptea și i s-au arătat șobolanii, pe cinstea mea dacă n-a căscat de i s-au rupt fălcile, s-a pus pe o rînă și a adormit. L-am fluierat... l-am strigat... Towser, Towser !... Aș !... Dormea tun. Sînt absolut convins că alde Parsloe l-a luat înainte de concurs deoparte și l-a înfundat cu kile de fripturi cu ceapă. N-am putut să dovedesc nimic, bineînțeles, dar am simțit respirația cîinelui și puteai să juri că era ca și cum ai deschide ușa la vreo zahana din Soho. Ăsta mi-e amicul Parsloe !

— Galahad !

— Fapte clare. Găsești povestirea în cartea mea.

Lordul Emsworth se îndreptă către ușă, clătinîndu-se.

— Doamne ferește ! N-aș fi crezut... Trebuie să-l văd pe Pirbright imediat. Nu mi-aș fi închipuit... Nici în ruptul capului...

Ușa se închise în urma lui. Vocea nepotului Ronnie îl opri pe onorabilul Galahad, care se îndrepta să-și reia munca întreruptă.

— Unchiule Gally !

Chipul trandafiriu al tînărului se înroșise ca sfecla. Ochii îi luceau ciudat.

— Da ?

— Doar nu crezi cu adevărat că Sir Gregory ar putea încerca s-o fure pe Împărăteasă ?

— Cum să nu ! Ți-am spus că-l cunosc de treizeci de ani !

— Dar cum se poate așa ceva ?

— Se duce la cocină, noaptea, bineînțeles, și o fură.

— Și o ascunde undeva ?

— Da.

— Păi un animal de mărimea ei... Ca și cum ai încerca să vîri în buzunar un elefant de la Grădina Zoologică, nu ?

— Nu vorbi tîmpenii. N-are un belciug în nas ?

— Aha ! Adică Sir Gregory poate s-o ia de belciug și ea vine supusă după el ?

— Bineînțeles. Puffy Benger și cu mine am furat porcul bătrînului Wivenhoe cu o seară înainte de Balul Flăcăilor de la Hammer's Easton în '95. L-am dus în dormitorul lui Plug Basham. N-a fost nici o problemă. Și un copil ar fi putut s-o facă.

Se retrase în biblioteca mică, iar Ronnie se lăsă moale pe scaunul de pe care se ridicase atît de impozant Lordul Emsworth. Simțea nevoia să stea jos. Inspirația care tocmai îi venise avusese un efect paralizant. Ideea era atît

de magnifică, încît aproape că îl speria. Planul de a avea o crescătorie de porci prevestise o dimineață minunată, dar nici prin gînd nu-i dăduse lui Ronald că va fi chiar atît de minunată cum se arăta.

— Phiii ! făcu Ronnie.

Oare... ?

Hmmm, de ce nu... ?

Dar dacă... ?

Nu, era imposibil.

Oare ? De ce ? De ce imposibil ? Dacă își lua inima în dinți. Dacă, după indicațiile de expert ale unchiului Galahad, s-ar strecura noaptea, ar momi-o pe Împărăteasă din culcuș, ar ascunde-o undeva o zi sau două și după aceea ar înapoia-o cu surle și trîmbițe văduvitului ei proprietar ? Ce-ar obține ? Ar suspina unchiul Clarence pe umărul lui sau nu ? Ar simți el sau nu că nici o răsplată nu este de ajuns pentru binefăcătorul său ? Mai mult ca sigur că da. Fish Favoritul ar crește imediat în ochii lui. Fleacul cu avansarea capitalului s-ar rezolva de la sine. Banii s-ar scurge automat din sipetele Emsworthilor.

Dar oare poate face așa ceva ? Ronnie își impuse să studieze planul fără patimă, cu mintea limpede și atent la orice cusur.

Dar nu sesiza nici unul. Pe dată îi veni în minte și un ascunziș adecvat — cabana de vînătoare părăsită din crîngul de vest. Nimeni nu trecea vreodată pe acolo. Locul era sigur ca un seif.

Riscul de a fi descoperit ? De ce să existe vreun risc de a fi descoperit ? Cui i-ar trece

prin minte să facă legătura între Ronald Fish și purcea ?

Hrănitul animalului... ?

Chipul lui Ronnie se înnoură. Da, în fine, o fisură. Într-adevăr, aici avea probleme. Nu prea știa ce anume mănîncă porcii, dar știa că le trebuie mult din ce mănîncă. N-ar fi avut nici un haz să-i înapoieze lordului Emsworth o Împărăteasă sfrijită. Mîncarea trebuia menținută la nivelul actual, altfel mai bine lăsa baltă totul.

Pentru prima oară, începu să se îndoiască de infailibilitatea inspirației de ultimă oră. Scrutînd biroul cu fruntea încrețită, luă de pe pupitru volumul intitulat *Porcii și valorificarea lor*. Aruncă o privire la pagina 61 și presentimentele sale se confirmară.

— Mmmda ! articulă Ronnie, după ce răsfoise toate recomandările despre făină de orz, făină de porumb, făină de semințe de in, cartofi și lapte pasteurizat sau jintiță. Înțelegea acum limpede că nu era o treabă de un singur om. Nu numai că era nevoie de un director întreprinzător, dar și de un subaltern zelos.

Și ce ajutor ?

Hugo ?

Nu ! Deși în multe privințe era complicele ideal pentru o trebușoară de genul ăsta, Hugo Carmody avea anumite defecte care-l descalificau automat. Să-l încadreze pe Hugo pe post de locțiitor ar fi însemnat să-i dezvăluie motivele care se aflau la baza riscantei întreprinderi. Și dacă Hugo ar ști că el, Ronnie, se

străduiește să adune fonduri ca să se însoare, tot Shropshire-ul ar afla-o în cîteva zile. Dacă nu reușeai să dai un anunț pe prima pagină din „Daily Mail“ sau să-l transmiți la radio, cea mai sigură cale de a obține publicitate pentru o problemă pe care vroiai s-o ții secretă, era s-o încredințezi lui Hugo Carmody. Era un amic nemaipomenit, dar și o gură spartă clasa întîi. Nu, nu Hugo !

Atunci, cine ?

Aha !

Ronnie Fish sări de pe scaun, dădu capul pe spate și scoase un chiot de bucurie atît de răsunător, încît ușa de la biblioteca mică se deschise ca pusă în mișcare de un resort.

Un literat răvășit își făcu apariția.

— Termină cu vacarmul ăsta îngrozitor ! Cum dracu să scriu cu gălăgia asta continuă ?

— Iartă-mă, unchiule. Tocmai mă gîndeam la ceva.

— Păi n-ai decît să te gîndești la altceva. Cum se scrie cuvîntul „intoxicat“ ?

— Cu un singur „x“.

— Mulțumesc, spuse onorabilul Galahad și dispăru iar.

V

În cămară, Beach își scoase haina și se bucura de binemeritata odihnă a celui care a isprăvit de frecat argintăria și care pînă la prînz nu mai are alte obligații. Pe pervaz,

într-o colivie, botgrosul scotea triluri voioase, fără însă să-l tulbure pe stăpîn, prea absorbit de rezultatele de la curse din „Morning Post".

Se ridică brusc, cu inima înfiorată. La ușă se auzise o bătaie scurtă, iar el era un ins care reacționa la orice zgomot neașteptat. Nepotul stăpînului, domnul Ronald Fish, își făcu apariția.

— Bună, Beach.

— Domnule...

— Ești ocupat ?

— Nu, domnule.

— M-am gîndit să trec pe la tine.

— Da, domnule.

— Să mai stăm puțin de vorbă.

— Prea bine, domnule.

Deși valetul vorbea cu obișnuita politețe desăvîrșită, în suflet era departe de a se simți în largul său. Nu-i plăcea cum arăta Ronnie. I se părea că tînărul său vizitator are febră. Se bîțîia, ochii îi scăpărau, tensiunea era crescută, iar epiderma obrazului se colorase anormal de mult.

— De mult n-am mai stat noi de vorbă pe îndelete, Beach.

— Da, domnule.

— Cînd eram mic, toată ziua intram și ieșeam din cămară.

— Da, domnule.

Tînărul părea acum cuprins de o stare de sentimentalism extrem. Suspină ca un moșneag care-și amintește de chestii de mult apuse.

— Ce vremuri, Beach !

— Da, domnule !

— N-aveam probleme. N-aveam griji. Și chiar dacă aveam griji, puteam să ți le împărtășesc întotdeauna, așa-i ?

— Da, domnule.

— Ți-aduci aminte cînd m-am ascuns de unchiul Gally care venea după mine cu o vergea pentru că îi pusesem pioneze pe scaun ?

— Da, domnule.

— Ai apărut în ultima clipă, dar m-ai scăpat. Erai credincios și devotat. Un om dintr-un milion. Întotdeauna am fost convins că, dacă ar fi existat mai mulți oameni ca tine, lumea ar fi fost mai bună.

— Îmi dau toată silința să vă știu mulțumit, domnule.

— Și ce bine reușești ! N-am să uit niciodată ce săritor erai în vremurile acelea frumoase, Beach.

— Sînteți foarte amabil că vorbiți astfel, domnule.

— Mai tîrziu, pe măsură ce au trecut anii, am făcut tot ce mi-a stat în putință să te răsplătesc, împărtășindu-ți orice pont aflam. Ții minte cînd ți-am vîndut chestia cu Blackbird pentru cursele din noiembrie de la Manchester?

— Da, domnule.

— Ai luat ceva bănuți atunci !

— S-a dovedit o investiție solidă, domnule.

— Da, și mai departe a mers tot așa. Uite, trec anii și mi se pare că mă văd lîngă tine, umăr la umăr, ajutîndu-ne unul pe celălalt,

fiecare comportîndu-ne corect. Întotdeauna te-ai comportat corect cu mine.

— Sînt convins că așa voi proceda și pe viitor, domnule.

— Știu că așa va fi, Beach. Tu nu poți fi altfel. Și din acest motiv, spuse Ronnie surîzîndu-i cu afecțiune, sînt absolut sigur că atunci cînd voi fura purceaua unchiului, ai să fii lîngă mine, gata să o hrănești pînă o voi înapoia.

Valetul nu avea o figură care să exprime rapid stările sufletești. Îi trebui cîtva timp pînă cînd uluiala totală să-i acopere toată suprafața. Expresia se lățise pe chip cam două treimi, cînd Ronnie reluă firul discuției.

— Vezi tu, Beach, rămîne între noi, dar m-am hotărît să sfeterisesc Împărăteasa și s-o țin ascunsă în coliba de vînătoare din crîngul de vest, și cînd unchiul Clarence o să înceapă să trimită semnale S.O.S., oferind recompense grase, eu am s-o descopăr și o să i-o dau, cîștigîndu-i astfel recunoștința veșnică și îndupleçîndu-l să lase din mînă cîțiva bănuți pe care vreau să-i scot de la el. Te-ai prins ?

Valetul clipi. Încerca vădit să-și înfrîngă bănuiala că i-a luat Dumnezeu mințile. Ronnie dădea din cap cu blîndețe, în timp ce se lupta să articuleze ceva.

— E un plan bombă, vrei să spui. Ai dreptate. Dar e un plan care necesită ajutor plin de înțelegere. Știi, Beach, porcii de genul Împărătesei au nevoie de foarte multă mîncare la intervale scurte. Eu singur nu pot să mă descurc cu toată partea administrativă. Și aici

intervii tu, ca un prieten minunat ce ai fost și vei rămîne veșnic.

Valetul începuse să gîgîie ușor. Aruncă o privire agonizantă de implorare către botgros, dar pasărea nu putu să-i ofere nici o alinare. Continua să ciripească pe limba ei, ca cineva care încearcă să fredoneze o melodie cînd face baie.

— Porcii au nevoie de cantități enorme de mîncare, continuă Ronnie. Să nu te prindă mirarea. Uite, scrie în cartea asta pe care am luat-o de pe biroul unchiului. Cel puțin șase livre de făină pe zi, ca să nu mai spun de lapte sau jintiță, și tărîțe înmuiate cu lături.

În cele din urmă, valetului îi reveni graiul. La început luă forma unui sunet slab ca strigătul unui copil speriat. Pe urmă se deslușiră vorbele :

— Dar, domnule Ronald... !

Ronnie se holbă la el, incredul. I se părea că se luptă cu o bănuială imposibilă.

— Să nu-mi spui că îmi întorci spatele, Beach ! Tu ?! Prietenul meu de cînd eram atîtica ? Rîse ; își dădea seama acum ce ridicolă era ideea : Sigur că vorbesc prostii. Nu poți face tu una ca asta. În afară de faptul că vrei să-ți arăți recunoștința, cu istețimea ce te caracterizează ai înțeles că din afacerea asta ies ceva bani. Zece lire jos, Beach, din clipa în care dai din cap. Și nimeni nu știe mai bine ca tine că zece lire puse pe Baby Bones la pariurile curente din cursa Medbury Selling Plate, înseamnă cu mult mai mult de o sută de pus la ciorap în ziua cînd cîștigi la curse.

— Dar, domnule... e imposibil... nici nu pot să-mi închipui... Dacă se află vreodată... Zău, nu cred că ar trebui să-mi cereți așa ceva, domnule Ronald...

— Beach!

— Da, dar zău, domnule...

Ronnie îl țintui cu un ochi aprig.

— Mai gîndește-te o dată, Beach. Cine ți-a dat-o pe Creole Queen la Lincolnshire?

— Dar, domnule Ronald...

— Cine ți-a dat-o pe Mazzawattee la Jubillee Stakes, Beach? Ce frumusețe!

Cămara fu invadată de o tăcere încordată. Pînă și botgrosul amuțise.

— Și s-ar putea să te intereseze, spuse Ronnie, că exact cînd am plecat din Londra, am auzit de un pont grozav pentru Cupa Goodwood.

Beach lăsă să-i scape un oftat prelung. Toți valeții sînt sportivi, iar Beach era valet de optsprezece ani. Simpla recunoștință pentru favorurile trecute s-ar fi putut să nu fie suficientă ca să încline balanța, dar asta era cu totul altceva. În privința Cupei Goodwood nu fusese în stare să ajungă la o hotărîre satisfăcătoare. Îl pusese la pămînt. Zile întregi bîjbîise în întuneric.

— Jujube, domnule? șopti el.

— Nu e Jujube.

— Ginger George, cumva?

— Nici Ginger George. N-are rost să mergi pe ghicite, fiindcă n-o să o scoți la capăt. Numai doi escroci și grăjdarul știu. Dar ai să știi și tu, Beach, în clipa în care dau porcul înapoi

și-mi cer răsplata. Iar porcul are nevoie să fie hrănit. Ce zici, Beach?

Un minut întreg, valetul rămase tăcut, cu privirile pierdute. Pe urmă, ca și cum ar fi simțit că în clipa aceea era nevoie de un gest oarecare, simplu și simbolic, se duse la colivia botgrosului și o acoperi cu o cîrpă verzulie.

— Domnule Ronald, spune-ți-mi exact ce trebuie să fac.

VI

Zorii zilei noi se furișau pe deasupra Castelului Blandings. Cu fiecare oră care trecea, lumina devenea mai puternică, pînă cînd, strecurîndu-se printre draperiile dormitorului lui Ronnie, îl trezi dintr-un somn agitat. Se întoarse somnoros cu nasul în pernă. Era vag conștient că avusese un vis extraordinar, ceva legat de furtul unor porci. Se făcea că...

Sări ca pișcat. Se dezmeticise de parcă îi fusese turnată apă rece pe creștet.

— Fir-ar să fie! exclamă Ronnie, clipind.

Puține lucruri au un asemenea efect tonic asupra unui tînăr obișnuit să mai trîndăvească un pic dimineața, ca descoperirea că peste noapte furase un porc premiat. De obicei, la această oră, Ronnie era mai mult sau mai puțin o masă amorfă, pînă cînd mîini binevoitoare îi aduceau ceașca cu ceai de dimineață; dar azi, o nouă vioiciune îl făcea să freamete din tot trupul înveșmîntat în pijama. De cînd

terminase școala nu mai „sărise din pat", dar acum făcu exact așa. Patul, care de obicei i se părea atît de atrăgător, își pierduse fascinația. Își dorea din tot sufletul să se apuce de treabă.

Se îmbăie, se bărbieri și tocmai își trăgea pantalonii, cînd toaleta de dimineață îi fu întreruptă de sosirea vechiului său prieten Hugo Carmody. Pe chipul lui Hugo se așternuse o expresie care nu mai putea fi interpretată greșit. Arăta cu claritatea unei etichete că a venit să aducă vești, iar Ronnie, ghicind natura acestora, își adună toate puterile ca să le primească în mod corespunzător.

— Ronnie !

— Ce e ?

— Ai auzit ce s-a întîmplat ?

— Ce ?

— Știi, purceaua lu' unchi-tău...

— Ce-i cu ea ?

— A dispărut !

— Dispăruuut ?!

— Dispărut ! spuse Hugo, rostogolind cuvîntul pe vîrful limbii. L-am întîlnit pe bătrînel acum o jumătate de minut și mi-a spus. S-a dus la cocină să arunce o privire la animal înainte de micul dejun, și acolo ia-l de unde nu-i !

— Nu era acolo ?

— Nu era.

— Cum adică nu era ?

— Uite-așa, nu era. Nici urmă de purcea. A dispărut.

— Dispărut ?

— Dispărut ! Cocina era goală și culcușul neatins.

— Ei, pe dracu ! făcu Ronnie.

În fond, era mulțumit de sine. Simțea că și-a jucat rolul. Exact uluirea incredibilă care se cuvine, gata să se transforme curînd în crezare mută.

— Nu ești prea surprins, spuse Hugo.

Pe Ronnie îl trecu un fior. Acuzația era oribilă.

— Ba da, sînt, strigă el. Sînt îngrozitor de surprins. Sînt *într-adevăr* surprins. De ce n-aș fi surprins ?

— Bine, bine. Cum zici tu. Altădată să țopăi mai mult cînd îți aduc asemenea vești senzaționale. Ei, să-ți spun ceva, urmă Hugo, cu satisfacție în glas. Tot răul spre bine. Pentru unii ciumă, pentru alții mumă. Mie întîmplarea asta neașteptată mi-a salvat viața. Am treizeci și șase de ore la dispoziție. Bătrînul mă trimite la Londra să aduc un detectiv.

— Ce anume ?

— Un detectiv.

— Un detectiv !

Ronnie fu conștient de un puternic spasm de neastîmpăr. Nu luase în calcul detectivii.

— Dintr-un loc care se numește Agenția de Investigații Argus.

Neastîmpărul lui Ronnie spori. Pînă la urmă treaba nu se dovedea deloc ușoară. Nu întîlnise niciodată un detectiv în carne și oase, dar citise multe despre ei. Își vîrau nasul peste tot și descopereau tot felul de indicii. Iar în cazul lui, probabil că lăsase sute de indicii.

— Bineînțeles că va trebui să rămînă peste noapte în oraș. Și oricît mi-ar plăcea aici, nu pot să nu recunosc că n-o să-mi strice o noapte în Londra. Simt că mă furnică tălpile și o să-i trag niște dansuri pe cinste. O să revin la viață.

— A cui a fost ideea să cheme pacostea de detectiv ? întrebă Ronnie.

Își dădea seama că abandonase maniera nonșalantă, dar era prea tulburat.

— A mea.

— A ta, care va să zică...

— Numai și numai a mea. Eu am propus-o.

— Tu, care va să zică, făcu Ronnie.

Îi aruncă amicului o privire scurtă, de genul care n-ar trebui niciodată îndreptată spre un vechi prieten.

— Ei, făcu el înnegurat. Hai, șterge-o ! Vreau să mă îmbrac.

VII

O dimineață întreagă petrecută într-o agitație solitară cu o conștiință încărcată îl lăsase pe Ronnie Fish complet sleit. Cînd ceasul de deasupra grajdurilor bătu ora unu, starea sa de spirit ajunsese la nivelul său cel mai coborît. Străbătea terasa inferioară cu capul plecat, tresărind din cînd în cînd la ciripitul neașteptat al unei păsărele și cu gîndurile la Sue. Cinci minute lîngă Sue, simțea el, ar face din el alt om.

Era nedrept, gîndea Ronnie, să fii despărțit de fata pe care o iubești. Sue avea ceva... nu putea să spună exact ce anume, dar acel ceva părea să acționeze asupra întregului organism uman ca un stimulent puternic. Era echivalentul licorii rozalii pe care te duceai s-o iei — sau, mai bine zis, pe care obișnuiai să te duci s-o iei înainte ca iubirea pentru o femeie deosebită să te fi făcut să renunți la așa ceva — la farmacistul din capătul Haymarket-ului, după o noapte furtunoasă petrecută în cîmp deschis în bătaia vîntului, pe pîrloage. Probabil că poetul avusese în minte o fată ca Sue cînd scrisese versurile :

„Cînd jalea fruntea o brăzdează,
Tu ești un înger ce veghează !"

În acest moment al cugetărilor sale, o voce din spate îi rosti numele :

— Hei, Ronnie !

Nu era decît verișoară-sa Millicent. Se mai liniști puțin. Nevoia criminalului de a găsi un confident este întotdeauna atît de presantă, încît, timp de o clipă, îi trecu prin cap să împărtășească teribila taină acestei fete de care îl lega o veche și frumoasă prietenie. Pe urmă abandonă proiectul. Taina lui nu era dintre cele care pot fi împărtășite cu ușurință. Nu merita să capeți o alinare de moment, cu prețul unei neliniști fără sfîrșit.

— Ronnie, l-ai văzut cumva pe domnul Carmody ?

— Hugo ? A plecat la Londra cu trenul de zece și jumătate.

— A plecat la Londra ? De ce ?

— S-a dus într-un loc numit Agenția de Investigații Argus, să aducă un detectiv.

— Cum, ca să cerceteze povestea cu Împărăteasa ?

— Da.

Millicent începu să rîdă. Ideea o amuza.

— Ce n-aș da să fiu acolo ca să văd ce mutră face tipul de la Argus cînd o să afle că e solicitat să dea de urma unor porci dispăruți. Cred că o să-i ardă una lui Hugo de-o să-i țiuie urechile.

Rîsul i se stinse ușor. Pe chip i se așternuse expresia unui om brusc copleșit de un gînd supărător.

— Ronnie !

— Ăăă ?

— Știi ceva ?

— Ce ?

— Nu mi se pare lucru curat.

— Cum adică ?

— Uite, nu știu cum ți se pare ție, dar Agenția asta de Investigații Argus are probabil telefon. De ce n-a telefonat unchiul Clarence să-i roage să trimită pe cineva ?

— Probabil că nu i-a dat prin cap.

— La urma urmelor, cine a fost cu ideea să aducă pe cineva ?

— Hugo.

— El i-a sugerat să dea o fugă pînă la Londra ?

— Da.

— Mi-am închipuit eu, spuse Millicent întunecată.

— Ce vrei să spui ?

Millicent își miji ochii și lovi cu piciorul, supărată, un vierme care se tîra lîngă ea.

— Nu-mi place, spuse ea. E ceva necurat la mijloc. Prea mult zel din partea lui Hugo. Părerea mea e că domnul Carmody a avut un motiv special să dorească să plece astă-seară la Londra. Și cred că știu motivul. Ai auzit vreodată de o fată cu numele de Sue Brown ?

Tresărirea lui Ronnie din acea clipă eclipsă prin amploare orice altă tresărire a sa din cursul dimineții — și nu fuseseră nici puține, și nici ușoare.

— Nu poate fi adevărat.

— Ce nu poate fi adevărat ?

— Că există ceva între Hugo și Sue Brown.

— A ? ! Ei, află de la mine că știu toată povestea dintr-o sursă foarte bine informată.

Dimineața nu era prea norocoasă pentru bietul vierme. Ajunsese în dreptul lui Ronnie, care-i dădu și el una cu piciorul. Viermele avu senzația că începuse să plouă cu pantofi.

— Mă duc să dau un telefon, spuse brusc Millicent.

Ronnie aproape că nici nu luă în seamă plecarea fetei. Pînă atunci crezuse că întreaga dimineață îl preocupaseră gînduri profunde și inteligente, dar în comparație cu gîndurile ce începură să-i mișune din acel moment, creierul fusese pur și simplu în repaos total.

Nu se poate să fie adevărat, își repeta în sinea lui. Sue îi declarase clar că nu e adevărat, și ea nu putea să-l mintă. Fetele ca Sue nu mint. Și totuși...

Sunetul gongului pentru micul dejun se revărsă peste grădină.

Ei, cel puțin de un lucru era sigur. Nu se mai putea să rămînă la Castelul Blandings și să-și învenineze mintea cu tot felul de îndoieli și speculații de care nu era în stare să se descotorosească. Dacă ar lua mașinuța și ar porni în clipa în care s-ar termina blestemata de masă, ar putea trece pe la apartamentul lui Sue ; ea i-ar da încă o dată asigurări că Hugo Carmody, cu toată înălțimea și supletea lui, cu toată priceperea lui în arta saxofonului pe care se pare că o are, pentru ea nu înseamnă absolut nimic ; ar invita-o la masă în oraș și, în timp ce ar mînca, și-ar lua de pe inimă o piatră care atîrnă atît de greu. Pe urmă, tonificat cu sfaturi și asigurări, ar putea sări în mașinuță și s-ar înapoia la castel pe la ora prînzului, a doua zi.

Nu că nu ar fi avut încredere deplină în ea. Totuși...

Ronnie se duse să-și ia micul dejun.

Capitolul 4

REMARCABILA COMPORTARE A LUI RONALD FISH

I

DACĂ MERGEȚI pe strada Beetson în sectorul poștal de sud-vest al Londrei și nu vă abateți de pe trotuarul de pe mîna dreaptă, ajungeți la o alee care se înfundă și care se numește Hayding Court. Dacă intrați în prima clădire și urcați cîteva trepte, vă veți găsi în fața unei uși pe a cărei tăbliță stă scris :

ARGUS
AGENȚIE DE INVESTIGAȚII
Societate Anonimă

iar sub ea, într-o parte, cu litere mai mici :

P. Frobisher Pilbeam, Dir.

Și dacă, în jurul orei la care Ronnie Fish se urcase în mașinuță în garajul Castelului Blandings, ați fi deschis această ușă și ați fi intrat, reușind să-l convingeți pe curierul politicos că vizita dumneavoastră este de *bona fide*, neavînd nimic de a face cu vînzarea polițelor de

asigurări, medicamente patentate sau opere complete Dumas legate impecabil, ați fi fost introdus în prezența augustă a directorului însuși. P. Frobisher Pilbeam stătea la birou, citind o telegramă ce sosise cît se dusese să mănînce.

Epoca prezentă este fără îndoială a tinerilor care încep afaceri pe cont propriu ; a spiritelor rare, libere, care nu suportă cătușele angajării și refuză să-și petreacă viața muncind pentru un salariu, patruzeci și opt de săptămîni pe an. Pilbeam întrezărise destul de devreme în cariera sa de unde pot ieși bani și se hotărîse să dea lovitura.

Ca editor al celebrei fițuici săptămînale de scandal „Sarea și Piperul Societății", Percy Pilbeam avusese ocazii nemaipomenite de a descoperi la timp adevărata înclinație a geniului său : cu rezultatul că, după ce trei ani, își vîrîse nasul în tainele compromițătoare ale oamenilor în folosul Companiei de Anunțuri Mammoth, unde era angajat, ajunsese la concluzia că un om cu talentele sale ar avea mult mai mult de cîștigat dacă și-ar vîrî nasul în asemenea taine pentru propriul folos. Spre marea indignare a lordului Tilbury, spiritul diriguitor al Mammoth-ului, împrumutase oarecare capital, își prezentase demisia și acum se găsea într-o situație financiară deosebit de favorabilă.

Telegrama asupra căreia medita cu fruntea încrețită era exact genul de telegramă pe care un agent de la Investigații ar trebui să fie încîntat s-o primească, fiind de la început pînă la sfîrșit enigmatică, și în consecință o provocare plăcută pe măsura perspicacității sale de detectiv ; dar Percy Pilbeam, în cele zece minute de cînd luase cunoștință de petecul de hîrtie, ajunsese să-l deteste profund. Prefera să primească telegrame mai pe înțeles.

Telegrama suna cam așa :

„Trimiteți negreșit cel mai bun om investigare furt serios storci"

Nu era semnată.

Ceea ce supăra în mod deosebit era caracterul ei prea enigmatic. Un furt serios însemna probabil bijuterii, iar „serios storci" însemna probabil stoarcerea unei recompense grase pentru recuperarea lor. Dar nu puteai să străbați toată Anglia la întîmplare, întrebînd în dreapta și-n stînga dacă n-au auzit cumva de un furt în stil mare prin împrejurimi.

Renunță cu părere de rău la problemă și, scoțînd o oglindă de buzunar, începu să-și răsucească mustața scurtă și rebelă, cu ajutorul unui toc. Gîndurile îi alunecaseră acum spre Sue. Nu erau gînduri întru totul însorite, căci greutatea de a face cunoștință cu ea începuse să-l deranjeze pe Percy Pilbeam. Îi scrisese bilețele. Îi trimisese flori. Și toate acestea fără nici un rezultat. Nu răspunsese la bilețele, iar cu florile nu știa ce s-a întîmplat. Dar era sigur că fata nu-i mulțumise pentru ele.

Tot cugetînd la aceste lucruri, se deschise ușa. Curierul cel manierat intră în cameră. Pilbeam îi aruncă o privire agasată.

— De cîte ori ți-am spus să nu mai intri pînă nu bați la ușă ? întrebă el cu asprime.

Curierul reflectă, apoi răspunse :
— De şapte ori.
— Ce-ai fi făcut dacă eram cu un client important ?
— Aş fi ieşit. Cînd lucrezi la o Agenţie Particulară de Investigaţii, te deprinzi să rezolvi treburile.
— Atunci ieşi şi acum.
— Prea bine, domnule. Am vrut numai să vă anunţ că în pauza de masă v-a căutat un domn.
— Da ? Cine anume ?
Curierul, căruia îi plăcea să creeze o atmosferă şi spera ca într-o bună zi să fie avansat în tovărăşia domnilor Murphy şi Jones, cele două ajutoare active care-şi aveau vizuina la parter, se gîndi o clipă să spună că, după înfăţişare, nu putuse să-şi dea seama de nimic, în afara unor semne clare de francmasonerie, de faptul că e stîngaci, vegetarian şi că a umblat mult prin Orient. Totuşi, observă că patronul nu e într-o dispoziţie favorabilă pentru aşa ceva.
— Un domn Carmody, domnule. Domnul Hugo Carmody.
— A ! exclamă Pilbeam manifestînd interes. A spus că va reveni ?
— Da, a exprimat o asemenea posibilitate, domnule.
— Ei, dacă revine, anunţă-l pe domnul Murphy şi spune-i să fie pregătit cînd îl chem.
Curierul se retrase, iar Pilbeam se înapoie la gîndurile sale despre Sue. Era acum convins că nu-i plăcea atitudinea ei. Era de-a dreptul jignitoare. Şi la fel de revoltătoare era şi încăpăţînarea paznicilor de la intrarea în scenă, care nu vroiau să divulge adresele personalului trupei. Zău, se părea că nu există absolut nici o cale să facă cunoştinţă cu fata.

Opt bătăi respectuoase răsunară la uşă. Curierul, deşi uituc uneori, era conştiincios de felul lui. Îşi ispăşise păcatul.
— Da ?
— Domnul Carmody doreşte să vă vadă, domnule.
Pilbeam o îndepărtă încă o dată pe Sue din gîndurile lui. Afacerile erau afaceri.
— Pofteşte-l !
— Poftiţi, domnule, spuse curierul cu amabilitatea graţioasă, care, chiar dacă am lua în considerare faptul că omul suferea de gîlci, avea un iz de vremuri apuse. Hugo păşi calm peste prag.
Se simţea, şi de fapt chiar arăta, fericit şi împăcat cu sine. Parcă ar fi adus cu el strălucirea soarelui. Nimeni nu s-ar fi simţit mai legat sufleteşte ca el de Castelul Blandings şi de compania lui Millicent, dar revizitînd Londra o găsea deosebit de atrăgătoare.
— Dacă nu mă înşel, domnule Watson, acesta este noul nostru client, spuse Hugo bine dispus.
Bunăvoinţa-i universală era plină de atîtea intenţii bune, încît cuprinse în ele şi pe tînărul antipatic care se ridicase din spatele biroului. Percy Pilbeam avea ochii mici şi prea apropiaţi, iar părul şi-l ondula într-un mod dezolant pentru oamenii cu judecată sănătoasă, dar astăzi urma să treacă în rîndul reprezen-

tanţilor speciei umane şi să fie admis ca semen, aşa că Hugo pogorî asupra lui un zîmbet cuceritor. Încă mai era convins că Pilbeam nu face bine că-şi asortează o cravată roşie la coşurile de pe faţă. Ori una, ori alta, dacă ţinea morţiş. Totuşi, zîmbetul stărui.

— Frumoasă zi, spuse.

— Destul de, răspunse Pilbeam.

— Plăcută combinaţie — mirosul de asfalt încins şi de bioxid de carbon.

— Destul de.

— Unii ar zice că Londra e cam sufocantă într-o după-amiază ca asta. Dar Hugo Carmody nu face parte dintre ei.

— Nu ?

— Nu. Hugo Carmody consideră că este exact ce trebuie. (Se aşeză.) Ei, copoiule, să trecem la afaceri. Am mai fost pe aici înainte de prînz, dar nu te-am găsit.

— Da.

— Da' eu nu m-am lăsat şi am venit iar... Bănuiesc că doreşti să cunoşti scopul vizitei mele ?

— Cînd doriţi să-l dezvăluiţi, spuse răbdător Pilbeam.

Hugo îşi întinse comod picioarele lungi.

— Da... ştiu că voi, tipii care vă ocupaţi cu de-astea, vreţi ca omul să vă spună totul de-a fir a păr, fără să sară peste nici un amănunt, pentru că uneori e colosal de important un fapt în aparenţă neînsemnat. Lăsînd la o parte naşterea şi primii ani de şcoală, în momentul de faţă sînt secretarul particular al lordului Emsworth la Castelul Blandings, în Shropshire. Şi, reţine, nu un secretar de lepădat. Sigur că unii s-ar putea să aibă alte păreri, dar eu personal asta cred.

— Castelul Blandings ?

Proprietarul Agenţiei de Investigaţii Argus fu străluminat de un gînd. Scotoci în birou şi scoase telegrama cea misterioasă. Da, era aşa cum bănuise. Fusese expediată din locul numit Piaţa Blandings.

— Asta vă spune ceva ? întrebă el, împingîndu-i-o în faţă.

Hugo privi documentul.

— Bătrînul a trimis-o probabil după ce am plecat eu, spuse el. Absenţa semnăturii se datorează fără îndoială stresului mintal. Lordul Emsworth este profund tulburat. Zdruncinat. Răvăşit total, chiar.

— Din cauza furtului ?

— Da. L-a lovit din plin.

Pilbeam se întinse după hîrtie şi toc. În ochi îi apăruse o expresie de ogar încordat, gata de atac.

— Fiţi amabil şi daţi-mi amănuntele.

Hugo cugetă o clipă.

— Era o noapte întunecoasă şi furtunoasă... Ba nu, mint... Luna se ridica senină pe cer...

— „Serios storci.“ Vorbiţi-mi despre asta.

Hugo ridică din sprîncene.

— Storci ?

— În telegramă scrie „storci“.

— Of, şi telegrafistele astea ! Nu se pot abţine să nu-şi pună la contribuţie fantezia. Cuvîntul trebuia scris „porci“. Lordului Emsworth i s-a furat purceaua.

— Purceaua ?! behăi Percy Pilbeam.

Hugo îl privi neliniștit.

— Doar știi ce-i aia purcea, nu ? În caz contrar, tare mă tem că o să avem de lucru, nu glumă.

Visele trandafirii pe care și le făcuse proprietarul Argusului despre bijuteriile dispărute se sparseră ca baloanele de săpun. Sfidarea era prea mare. Ca om cu puține idealuri, singura sa mare iubire era Agenția de Investigații pe care o înființase și căreia îi purtase de grijă pe drumul prosperității prin toate vicisitudinile și necazurile ce o amenințau din fașă. Așa că gîndul ca acest mecanism complicat să fie solicitat ca să caute porci pierduți îl cutremură, după cum prezisese Millicent.

— Lordul Emsworth chiar își închipuie că am timp de pierdut ca să-i caut porcii furați ? întrebă el șuierat. N-am mai auzit asemenea gugumănie de cînd sînt !

— Ai folosit aproape aceleași cuvinte ca cei de la firma Hawkshaws. Pentru că nu te-am găsit la birou, explică Hugo, mi-am petrecut toată dimineața dînd o raită pe la celelalte agenții. Cred că am vizitat vreo șase în total și toate au adoptat aceeași atitudine.

— Nu mă miră.

— Și totuși, mie mi se pare că și ei și dumneata sînteți lipsiți de perspectivă. Porcul ăsta este de fapt un porc premiat. Să nu cumva să-ți închipui vreun purceluș cu o codiță sfredel, bălăcindu-se mulțumit în glod. Imaginează-ți mai curînd că e vorba de fiica preferată, răpită din casa străbună. Te asigur că e o afacere grasă. Recuperezi animalul la timp pentru Expoziția Agricolă și poți să-i ceri lordului Emsworth orice, chiar și jumătate din avere.

Percy Pilbeam se ridică. Cele auzite îi erau de ajuns.

— Nu-l voi deranja pe lordul Emsworth. Agenția de Investigații Argus...

— ... nu investighează cazuri cu porci ? Mă tem că așa e. Ei, atunci aș putea să mă slujesc de avantajul frumoasei prietenii care s-a născut între noi și să-ți folosesc telefonul ?

Și fără să mai aștepte consimțămîntul pentru care, fără îndoială, ar fi trebuit să se scurgă cîtva timp — trase către el aparatul și spuse un număr centralistei. Pe urmă începu să sporovăiască din nou.

— Am impresia că ești un tip bine informat, spuse el. Poate mă lămurești și pe mine încotro se îndreaptă turmele satului cînd vor să mai zburde pe pajiște ? Adică, am cam lipsit din miezul lucrurilor și sînt neștiutor ca un prunc în asemenea probleme. Spune, ce are Londra mai bun de oferit unui tînăr căruia îi clocotește sîngele în vine și care se și vede încununat cu lauri ?

Pilbeam era un om de afaceri. N-avea intenția să converseze cu acest client care îl dezamăgise și-i rănise cele mai gingașe sentimente, dar se întîmplă că nu de mult timp cumpărase niște acțiuni la un restaurant foarte prosper.

— La „Mario“, răspunse el prompt. Numai acolo.

Hugo suspină. Visase cîndva că răspunsul la o asemenea întrebare ar fi putut fi „Cazanul Diavolului". Dar unde era „Cazanul Diavolului" acum ? Dus, ca florile vestejite de primul îngheț. „Leul și șopîrla hălăduiesc / La curtea unde Jamshyd strălucea odată și" — din nefericire după ore întregi care iscaseră tot necazul — „bea vîrtos"[1] Ei, da, viața era destul de complicată.

O voce de la celălalt capăt al firului îi întrerupse reveria. Îl recunoscu pe portarul blocului unde Sue își avea cuibușorul.

— Alo ? Bashford ? La telefon Carmody. Fii bun și cheam-o pe domnișoara Brown la aparat. Poftim ? Domnișoara Sue Brown, bineînțeles. Nu mă interesează nici o altă Brown. Bun ! Aștept.

Un detectiv dibaci nu-și permite să-și trădeze emoția. Pilbeam prefăcu tresărirea de surprindere într-o bîțîială gravă și distrată a capului, ca și cînd ar fi meditat la niște probleme profunde. Luă tocul și desenă trei cruci și o linie ondulată pe sugativă. Era bucuros că nici un instinct de curtoazie nu-l îndemnase să-și lase singur vizitatorul cît timp telefona.

— La „Mario", zici ? spuse Hugo. Ce orchestră au ?

— A lui Leopold.

— A, pe gustul meu, spuse Hugo cu entuziasm. Fredonă vreo două măsuri și făcu visător cîțiva pași pe covor. Vai cum mi-am pierdut antrenamentul, fir-ar să fie ! Ei, ce să-i faci ! Cît despre chestiunea cealaltă, ești absolut decis să nu vii la Blandings ?

— Absolut.

— Ți-ar fi plăcut. Pietriș pe jos, splendori cît vezi cu ochii, terenuri de agrement făcute ca la carte, instalații de apă... Te-aș sfătui prietenește să-ți iei și binoclul și să stai toată vara. Firește însă, dacă nu dorești... Sue ! Bună-ună ! Sînt Hugo. Da, sînt în oraș doar astăzi, cu o problemă de maximă discreție și foarte delicată pe care nu am împuternicirea să ți-o divulg. Vorbesc de la Agenția de Investigații Argus, datorită amabilității proprietarului. Mă gîndeam dacă nu cumva ți-ar face plăcere să vii să mă ajuți să-mi recuperez tinerețile pierdute, în jurul orei opt jumate. Ce zici ?

La celălalt capăt al firului se lăsase tăcerea. De fapt, în holul blocului conștiința lui Sue dădea o bătălie aprigă cu puțini sorți de izbîndă. În tabăra adversă se orînduiseră plictiseala singurătății, plăcerea de a dansa și dorința de a-l mai vedea încă o dată pe Hugo, care deși nu era omul pe care puteai să-l iei în serios, întotdeauna o înveselea și o îmbărbăta. Și de zile întregi simțise nevoia să mai rîdă.

Hugo avu sentimentul că s-a întrerupt legătura.

— Alo-alo-alo-alo-alo-alo ! repetă el cu glas argățos.

— Ce faci ca tirolezii pe creasta munților ? îl repezi Sue. Aproape m-ai asurzit.

— Iartă-mă, scumpeteo. Credeam că apara-

[1] Omar Khayyám, *Rubáiyátul 17*.

tul şi-a dat duhul. Ei, ce răspuns îmi dai ? Ţine figura ?

— Aş vrea să te văd, spuse Sue ezitînd.

— O să mă vezi, n-ai teamă. În persoană. Cămaşă ca floarea, vestă albă, eleganţa Carmody, ce mai !

— Nu ştiu, zău...

Un spectator cu înclinaţii de psiholog, aflat în holul blocului, ar fi putut distinge în acea clipă un geamăt slab. Era conştiinţa lui Sue, care se prăbuşea sub un atac neaşteptat din flanc. Tocmai îşi amintise că, dacă ar ieşi să ia masa cu Hugo, ar afla ultimele noutăţi despre Ronnie. Totul apărea acum într-o lumină nouă. Fără discuţie că însuşi Ronnie n-ar fi avut nimic împotrivi invitaţiei la distracţie, dacă ar fi ştiut că ea se ducea numai ca să stea de vorbă despre el. Bineînţeles că s-ar putea să şi danseze puţin, dar asta doar aşa, în treacăt. Adevăratul motiv pentru care trebuia să accepte invitaţia era, acum îşi dădea seama, dorinţa să audă totul despre Ronnie.

— Bine, spuse ea. Unde ?

— La „Mario". Am auzit că e un local trăznet.

— La „Mario" ?

— Da. M de la malarie, A de la astm, R de la reumatism... ei, te-ai prins ? Bine, atunci la opt şi jumătate.

Hugo puse receptorul în furcă. Zîmbetul său fermecător îl mai învălui odată pe proprietarul Argusului.

— Îţi rămîn îndatorat pentru telefon. Mulţumesc.

— *Eu* vă mulţumesc, răspunse Pilbeam.

— Ei, îmi iau şi eu valea. Telefonează-ne dacă te răzgîndeşti. Piaţa Blandings 32X. Dacă nu accepţi nici dumneata, nu mai are cine să accepte. Presupun că mai sînt şi alţi copoi prin Londra pe lîngă cei cu care am stat de vorbă azi, dar n-am de gînd să-i mai caut. Consider că mi-am făcut datoria şi sînt liber. (Se uită în jur.) Iese ceva din afacerea cu agenţia ? întrebă el din curiozitatea pe care o avea întotdeauna legată de aceste lucruri şi pe care nu i-o împiedica nici un sentiment de delicateţe.

— Destul de.

— În ce constă munca ? De multe ori m-am întrebat. Se măsoară paşii, se iau amprente şi chestii de genul ăsta, nu ?

— Ni se cere deseori să urmărim oameni şi să raportăm ce fac.

Hugo rîse amuzat.

— Ei, atunci să nu mă urmăreşti şi să raportezi cu ce mă îndeletnicesc eu. S-ar putea să iasă necaz mare. Pa şi pusi !

— La revedere, spuse Percy Pilbeam.

Apăsă pe un buton de pe birou şi se îndreptă spre uşă să-l conducă pe oaspete.

II

Pe bună dreptate vestita orchestră a lui Leopold, umflîndu-şi obrajii şi rostogolindu-şi ochii în cap, interpreta o melodie zgomotoasă la modă, şi pentru prima oară de cînd accepta-

se invitația lui Hugo, Sue începu să fie conștientă de calmul spiritual ce o cuprindea în timp ce pașii îi alunecau în ritm de dans. Conștiința, adormită de mugetul saxofoanelor, părea să se fi retras din afaceri. Își dăduse fără îndoială seama de inutilitatea pretenției de a găsi ceva nelalocul lui în plăcera unei fete de a se mișca grațios.

Cît de absurde erau obiecțiile lui Ronnie! De parcă, gîndea Sue, luînd-o pe latura analitică, ea i-ar fi făcut un scandal grozav pentru că el joacă tenis și golf cu alte fete. Dansul era și el un joc la fel ca și cele două distracții și trebuia să ai un partener ca să-l poți juca. Să devii gelos și furibund numai pentru că celălalt a ieșit să danseze, era de-a dreptul ridicol.

Pe de altă parte, cu toată amorțeala de moment a conștiinței, trebuia să recunoască ce mare ușurare era faptul că Ronnie nu va afla niciodată de mica ei escapadă.

Bărbații sînt atît de copii în clipa în care se îndrăgostesc! Sue se pomeni oftînd pentru excentricitățile sexului opus. Dacă ar fi fost mai raționali, ce simplă ar fi fost viața. O înmărmurea faptul că Ronnie mai putea să se îndoiască, indiferent de cum și-ar petrece ea timpul liber, că inima ei îi aparținea numai lui. Se minuna că-și poate închipui măcar o singură clipă că sentimentele ei față de el s-ar putea schimba, chiar dacă ar dansa zi și noapte cu toți bărbații din lume.

Oricum, pentru că totuși Ronnie avea asemenea idei aparte, trebuia să i se facă pe plac.

— N-ai să-i sufli un cuvințel lui Ronnie despre seara asta, Hugo, nu-i așa? spuse ea repetînd porunca cu care își făcuse discursul inaugural cînd intrase în restaurant.

— Nici o iotă.

— Să te cred oare?

— Orbește. Adresa mea telegrafică — Discreție, Piața Blandings.

— Știi, Ronnie e caraghios uneori.

— Să mori de rîs, nu alta.

— Vreau să spun, nu înțelege treburile de genul ăsta.

— Nu. Tare m-am mirat, spuse Hugo, executînd niște mișcări complicate cu picioarele, cînd am auzit că tu și individul ați hotărît să vă puneți pirostriile pe cap. Am rămas cu gura căscată. Foarte straniu că nu a avut încredere în prietenul lui din copilărie.

— Ei, oricum să nu aduci cumva vorba.

— Vrei să spui că Hugo Carmody trăncănește?

— Îți place să cam pălăvrăgești. Știi și tu, de fapt.

— Nu știu nimic, spuse Hugo demn. Dacă ar fi să-mi dau părerea, află de la mine că mă consider esențialmente un tip ferm și închis.

Și ca să justifice calitățile respective, făcu mut ca peștele un tur complet al ringului. Tăcerea lui o surprinse.

— Ce s-a întîmplat, Hugo?

— Turbare!

— Poftim?

— M-am necăjit. Remarca ta mă rîcîie. E o acuzație total nefondată — auzi, cică nu pot

păstra un secret ! Poate te interesează să afli că şi eu m-am logodit în taină şi că n-am pomenit nimănui de asta.

— Hugo !

— Da. Logodit. A sosit în sfîrşit şi ziua în care Iubirea i-a pus cătuşele-i de mătase lui Hugo Carmody.

— Cine e nefericita ?

— Nici o nefericită. O norocoasă... Te-am călcat pe picior, dragă ?

— Da.

— Scuze. N-am prins încă paşii ăştia noi. Cum spuneam, norocoasa este domnişoara Millicent Threepwood.

Ca şi cum însemnătatea anunţului ar fi împietrit-o, orchestra se opri ; şi cum din întîmplare se aflau chiar lîngă masa lor, tînărul care nu-şi trădase niciodată secretele îşi conduse partenera la loc. Ea îl privea extaziată.

— Glumeşti ?

— Deloc. Da' tu ce credeai ?

— În viaţa mea n-am auzit un lucru mai minunat.

— Deci, ţi-am dat o veste bună ?

— Sînt de-a dreptul încîntată.

— Şi eu sînt mulţumit, adăugă Hugo.

— Am tot încercat să nu recunosc faţă de mine însumi, dar mi-era groază de Millicent. Ronnie mi-a spus că familia doreşte s-o căsătorească şi niciodată nu poţi să ştii ce iese cînd se vîră familia. Dar acum e în ordine.

— Ordine desăvîrşită.

Muzica se porni din nou, dar Sue rămase la locul ei.

— Nu dansezi ? întrebă Hugo uluit.

— Deocamdată nu. Vreau să stăm puţin de vorbă. Nici nu-ţi dai seama ce înseamnă pentru mine. Şi, în afară de asta, Hugo, stai cam prost cu dansul. Te-ai schimbat.

— Mai trebuie să exersez. Îşi aprinse o ţigară şi atacă o linie filozofică de gîndire, urmărind meditativ cuplurile care se roteau : Tot apar paşi noi, de nu mai poate omul care trăieşte în sălbăticie să le ţină piept. Am devenit un soi de ţăranoi posac.

— N-am vrut să spun că dansezi prost. Numai că pe vremuri erai ca un fulg. Cînd dansam cu tine, mi se părea că plutesc pe un nor trandafiriu deasupra oceanului fericirii.

— O descriere foarte exactă, bănuiesc, consimţi Hugo. Dar vina nu-i a mea. E a Profesorilor ăştia Asociaţi de Dans, sau cum naiba şi-or zice tipii care se întîlnesc mereu la cîteva săptămîni ca să hotărască cum să complice lucrurile. Curios că, una două, schimbă paşii.

— Trebuie să existe şi înnoiri.

— Nu sînt de acord. Dintre toţi paşii pe care îi faci în viaţă, ăsta e singurul care e schimonosit de o bandă de criminali puşi pe modificări. Cînd înveţi să joci golf, profesorul nu-ţi spune să ridici crosa încet, să ţii capul nemişcat, să roteşti braţele, să îndoi genunchiul stîng, să ridici călcîiul stîng, să nu pierzi mingea din ochi, să nu te dai pe spate şi alte cîteva lucruri, ca apoi, după ce ai nădușit să le înveţi pe astea, să-ţi spună brusc : „Bineînţeles, cred că vă daţi seama că ce am

făcut pînă acum vă va folosi cam trei săptămîni începînd de joia viitoare. După aceea, Marele Consiliu Suprem al Schimbăcioşilor de Gazon Centralizat o să dea cu piciorul în metodele astea şi o să inventeze un nou set complet de reguli."

— Ce-i asta ? Altă turbare ?

— Nu. Nu e turbare.

— Da' sună a turbare. Cred că sentimentele tale gingaşe sînt iar rănite pentru că ţi-am spus că nu mai dansezi ca înainte.

— Nici vorbă. Noi apreciem critica.

— Atunci nu te mai gîndi la asta şi spune-mi totul despre tine şi Millicent şi...

— Cînd eram de vreo cinci anişori, continuă Hugo, scoţînd ţigara din port-ţigaret, am urmat prima mea şcoală de dans. Sînt cam înceţoşate pentru mine unele întîmplări din zilele în care căutam cărările gloriei, dar şcoala de dans nu pot s-o uit. Cu multă trudă şi cheltuială, am fost învăţat să arunc o minge cu mîna stîngă şi s-o prind cu dreapta într-un mod graţios. Nu prea sună a exerciţiu adecvat unei şcoli de dans, dar pot să spun cu mîna pe inimă că asta era programa. Ei, şi ce vroiam eu să subliniez...

— Te-ai îndrăgostit de Millicent de la prima vedere sau treptat ?

— Asta vroiam să subliniez. Eram grozav de bun la aruncatul şi prinsul mingii. Nu-mi place lăudăroşenia, dar să ştii că mă remarcam clar între o mulţime de prichindei. Oamenii îşi dădeau coate şi întrebau în şoaptă : „Cine e ?" Cînd eram în formă, nu cred că am

scăpat mingea decît cel mult o dată din douăzeci de aruncări. Dar acum la ce-mi foloseşte ? La absolut nimic. Cu mult înainte de a avea ocazia să-mi etalez calităţile în public şi să frîng inimile femeilor frumoase cu dibăcia mea, Societatea de Profesori Asociaţi de Dans hotărăşte că „Zborul Mingii", sau cum s-o fi chemînd chestia aia, s-a demodat.

— E foarte drăguţă ?

— Părerea mea e că toate schimonoselile şi schimbările astea îl pun pe om în dificultate. Sînt perfect pregătit în clipa asta să păşesc în mijlocul ringului şi să fac nişte figuri cu mingea, dar în ziua de azi aşa ceva nu se mai face. Oamenii n-ar înţelege ce urmăresc. Cu alte cuvinte, tot timpul şi toţi banii şi nervii investiţi în stăpînirea dansului „shimmy" în genul „Mingea pe Arcuri" s-au dus pe apa sîmbetei. Ascultă la mine, dacă Profesorii Asociaţi vor să-i facă pe oameni cinici, au apucat-o pe calea cea bună.

— Fii drăguţ şi povesteşte-mi totul despre Millicent.

— Într-o clipă. Dansul, după cum ne învăţau la şcoală, datează încă de pe vremea primilor egipteni, care atribuiau invenţia zeului Thoth. Frigianul Corybantes dansa în cinstea cuiva al cărui nume l-am uitat şi, ori de cîte ori soseau serbările în cinstea Rheei Silviei, balerinele romane erau pe poziţie cu părul prins în panglici. Dar vezi că ce era bun pentru zeul Thoth nu mai e bun pentru belelele de Profesori Asociaţi ! A, nu ! Şi chestia asta

se repetă de secole. Nu cred că a existat vreodată în istorie vreun biet drăcuşor bine intenţionat, cu ambiţie la un capăt, şi două picioare la capătul celălalt, care să nu fi primit lovitura de graţie.

— Şi toate astea, completă Sue, pentru că m-ai călcat pe picior nu mai mult de o jumătate de secundă.

— Hugo Carmody detestă să calce femeile pe picioare chiar şi o jumătate de secundă. Are şi el mîndria lui. Ai auzit vreodată de Părintele Mariana ?

— Nu.

— George Mariana. Născut pe la o mie două sute şi ceva. Educat în particular şi la Universitatea din Leipzig. Pasiuni — pescuitul, împodobirea pergamentelor şi culesul rădăcinoaselor. Nu se poate să nu fi auzit de bătrînul Părinţel Mariana !

— N-am auzit şi nici nu vreau să aud. Vreau să aud despre Millicent.

— Părintele Mariana era de părere că dansul e un păcat de moarte. Era în special înverşunat, reţine, pe sarabandă. Spunea că sarabanda a făcut mai mult rău decît ciuma. Ştiu exact ce simţea. Pot să pun pariu că a muncit ca un cîine să elaboreze douăzeci şi cinci de paşi pentru cursul complet de douăsprezece lecţii, garantat pentru învăţatul fandango-ului, şi tocmai cînd instructorul i-a spus în sfîrşit că e în stare să-l execute la următoarea Întrunire de Sîmbătă Seara, hop că vin Fraţii Asociaţi cu sarabanda lor de curînd

născocită, şi unde mi-e Părinţelul ? Sprijină zidurile împreună cu ceilălţi aftoşi, încercînd să se prefacă că dansul îl plictiseşte. Spuneai că vrei să auzi cîte ceva despre Millicent ?

— Întocmai.

— E cea mai dulce fată din lume.

— Zău ?

— Categoric. Ştie toată lumea. În tot Shropshire-ul.

— Şi chiar te iubeşte ?

— Aşa, între patru ochi, spuse Hugo confidenţial, nici nu mă miră că eşti atît de mirată. Dacă ai vedea-o, ai fi şi mai surprinsă. Eu sînt genul care gîndeşte înainte de a vorbi. Îmi cîntăresc cuvintele şi-ţi spun cu mîna pe inimă că fata asta este prea bună pentru mine.

— Dar şi tu eşti un mieluşel scump şi dulce.

— Ştiu că sînt un mieluşel scump şi dulce, şi totuşi susţin că e prea bună pentru mine. Este aproape un îngeraş, care în fapt de seară pluteşte radiind printre lauri într-o grădină, pogorîndu-se lîngă turnuleţele vechiului conac.

— Hugo ! Habar n-am avut că eşti atît de poetic !

— Cînd iubeşti o fată ca ea, nu poţi să nu devii liric.

— Şi chiar o iubeşti ?

Hugo sorbi înfocat o înghiţitură de şampanie şi-şi roti ochii de parcă ar fi făcut parte din vestita orchestră a lui Leopold.

— La nebunie. Cu devotament. Şi cînd mă gîndesc că am trădat-o, îmi simt sufletul bolnav.

— Ai trădat-o ?

— Încă nu. Dar asta o să fac peste cinci minute. Adineauri am chemat la telefon Blandings-ul și, cînd o să-mi dea legătura, am să-i spun că vorbesc din camera de la hotel și că sînt pe punctul de a mă culca. Știi, făcu Hugo confidențial, deși Millicent este practic desăvîrșită în alte privințe, totuși nu cred că ar putea să înțeleagă mica mea escapadă de astă-seară, dacă cumva îi ajunge la urechi. Și pentru că am pomenit de urechi, ar trebui să le vezi. Seamănă cu două scoici de alabastru.

— Te înțeleg. Și Ronnie e la fel.

Hugo rămase cu gura căscată.

— Ronnie ?

— Da.

— Adică, vrei să spui că urechile lui Ronnie seamănă cu două scoici de albastru ?!

— Nu, vreau să spun că ar fi furios dacă ar ști că am ieșit să dansez. Ah, și îmi place atît de mult să dansez, suspină Sue.

— Nu trebuie să afle !

— Nu ! De asta te-am rugat adineauri să nu-i spui.

— N-o să-i spun. Discreție și tăcere. Slavă Domnului că nu e nimeni care ar putea să-i spună lui Millicent, chiar dacă ar avea intenția. A ! Iată-l pe aducătorul veștilor bune — vine să mă anunțe că mi-a dat legătura. S-a aranjat ? îl întrebă el pe picolo-ul care își croise drum prin mulțime pînă la masa lor.

— Da, domnule.

Hugo se ridică.

— Încearcă să te distrezi pînă mă întorc.

— Nu-mi purta tu de grijă, răspunse Sue.

Îl urmări cum dispare, pe urmă se lăsă pe spătarul scaunului, privind dansatorii. Ochii îi străluceau, iar veștile date de Hugo îi aduseseră culoare în obraji. Percy Pilbeam, care tot dăduse tîrcoale prin spate, în speranța unei atare ocazii încă de la sosirea în restaurant, se gîndea că niciodată nu arătase Sue mai frumoasă. Se strecură printre mese și ocupă scaunul gol al lui Hugo. Sînt bărbați care, apropiindu-se de un reprezentant al sexului opus, așteaptă să i se dea voie să ia loc, și bărbați care se așează fără permisiune. Pilbeam făcea parte din ultima categorie.

— Bună seara, spuse el.

Sue se întoarse și remarcă lîngă cotul ei un omuleț cu înfățișare antipatică. Parcă se materializase din eter.

— Îmi permiteți să mă prezint, domnișoară Brown ? făcu pișpirică. Mă numesc Pilbeam.

În acea clipă, în pragul ușii se profilă o siluetă îmbrăcată într-un costum sport, scrutînd localul cu ochii ca tăciunii. Era Ronald Overbury Fish.

III

Aprecierea lui Ronnie Fish cu privire la timpul necesar să ajungă de la Castelul Blandings la Londra într-o mașină sport de două locuri fusese zădărnicită de două incidente. Pe la jumătatea drumului, mașina avusese o ciudată pană de motor, așa că a trebuit să se întoarcă la grajduri și s-o dea spre verificare

şoferului lordului Emsworth. Putuse să-şi reia călătoria abia o oră mai tîrziu, iar o pană de cauciuc lîngă Oxford îl întîrziase şi mai mult. Ajunsese la apartamentul lui Sue exact cînd cei doi intrau la „Mario".

Soneria pusă în mişcare la uşa din faţă a lui Sue nu dădu nici un rezultat. Ronnie regretă că, sub impulsul altor probleme care îl preocupau, a uitat să-i trimită o telegramă. Era gata să facă imediat cale întoarsă şi să mănînce ceva la Clubul Trîntorilor — o perspectivă care nu-i surîdea deloc, pentru că la ora cinei Clubul era întotdeauna plin de indivizi zdraveni care vorbeau mult prea tare pentru un om cu nervii zdruncinaţi, ba lucrurile puteau merge chiar mai departe pînă la aruncatul cu bucăţi de pîine în el, cînd, coborînd scările în hol, dădu peste Bashford, portarul.

Bashford, care-l cunoştea bine pe Ronnie, spuse : „Bună, domnule Fish", şi Ronnie răspunse : „Bună, Bashford." Bashford observă că vremea pare să rămînă frumoasă. Ronnie îi răspunse : „Da, într-adevăr, aşa e", şi în acea clipă portarul rosti următoarele cuvinte memorabile şi, după cum au demonstrat evenimentele, chiar epocale :

— Dacă o căutaţi pe domnişoara Brown, domnule Fish, mi se pare că s-a dus într-un local numit „Mario".

Informaţii suplimentare năpădiră apoi urechile surexcitate ale lui Ronnie. Domnul Carmody sunase la telefon. Să tot fi fost trecut

de patru, iar lui, Bashford, care nu asculta dar auzise fără să vrea, i s-a părut că a fost amintit localul acesta, „Mario".

— La „Mario ?" spuse Ronnie. Mulţumesc, Bashford. La „Mario", zici ? Bun !

Portarul, căci Eton-ul şi Cambridge-ul îşi educă bine fiii, nu găsi nimic palpitant în felul în care vorbea domnul Fish. Total inconştient că a susţinut o conversaţie cu fratele mai mic al lui Othello, se retrase în vizuina de la subsol şi se aşeză cu o poftă de mîncare grozavă la o friptură cu cartofi. Iar Ronnie, tremurînd din creştet pînă în tălpi, se sui în maşină şi plecă.

Gelozia, spunea Shakespeare — şi nu greşea prea mult — este monstrul cu ochii verzi care şi bate joc de inima din care muşcă. La vremea cînd Ronald Overbury Fish dădea năvală prin uşile batante care apără orgiile de la „Mario" de privirile trecătorului, era un adevărat Othello, răvăşit la culme. Îl treceau fierbinţeli, iar chelnerul care îl opri în pragul salonului, pentru a-i aduce la cunoştinţă că ţinuta de seară e indispensabilă pe ring şi că locul costumelor sport e sus la balcon, îşi asumase un risc care ar fi făcut compania de asigurări să strîngă din buze şi să dea din cap.

Din fericire pentru el, Ronnie nu-l auzi. Scruta mesele din faţă, încercînd să dea de urma lui Sue.

— Sînt locuri destule la balcon, domnule, îl îndemnă chelnerul care încă se mai juca cu focul.

De data asta Ronnie deveni vag conștient de prezența cuiva care i se adresa și era gata să se întoarcă și să arunce omului o privire, cînd pe la jumătatea distanței, printr-un hățiș de haine negre și rochii cu zorzoane, zări ceea ce căuta. În clipa următoare, începu să-și taie cărare prin gloată, călcînd pe picioarele bravilor bărbați și stîrnind murmurele aspre ale frumoaselor doamne, cum că asemenea lucruri ar trebui preîntîmpinate de către direcție.

La cinci pași de masa lui Sue, Ronnie Fish ar fi putut spune că paharul i se umpluse și că nu mai încăpea nici un strop. Dar cînd mai făcu încă doi pași și împinse în lături un individ gras care îi bara calea, își dădu seama de greșeală. Nu Hugo era însoțitorul lui Sue, ci o aschimodie cu înfățișare de reptilă, cu ochi înguști și părul în creste. Și văzîndu-l, ceva se declanșă în creierul lui Ronnie ca un arc.

Un chelner, oprindu-se cu o tavă cu pahare, îi atrase atenția că pe ringul de dans ținuta de seară e obligatorie.

— Domnii în costume sport, spuse el, pot găsi locuri la balcon. Sînt locuri suficiente la balcon, domnule, adăugă chelnerul.

Ronnie ajunse lîngă masă în clipa în care Pilbeam îi spunea lui Sue că dorește demult să o cunoască. Spera de asemenea că a primit florile lui.

Probabil dorința firească de a privi la orice altceva în afară de acest individ odios și băgăcios, care se vîrîse cu sila lîngă ea, o făcu pe Sue să ridice privirea.

Ridicînd-o, o întîlni pe cea a lui Ronnie. Și văzîndu-l, conștiința, pe care o bănuise adormită în seara aceea, reveni la viață mai vehementă ca oricînd. Se ghemuise doar ca să-și ia avînt cînd urma să sară.

— Ronnie!

Și zvîcni de pe scaun. Pilbeam se ridică și el. Chelnerul cu paharele lipi marginea tăvii de cotul lui Ronnie, într-o manieră fermă dar respectuoasă, și-i spuse că pe ringul de dans ținuta de seară era obligatorie. Domnii în costume sport, totuși, pot găsi locuri suficiente la balcon.

Ronnie nu scoase nici un cuvînt. Și bine ar fi fost ca nici Sue să nu rostească nimic. Pentru că, în acest moment de criză, un instinct din subconștient, de felul celor care întotdeauna pîndesc momentele critice ca să ne ruineze, sugeră minții ei rătăcite că, atunci cînd doi oameni care nu se cunosc stau unul lîngă altul în picioare într-un restaurant, cineva trebuie să le facă cunoștință.

— Domnul Fish, domnul Pilbeam, murmură Sue.

Numai sunetul gongului care vestește prima rundă a campionatului de lupte, categoria grea, ar fi putut produce un rezultat mai prompt și mai violent. Prin trupul lui Ronnie înveșmîntat în haine sport păru că trece un șoc galvanic. Pilbeam! Venise pregătit să-l întîlnească pe Hugo, ceea ce n-ar fi fost deloc plăcut. Dar Pilbeam! Individul despre care Sue spunea că nu știe cum arată la față. Individul pe care nu l-a întîlnit în viața ei! In-

dividul la ale cărui atenții, materializate în flori, reacționa întotdeauna plină de iritare!... El în persoană! În carne și oase! Tăifăsuind cu ea într-un restaurant! Trăsni-l-ar, îi venea să zică! Măi, să fie! Doamne Dumnezeule!

Pumnii i se încleștară. Eton-ul fu dat uitării, iar Cambridge-ul nu mai era nici măcar o amintire. Trase aer în piept atît de viforos, încît cineva care mînca chifteluțe de pui la o masă învecinată își înfipse furculița în bărbie. După care se întoarse spre Pilbeam cu o privire hămesită. Iar în clipa aceea chelnerul, ridicînd puțin tonul, pentru că auzul lui Ronnie i se părea întrucîtva slăbit, nu găsi lipsit de interes să-l informeze că direcția restaurantului „Mario“ preferă să rezerve ringul de dans exclusiv clienților în ținută de seară. Dar exista și o soluție. Domnii în costume sport puteau găsi locuri la balcon.

Chelnerul l-a salvat pe Percy Pilbeam. Întocmai ca țînțarul care poate distrage o clipă pe vînătorul gata să sară și să muște beregata tigrului în junglă, acest chelner insistent l-a distras pe Ronnie Fish. Ce-o fi gîndit Ronnie exact e greu de spus, fiind prea enervat, dar simțea că omul îl sîcîie, că nu-l slăbește o clipă și că încearcă să-l țină de vorbă cînd el avea treburi în altă parte. Cu toată puterea unei naturi generoase, pusă la grea încercare, înfipse un cot în burta chelnerului. Urmă un zăngănit pe care nici orchestra lui Leopold nu putu să-l acopere. Persoana care se împunsese cu furculița nu avu parte nici în continuare de o mîncare ca lumea, deoarece brusc

începu să plouă cu cioburi. Cît despre ceilalți clienți ai restaurantului, cuvîntul „senzație“ ar fi rezumat satisfăcător starea de spirit.

Ronnie și direcția localului „Mario“ formau acum două școli de gîndire profund antagonice. Pentru Ronnie, singurul lucru care mai conta era acest Pilbeam — acest cuc străin, tîrîtorul și suspectul Pilbeam, acest Lothario care bătuse toate recordurile de viteză la ticăloșie josnică, distrugîndu-i căminul înainte de a-l fi întemeiat. Își concentră toate eforturile de care era capabil pentru a ajunge la capătul celălalt al mesei, unde obiectul scîrbei sale se retrăsese prudent, precum și pentru a demonstra într-o manieră lipsită de echivoc cum anume are de gînd să ia startul.

Pentru direcție, pe de altă parte, problema vitală era maldărul de pahare sparte. Chelnerul se culesese de pe podea, dar paharele încă mai zăceau acolo, toate cu neputință de a mai fi folosite pentru a răcori pe clienții localului. Șeful de sală, prăvălindu-se din înălțimi în încăierare asemeni unui zeu din Iliada ce coboară de pe un nor, se străduia din răsputeri să-i explice acest punct de vedere lui Ronnie. Doi chelneri mai mici în grad — Chelnerul A și Chelnerul B — îl secondau, ajutîndu-l cu vorba și cu gestul.

Ronnie nu avea poftă de o dezbatere abstractă. Îl lovi pe șeful de sală în burtă, pe Chelnerul A între coaste și era gata să dispună și de Chelnerul B, cînd activitatea îi fu stînjenită de sosirea bruscă a întăririlor. Alți chelneri se adunaseră din tot salonul — ca să numim

numai pe cîțiva dintre ei, Chelnerii C, D, E, F, G și H — și Ronnie se pomeni încolțit. Avea impresia că a nimerit la un Congres al Chelnerilor. Arena mișuna de chelneri și noi contigente soseau întruna. Pilbeam dispăruse cu totul, iar Ronnie era atît de ocupat, încît nici nu-i simți lipsa. Atinsese acea stare spirituală pe care bătrînii vikingi o numesc Berserk și care printre malaiezii moderni poartă numele de amoc dezlănțuit.

De-a lungul vieții sale, Ronnie Fish avusese multe ambiții. În copilărie visase să devină într-o bună zi mecanic de locomotivă. La școală i se păruse că cea mai atrăgătoare meserie ce i-o poate oferi lumea este cea de jucător profesionist de cricket. Mai tîrziu trăsese nădejde să conducă un local de noapte prosper. Iar acum, în cel de al douăzeci și șaselea an al vieții, toate aceste dorințe erau date deoparte și uitate. Singurul lucru care părea că merită să fie făcut era să masacreze chelneri; și acestui obiectiv îi închină el toată energia și puterea de care dispunea.

Lucrurile începeau acum să se desfășoare rapid. Chelnerul C, care însfăcase imprudent mîneca lui Ronnie, bătu în retragere cu o mînă pe ochiul drept. Chelnerul D, bărbat căsătorit, se mulțumi să ocupe o poziție periferică și să vorbească italienește. Dar Chelnerul E, fire mai bărbătoasă, îl pocni pe Ronnie destul de energic cu un platou conținînd *omlette aux champignons,* dar se rostogoli sub bufet; deodată apăru în prim-planul bătăliei o siluetă

în uniformă strălucitoare și aproape total acoperită de o mustață stufoasă, răsucită la capete. Era portarul de la intrare; și oricine a fost aruncat în stradă dintr-un restaurant, știe că portarii sînt metal dur.

Pe numele lui McTeague, acest portar petrecuse mulți ani activi în armată înainte de a se pensiona și a-și asuma prezentele îndatoriri; avea un chip mohorît, cioplit din lemn de esență tare, și mușchi de fierar. Om de acțiune, nu de palavre, portarul își tăie calea spre încăierare în tăcere. Doar cînd ajunse în centrul maelstromului, vorbi. Și aceasta, exact cînd Ronnie, sărind pe un scaun ca să aibă mai mulți sorți de izbîndă, îi trăsni una în nas. Primind lovitura, portarul rosti monosilaba „Ei!" și, fără altă amînare, îl plie pe Ronnie într-o îmbrățișare de oțel și-l transportă spre ușa prin care pătrundea acum un polițist înalt, masiv și degajat.

IV

Cîteva minute mai tîrziu, Hugo Carmody ieși din cabina telefonică, trecu pe lîngă barul pentru cocteiluri și intră agale în salonul de dans, surprins să vadă chelneri masîndu-și mădularele zdrobite, alții înlocuind mese răsturnate, și orchestra lui Leopold cîntînd cam în surdină, ca una care a fost martora unor întîmplări stranii.

— Hei! făcu Hugo. S-a întîmplat ceva?

Şi o privi întrebător pe Sue, care se uita la el ca după un şoc. Afară doar dacă ochii îi jucau vreo festă, fata îşi pierduse vechiul ei aer radios.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el.

— Du-mă acasă, Hugo !

Hugo holbă ochii.

— Acasă ? Aşa devreme ? Cînd nici măcar nu s-a înnoptat de-a binelea ?

— Vai, Hugo, du-mă acasă repede !

— Cum doreşti, consimţi Hugo amabil. (Era acum aproape sigur că s-a întîmplat ceva.) O clipă numai, să achit nota, şi pe urmă ţuşti ! acasă. Iar pe drum ai să-mi povesteşti tot. Pentru că pe mine nu mă duci, făcu Hugo, care se mîndrea întotdeauna cu spiritul său de observaţie. E clar că se întîmplă sau s-a întîmplat ceva.

Capitolul 5

HUGO E CHEMAT LA TELEFON

LEGILE MARII BRITANII sînt ca o maşină care nu cunoaşte remuşcarea şi care, odată pusă în funcţiune, ignoră cauzele iniţiale şi ia în consideraţie numai rezultatele. Nu acceptă ca visele sfărîmate să fie folosite drept scuză pentru sfărîmarea obiectelor de sticlă, şi nici nu rezolvi nimic să invoci circumstanţe atenuante atunci cînd zdrobeşti oasele chelnerilor, aducînd drept argument o inimă zdrobită. Tîrît dimineaţa dinaintea teribilului împuternicit al Justiţiei de la sediul poliţiei din Bosher Street şi acuzat de tulburarea ordinii publice într-un local — respectiv la restaurantul „Mario“, şi înfruntarea unui poliţist — respectiv, sergentul Murgatroyd, în exerciţiul funcţiunii, Ronald Fish nu a ţinut discursuri înflăcărate. Nu a ridicat pumnii strînşi, nici nu a implorat Cerul să fie martor la nedreptatea făcută unui om cumsecade. Experienţa, cumpărată scump în zilele şederii la Universitate, îl învăţase că atunci cînd legea pune gheara pe tine, singurul lucru de făcut este să-ţi dai un nume fals, să taci şi să speri.

În consecință, cu puțin timp înainte de prînz, în ziua următoare scenei penibile pe care am descris-o mai sus, Edwin Jones, din strada Nasturtium Villas 7, Cricklewood, văduvit de suma de 5 lire, era vîrît într-un taxi rapid cu adresa hotelului unde stătea prietenul său Hugo Carmody, unde urma să pună cap la cap cioburile vieții sale și să încerce s-o ia altfel de la început.

Cît despre Jones însuși ca om, acesta vădi în timpul călătoriei o înclinare către muțenie. Privea în fața lui în gol și-și mușca buza de jos. Pe de altă parte, Hugo Carmody era destul de voios. Socotea că, după un început cam vijelios, s-a descurcat binișor.

— Frumoasă trebșoară, spuse el aprobator. Am cercetat foarte atent fața uliului cît ți-a citit rechizitoriul și o clipă m-am temut că o să capeți paisprezece zile fără drept de cauțiune. Dar uite că ești aici, liber ca pasărea cerului, și fără spaima că o să-ți apară numele prin ziare. E o victorie morală, după mine.

Ronnie dădu drumul la buză, ca să-și dezvelească dinții într-un rînjet amar.

— Puțin mi-ar păsa dacă aș apărea în toate ziarele din Londra !

— Ei, hai bătrîne ! Onorabilul nume Fish ?

— Ce mai contează acum ?!

Hugo se îngrijoră. Tensiunea asta morbidă, simțea el, nu făcea cinste lui Jones din strada Nasturnium Villas.

— Am impresia că vezi lucrurile cam prea în negru !

— Prea în negru !

— Zău așa. La urma urmei, dacă stai și te gîndești, ce s-a întîmplat ? O găsești pe mititica de Sue...

— Nu-i mai spune „mititica de Sue“ !

— Îți găsești jumătatea, se corectă Hugo, pe un ring de dans. Și ce-i cu asta ? Fii atent, cu ce-a greșit ? Ce rău a făcut că a ieșit și ea să danseze ?

— Cu omul pe care a jurat că nici nu-l cunoaște !

— Păi, atunci cînd ai întrebat-o, poate că nici nu-l cunoștea. Într-un oraș mare, lucrurile se petrec rapid. Ce de bănet aș avea eu acum dacă-aș fi primit cîte un șiling pentru fiecare fată cu care am dansat în ultima vreme și despre care nu știu decît că era urmașa Evei.

— Mi-a promis că n-o să iasă cu nimeni !

— Da, dar ți-a promis făcînd cu ochiul, nu-i așa ? Că doar nu te aștepți ca fetele din ziua de azi să ia în serios asemenea promisiuni. Ce naiba, fii rațional !

— Și dintre toți, l-a găsit tocmai pe viermele ăla !

Hugo își drese glasul. Se simțea ușor stînjenit. Nu avusese intenția să atingă această latură a problemei, dar ultimele cuvinte ale lui Ronnie nu-i mai lăsau unui Carmody și unui gentleman nici o alternativă.

— De fapt, Ronnie bătrîne, greșești crezînd că fata s-a dus la „Mario“ cu sus-numitul Pilbeam. Cu mine a fost. Cu Hugo cel imaculat, adică. Eu care-i sînt ca un frate.

Ronnie refuză să se lase îmbunat.

— Nu te cred.
— Dragul meu !
— Faci pe deşteptul şi crezi că poţi să îndrepţi lucrurile. La „Mario" s-a dus cu Pilbeam.
— Eu am dus-o !
— Poate. Dar masa a luat-o cu Pilbeam.
— Nici vorbă.
— Adică, nu mai văd bine ? Orice mi-ai spune, Hugo, cu ea am terminat. M-a trădat. Am lipsit mai puţin de-o săptămînă şi m-a şi trădat, rosti Ronnie cu tremur în glas. Nu-i nimic. Aşa-mi trebuie dacă am fost prost şi am crezut că-i pasă de mine cît de cît.
Şi recăzu în muţenie. Iar Hugo, după ce trecu în revistă cîteva mostre de răspunsuri, se hotărî să se abţină. Taxiul opri în faţa hotelului, iar Ronnie, coborînd, scoase o exclamaţie neinteligibilă.
— A, nu, lasă-mă pe mine, spuse Hugo curtenitor.
E greu pentru cineva, simţea el, care după ce i-a miluit cu cinci hîrtii pe copoii legii, să mai trebuiască să plătească şi taxiul. Scoase banii şi se îndreptă către şofer. Trecură cîteva clipe pînă să se întoarcă înapoi, căci şoferul, aplicînd regulile sindicatului taximetriştilor, îşi păstra micile venituri înfundate în lenjeria intimă. Şi cînd se întoarse, fu profund uimit să constate că Ronnie, cîtă vreme el stătuse cu spatele, se metamorfozase într-o manieră inexplicabilă în Sue. Travestiul îl privea cu ochii mari şi nefericiţi, exact de pe locul unde stătuse vechiul său amic.

— Bună ! spuse el.
— Ronnie a plecat, şopti Sue.
— A plecat ?
— Da. A întins-o cît a putut de repede şi a dat colţul cînd m-a văzut. N-a... I se frînse vocea : N-a spus un cuvînt.
— Cum de-ai ajuns aici ? întrebă Hugo.
Sigur că mai existau şi alte lucruri de discutat, ceva mai tîrziu. Acum însă, simţea că trebuie clarificat acest punct.
— Mi-am închipuit că ai să-l aduci la tine la hotel şi m-am gîndit că, dacă îl întîlnesc, am să pot... să-i spun ceva.
Hugo intră în panică. Simţea că fata era gata să izbucnească în plîns şi nu suporta ca fetele să se miorlăie în văzul tuturor. Nu putea uita aşa de repede cum o femeiuşcă pe nume Yvonne Cutărică fusese apucată de un acces de nervi cînd erau împreună, nu departe de Piccadilly Circus, şi o doamnă în etate îl oprise ca să-i spună că toate suferinţele acestei lumi sînt provocate de bestii ca el.
— Hai înăuntru, o luă din scurt. Bem un cocteil sau o ceaşcă de ceai sau altceva. Ştii ce, spuse el, în timp ce o conducea în holul hotelului, descoperind două locuri într-un colţ mai retras, îmi pare îngrozitor de rău pentru ce s-a întîmplat. Nu pot să nu-mi fac reproşuri.
— A, nu e cazul.
— Dacă nu te invitam...
— Nu ăsta-i necazul. Ronnie s-ar fi putut să se supere cîteva minute dacă ne-ar fi găsit împreună, dar i-ar fi trecut repede. Ghinionul

a fost că m-a găsit cu țingăul ăla infect de Pilbeam. Știi, eu îi spusesem — și ăsta-i adevărul — că nu-l cunosc.

— Da, așa mi-a spus și mie în taxi.

— Serios ? Ce ți-a spus ?

— Păi, e mai mult decît limpede că nu-l înghite pe Pilbeam. Cînd am atins subiectul cu el, a devenit foarte sobru. Am încercat să-i bag în cap că n-a fost decît o întîlnire întîmplătoare și că la „Mario" ne-am dus împreună, dar nici n-a vrut să audă. Mă tem, scumpo, că nu se poate face nimic și numai timpul o să vindece rănile.

Un liftier dădea ocol holului. Se părea că îl căuta pe un anume domn Gregory.

— Dacă aș reuși să-l prind și să-l fac să mă asculte... N-am putut să-i explic nimic.

— Și crezi că ai să reușești să-i explici, chiar dacă ai avea ocazia ?

— Aș încerca. Sînt convinsă că, dacă aș vorbi cu el așa cum trebuie, aș reuși să-l conving că-l iubesc cu adevărat.

— Partea proastă e că tu ești aici și peste cîteva ore el va fi înapoi la Blandings. E greu, spuse Hugo clătinînd din cap. Ce zic greu, complicat al naibii !

— Domnule Carmody ! psalmodie liftierul apropiindu-se. Domnul Carmody !

— Aici ! exclamă Hugo.

— Domnul Carmody ?. Vă caută cineva la telefon, domnule.

Chipul lui Hugo deveni spășit și angelic.

— Îmi pare nespus de rău să te las puțin singură, dar trebuie să dau o fugă. Probabil că e Millicent. E singura ființă din lume care știe că sînt aici.

Se grăbi să plece, iar Sue, urmărindu-l cu privirea, se pomeni că se îneacă de plîns. Dovada unei alte povești de iubire care încă nu se destrămase păru că-i sporește și mai mult disperarea. Parcă și auzea conversația de la telefon, bîlbîielile fericite ale lui Hugo, în timp ce vocea fetei pe care o iubea sosea de departe pe fir.

Se autocontrolă. Era meschin din partea ei să fie geloasă pe Hugo pentru că el era fericit...

Sue schiță un gest brusc. Îi venise o idee. O idee uluitoare, deși simplă. E adevărat că cerea curaj, îndrăzneală, nepăsare detașată față de consecințe, totuși era simplă.

— Hugo, strigă ea, în timp ce tînărul norocos revenise și se lăsă moale pe scaunul de alături. Hugo, ascultă !

— Știi, făcu Hugo.

— M-am gîndit...

— Știi, făcu Hugo.

— Ascultă-mă !

— Știi, făcu Hugo, a fost Millicent la telefon.

— Da ? Ce drăguț. Ascultă, Hugo...

— Vorbea de la Blandings.

— Da. Dar...

— A rupt logodna !

— Cum ?!

— A rupt afurisita de logodnă, repetă Hugo. Făcu semn grăbit unui chelner care trecea. Adu-mi un brandy cu sifon, te rog. Avea chipul tras şi necăjit. Un brandy cu sifon „ţapăn", te rog.

— Brandy cu sifon, domnule ?

— Da, spuse Hugo. „Ţapăn" !

Capitolul 6

SUE ARE O IDEE

SUE ÎL PRIVEA cu ochii mari, buimăcită.

— A rupt logodna ? !

— A rupt logodna !

În momentele de stres, prima întrebare care-ţi vine în minte e şi cea mai tîmpită.

— Eşti sigur ?

Hugo scoase un sunet care aducea cu spartul unei pungi de hîrtie. Dacă ar fi fost întrebat ce reprezenta acel sunet, ar fi răspuns că a rîs a pagubă ; el, nu altcineva.

— Sigur ? cum te văd şi mă vezi.

— Dar de ce ?

— A aflat tot.

— Tot ce ?

— Totul, gîsculiţo, spuse Hugo, uitînd în agonia omului dur de bunele maniere ale familiei Carmody. A aflat că te-am scos aseară la restaurant.

— Asta-i bună !

— Da, a aflat.

— Dar cum ?

Punga de hîrtie pocni iar. Pe chipul lui Hugo se aşternu o amărăciune profundă.

— Pun eu cîndva gheara pe rebutul ăla de Pilbeam, pe individul ăla slinos, tîrîtor şi cu părul în creste; şi atunci să-şi facă ultima rugăciune! Dacă o să mai aibă timp, adăugă el.

Luă din mîna chelnerului brandy-ul cu sifon şi privi la Sue înnegurat.

— Ţi-ar surîde şi ţie?

— Nu, mulţumesc.

— Cum vrei. În situaţia mea, nu-mi vine să cred, spuse Hugo sorbind vîrtos din pahar, că cineva poate să refuze un brandy cu sifon. De fapt, am fost lipsit de tact cînd ţi-am spus pe şleau cum stau lucrurile.

Sue era bună la suflet. Aflînd de tragedia lui, aproape că uitase de propriile ei necazuri.

— Hai, povesteşte-mi tot.

Hugo puse jos paharul gol.

— Ieri am venit de la Blandings ca să-i rog pe cei de la Agenţia de Investigaţii Argus să trimită un om ca să afle cine a furat purceaua lordului Emsworth.

Lui Sue i-ar fi făcut plăcere să afle şi alte amănunte despre purcea, dar ştia că nu e momentul potrivit pentru întrebări.

— M-am dus la Argus şi l-am găsit pe Pilbeam — jigodia e şeful lor.

Din nou Sue simţi nevoia să spună ceva, şi din nou se înfrînă. Avea senzaţia că se află la căpătîiul unui muribund, ascultîndu-i ultimele cuvinte. În ocazii de genul ăsta, nu trebuie să întrerupi omul.

— Între timp, continuă Hugo cu glas sfîrşit, Millicent devine bănuitoare — chiar mă miră că poate fi aşa. Întotdeauna am considerat-o un suflet neprihănit — deci, bănuind că eu mă ocup cu alte treburi la Londra, sună la Argus interurban şi îi pune să-mi urmărească toate mişcările şi să-i dea raportul. Şi, după cîte înţeleg, chiar cu cîteva clipe înainte, a aflat. Toate astea mi le-a relatat în nişte propoziţii concise şi usturătoare şi pe urmă mi-a spus că îmi dă testul cu „Ghici ghicitoarea mea" — mai sînt logodit, au ba? Dar ca să mă scutească de efort, îmi dă ea răspunsul, adică: „Să-mi pun pofta în cui." Şi cînd te gîndeşti, continuă Hugo ridicînd paharul şi lăsîndu-l iar jos după ce-l inspectase cu o privire îndurerată şi nemulţumită, că de fapt eu i l-am lăudat pe excrescenţa aia de Pilbeam, pe tema cu urmăritul indivizilor şi raportarea mişcărilor lor. Da, să fii convinsă. L-am aprobat din tot sufletul. Nici nu ieşisem din biroul lui, şi zburdam amîndoi fericiţi. Pe urmă am plecat în lume, vesel şi lipsit de griji, neavînd habar că fiecare pas de-al meu e amuşinat de un ticălos de copoi. Dar să ştii de la mine că dacă Ronnie vrea să bea sîngele lui Pilbeam, şi am impresia că nu greşesc, al naibii să fiu dacă nu va trebui să aştepte să mă înfrupt întîi eu din el.

Ca orice femeie, Sue dădea vina pe femeie.

— Nu cred că Millicent se poartă frumos, spuse ea afectat.

— Ba da. Ca un înger. Aşa a fost întotdeauna. E ceva de pomină. N-are nici o vină.

— Ba are.

— Ba n-are.

— Ba are.

— Treaba ta, crezi ce vrei, spuse Hugo, ca un cavaler ce era. Făcu un semn chelnerului : Mai adu un brandy, te rog.

— Asta clarifică lucrurile, spuse Sue.

Ochii îi scăpărau. Bărbia ei trăda hotărîre nestrămutată.

— Clarifică ce ?

— Cît ai fost la telefon, mi-a venit o idee.

— Și eu am avut idei la vremea mea. Chiar multe. Acum însă nu mi-a mai rămas decît una. Să ajung lîngă stîrpitura de Pilbeam și să-i sucesc gîtul unsuros pînă rămîn cu el în mînă. „Ce vînt te aduce pe aici ?" i-aș spune. „Urmărim oameni și raportăm ce mișcări fac", mi-ar răspunde el. „Ha, ha !" aș rîde eu nepăsător. „Ha, ha !" ar rîde și el. Veselie generală. Și în timpul ăsta...

— Hugo, nu vrei să mă asculți puțin ?

— Ăsta e gîndul amar care nu-mi dă pace. Cu ce mă aleg eu dacă scormonesc măruntaiele individului cu mîinile goale ? Trebuie să mă întorc la Blandings cu trenul de două și un sfert, dacă vreau să nu-mi pierd slujba. Și el o să rămînă nebetegit în bîrlogul lui infect, chicotind pe seama prăbușirii mele și urmărind mișcările altui nenorocit.

— Hugo !

Epava își trecu o mînă ostenită pe frunte.

— Ai spus ceva ?

— Vorbesc întruna de vreo zece minute încoace, numai că tu nu auzi nimic.

— Hai spune, o îndemnă Hugo atacînd apatic a doua băutură întremătoare.

— Ai auzit vreodată de o domnișoară Schoonmaker ?

— Parcă îmi sună cunoscut numele. Cine este ?

— Eu.

Hugo puse paharul jos, înfiorat.

— Nu mai debita tîmpenii unui om cu inima zdrobită, o imploră el. Cum adică ?

— Cînd eram cu Ronnie în mașină, ne-am întîlnit cu lady Constance Keeble.

— O pacoste, făcu Hugo. De cînd o știu. Toată lumea vorbește așa în Shropshire.

— M-a luat drept domnișoara Schoonmaker.

— Cum așa ?

— Așa m-a prezentat Ronnie.

Hugo suspină deznădăjduit.

— Complicat. Complicat. Doamne Dumnezeule ! Ce complicat.

— Ba a fost simplu și firesc. Ronnie tocmai îmi povestea despre fata asta — cum a întîlnit-o la Biaritz, și că urma să vină la Blandings, și așa mai departe, iar cînd a văzut-o pe lady Constance că se uită urît la noi cu o bănuială grozavă, brusc i-a venit în cap să-i spună că sînt ea.

— Că tu ești lady Constance ?

— Nu, găgăuță ! Domnișoara Schoonmaker. Iar acum o să-i telegrafiez lady-ei Constance, nu domnișoarei Schoonmaker, asta în cazul în care ai de gînd să mă întrebi iar — și o să-i spun că vin imediat la Blandings.

— Și te dai drept domnișoara Schoonmaker ?

— Da.

Hugo clătină din cap.

— Exclus.
— De ce ?
— E o chestie complet aiurea.
— De ce ? Lady Constance mă așteaptă. Fii rațional.
— Sînt, nu-ți face probleme. Dar cineva a luat-o razna și, ca să nu dăm nume, asta ești tu. Nu-ți trece prin minte că tocmai în clipa în care ai să ajungi la intrare, această domnișoară Schoonmaker va apărea în persoană și va da totul peste cap ?
— Nu, n-o să vină.
— Și, mă rog, de ce ?
— Pentru că Ronnie i-a trimis o telegramă în numele lady-ei Constance că la Blandings este epidemie de scarlatină sau de nu știu ce și că o roagă să nu vină.
Aerul de superioritate critică adoptat de Hugo se spulberă. Se îmbățoșă în scaun. Era atît de mișcat, încît vărsă parte din brandy-ul cu sifon și nu-i acordă nici măcar o privire de regret. Il lăsă să se scurgă pe covor fără să se sinchisească.
— Sue !
— Și în clipa în care o să fiu la Blandings, am să-l pot vedea pe Ronnie și am să-l silesc să mă asculte.
— Corect.
— Iar tu ai să poți să-i spui lui Millicent că nu e chiar așa de mare păcatul că am ieșit împreună aseară, pentru că sînt logodită cu Ronnie.
— Corect, iar.
— Găsești vreo hibă ?

— Nici una.
— De fapt, cred că o să dai totul de gol în primele cinci minute spunîndu-mi Sue.
Hugo mătură cu un gest aerul, plin de optimism.
— Nu-ți face probleme ! Dacă greșesc cumva, repar totul pe loc, argumentînd că de fapt vroiam să spun „Schoo“. Prescurtarea de la Schoonmaker. Și acum, du-te și mai trimite-i domnișoarei ăsteia o telegramă. Dă-i înainte cu telegramele. Nu lăsa nimic la voia întîmplării. Trimite-i vreo duzină și folosește cuvinte tari. Spune-i că la Blandings bîntuie molimele. Nu numai scarlatina. Scarlatină *și* oreion. Fără să mai amintim de gută, diabet, pojar, gîlci și tuberculoză. Dăm lovitura, iubita mea Susan. Hai, să nu mai pierdem o clipă !

Capitolul 7

PERCY PILBEAM ARE DE LUCRU

I

LUMINA SOARELUI, ademenindu-i pe toţi oamenii cu scaun la cap să iasă afară şi să se bucure de căldura plăcută, se revărsa prin ferestrele marii biblioteci de la Castelul Blandings. Dar lui Clarence, cel de al nouălea conte de Emsworth, oricît i-ar fi plăcut îndeobşte soarele, acum nu-i aducea nici o bucurie. Cu chipul tras, cu pince-nez-ul strîmb, cravata atîrnînd de un ac ca un crin languros, privea în gol. Parcă fusese folosit drept umplutură într-un magazin de împăiat păsări şi animale.

Un moralist care l-ar fi studiat pe lordul Emsworth în acţiune ar fi făcut reflecţia sfidătoare că treaba asta de a fi pair, stăpîn pe o moşie cu mari venituri şi o digestie bună, are două tăişuri. Prosperitatea desăvîrşită, ar fi subliniat el cu răutate, are darul să moleşească omul : iar în lumea asta a noastră plină de nesiguranţă şi nelinişti, unde aproape în orice clipă te poţi trezi că-ţi pică ceva în moalele capului, este nevoie să fii un tip alert şi rezistent.

Cînd vreo nenorocire dă peste un om de rînd, nu-l ia pe nepregătite. Anii în care a pierdut

în şir trenul de 8,45, în care a plimbat cîinele în serile ploioase, în care s-a străduit să înlăture funinginea hornurilor şi în care, coborînd la micul dejun, a găsit din nou că slănina era arsă, toate astea i-au călit sufletul, aşa că atunci cînd rudele soţiei sosesc pentru o vizită de lungă durată, e pregătit să le ţină piept.

Lordul Emsworth însă nu avusese parte de antrenamentul acesta binefăcător. Pînă acum, soarta se pare că nu avusese altă treabă decît să găsească moduri tot mai variate să-l răsfeţe. Mînca bine, dormea bine şi nu avea probleme băneşti. Cultiva cei mai frumoşi trandafiri din Shropshire. Cîştigase premiul întîi la Dovleci, la Expoziţia Agricolă a Comitatului, lucru cu care nu se putuse lăuda nici un conte de Emsworth pînă atunci. Şi exact înainte de evenimentele descrise la începutul acestei cronici, fiul său mai mic, Frederick, se căsătorise cu fiica unui milionar american şi plecase să locuiască la trei mii de mile depărtare de Castelul Blandings — cu apă adîncă şi din belşug între ei. Lordul ajunsese să se considere copilul răsfăţat al Soartei.

Şi atunci mai este de mirare că, lovit de mişelescul trăsnet, a rămas stană de piatră sleită ? De mirare că soarele nu-l mai atrăgea cu nimic ? Nu era oare îndreptăţit să stea acolo, înghiţind în sec cu un gît ca de struţ care a îngurgitat un belciug de alamă ?

Răspunsurile la întrebările anterioare, în ordinea dată, sînt : Nu, nu şi da.

Uşa de la bibliotecă se deschide, dînd la iveală silueta spilcuită a fratelui său Galahad.

Lordul Emsworth îşi îndreptă pince-nez-ul şi-l privi cu aprehensiune. Cunoscînd ce puţin respect intra în alcătuirea onorabilului Galahad şi ce scăzut era interesul său pentru respectabilele lupte pentru supremaţie în materie de Porci Graşi, se temea ca acesta să nu-l rănească în greaua sa pierdere cu cine ştie ce necuviinţă supărătoare. Pe urmă privirea i se îmblînzi şi chiar îl năpădi un sentiment de uşurare. Pe chipul fratelui nu era nici urmă de frivolitate, ci doar o gravitate care-l prindea de minune. Onorabilul Galahad se aşeză, trase pantalonii la genunchi, îşi drese glasul şi vorbi pe un ton care nici că ar fi putut să fie mai plin de compasiune sau mai adecvat situaţiei :

— Urîtă treabă, Clarence.

— Cutremurătoare, prietene.

— Ce-ai de gînd să faci ?

Lordul Emsworth ridică din umeri, neajutorat. Aşa proceda ori de cîte ori oamenii îl întrebau ce are de gînd să facă în diferite probleme.

— Sînt la strîmtoare, mărturisi el. Nu ştiu cum să procedez. Ce mi-a povestit tînărul Carmody mi-a încurcat complet toate planurile.

— Carmody ?

— L-am trimis la Agenţia de Investigaţii Argus din Londra să angajeze un detectiv. E o firmă pe care mi-a recomandat-o sir Gregory Parsloe pe vremuri, cînd eram în relaţii mai bune. Mi-a spus, într-un mod care mie mi s-a părut că bătea nişte apropouri, că dacă o să am vreodată vreun necaz care să necesite nişte oameni pricepuţi şi plini de tact, acolo trebuie să mă adresez. Am înţeles că l-au ajutat şi pe el într-o chestiune ale cărei amănunte nu mi le-a încredinţat şi că a fost foarte mulţumit.

— Parsloe ! pufni onorabilul Galahad.

— Aşa că l-am trimis pe tînărul Carmody la Londra să-i angajeze ca s-o găsească pe Împărăteasă. Şi acum a venit să-mi spună că misiunea sa s-a dovedit nerodnică. Au fost foarte tranşanţi ; n-au acceptat cu nici un preţ să caute porci dispăruţi.

— Cu atît mai bine.

— Cum adică ?

— O să te scutească de cheltuieli inutile. Nu are rost să cheltuieşti banii pe detectivi.

— Credeam că poate o minte instruită...

— Aş putea să-ţi spun eu cine a luat-o pe Împărăteasă. Am fost sigur din primul minut.

— Cum ? !

— Bineînţeles.

— Galahad !

— E limpede ca lumina zilei !

Lordul Emsworth îşi pipăi nasul.

— Oare ? spuse el neîncrezător.

— Tocmai am stat de vorbă cu Constance...

— Constance ? Lordul Emsworth deschise gura, vlăguit de tot. Ea mi-a luat purceaua ?

— Adineauri am stat de vorbă cu Constance, repetă onorabilul Galahad, şi m-a cam luat la trei păzeşte.

— Aşa face ea uneori. Îmi amintesc de cînd era copil...

— M-a luat tare. M-a făcut printre altele gogoman senil şi ţap bătrîn care-şi vîră nasul

peste tot. Şi asta numai pentru că i-am spus că cel care a furat-o pe Împărăteasa de la Blandings se numeşte Gregory Parsloe...

— Parsloe !

— Parsloe. Cred că e clar. După mine, aşa ceva puteau să priceapă şi cei mai reduşi la minte dintre muritori.

Încă din copilărie, lordul Emsworth fusese înzestrat cu o inteligenţă cam tot atît de redusă pe cît poate fi de redusă o inteligenţă atunci cînd nu este prea solicitată. Totuşi, găsi teoria fratelui său fantezistă.

— Parsloe ?

— Încetează să tot repeţi „Parsloe".

— Dar, dragul meu Galahad...

— E logic.

— Chiar eşti convins ?

— Nici nu se pune problema. Ai uitat ce ţi-am spus acum cîteva zile ?

— Da, spuse lordul Emsworth ; uita întotdeauna ce-i spuneau oamenii acum cîteva zile.

— Despre alde Parsloe, începu să se enerveze onorabilul Galahad. Cum mi-a otrăvit cîinele, pe Towser.

Lordul Emsworth tresări. Totul îi reveni în minte. Sub pince-nez-ul strîmb din cauza emoţiei, privirea i se înăspri.

— Bineînţeles. Towser. Cîinele tău. Îmi aduc aminte.

— L-a otrăvit pe Towser şi a otrăvit-o şi pe Împărăteasă. La naiba, Clarence, pune-ţi mintea la contribuţie. Cine altcineva în afară de amicul Parsloe avea vreun interes să scoată Împărăteasa din competiţie ? Şi dacă n-ar fi

ştiut că se pune la cale ceva, porcarul ăla al lui, Brotherhood sau cum naiba îl cheamă, ar mai fi umblat să facă oferte cu trei la unu pentru Mîndria Matchingham-ului ? Ţi-am spus eu de atunci că e ceva dubios la mijloc.

Dovada era zdrobitoare, şi totuşi lordul Emsworth era încă pradă îndoielii. Bineînţeles, îşi dăduse de mult seama ce suflet hain avea Sir Gregory Parsloe-Parsloe. Dar oare omul ăsta putea fi într-adevăr capabil de Crima Secolului ? Un vecin de moşie ? Un judecător de pace ? Un individ care cultiva bostani ? Un baronet ?

— Dar, Galahad... Un om în situaţia lui Parsloe...

— Ce vrei să spui cu un om în situaţia lui ? Crezi că omul îşi schimbă firea numai pentru că îi moare un văr şi pune astfel mîna pe rangul de baronet ? Nu ţi-am spus de sute de ori că îl cunosc pe amicul Parsloe din fragedă pruncie ? Că îl cunosc bine ? A fost întotdeauna iute ca ardeiul şi veninos ca mătrăguna. Poţi să întrebi pe toţi cei care băteau străzile oraşului pe vremea aia. Cînd îl vedeau apărînd pe amicul Parsloe, bărbaţii în putere tremurau şi-şi ascundeau lucrurile de preţ. Era lefter şi scotea bani numai scornind fel de fel de istorioare ; şi întotdeauna trăia ca un prinţ. Cînd l-am cunoscut prima oară, locuia la Shepperton, pe Tamisa. Bătrînul lui, Decanul, aranjase cu cîrciumarul de acolo să nu-i dea decît un pat şi micul dejun. „Dacă vrea prînzul, să şi-l cîştige", spunea taică-său. Şi ştii cum şi-l

cîştiga de obicei? Şi-a dresat potaia pe care o avea, Bango, să facă giumbuşlucuri în fața grupurilor care soseau cu vaporaşele, şi pe urmă dădea şi el o raită pe acolo şi îşi cerea scuze dacă îi supărase cumva cîinele şi vorbea cu ei pînă intrau să ia masa, şi repede intra şi el, lua lista de băuturi şi înainte ca oamenii să-şi dea seama ce se întîmplă, le umfla țigările şi şampania. Asta mi-era amicul Parsloe.

— Şi totuşi...

— Mi-aduc aminte cum, într-o după-amiază, a dat peste mine cînd ieşea în goană dintr-o cîrciumă, vesel nevoie mare — cîrciumii îi ziceau Jolly Miller. „Hai repede înăuntru", zice el. Au o chelneriță nouă şi n-a aflat că nu trebuie să-mi dea pe credit."

— Dar, Galahad...

— Iar dacă amicul Parsloe îşi închipuie că am uitat o anume întîmplare care a avut loc la început verii lui '95, se înşală. M-a întîlnit la Haymarket şi m-a dus la Two Goslings să bem ceva — acum e un magazin de pălării în locul restaurantului — şi după ce am băut, a scos din buzunar un fel de titirez, ceva cu cifre scrise de jur împrejur. Spunea că l-a găsit pe stradă şi se întreba cine a inventat asemenea jucărioare ingenioase. Stăruia să facem o partidă pe jumătate de coroană. Tu joci pe numerele fără pereche şi eu le iau pe cele cu pereche, mi-a spus. Şi înainte de a putea ieşi la aer curat, m-am pomenit scuturat de zece lire şi şaptezeci şi şase de pence. Iar a doua zi am descoperit că, la comediile alea infecte,

dacă apeşi cu nădejde pe codiță şi învîrți în sens invers, precis îți iese un număr cu soț. Şi cînd l-am rugat a doua zi după-masă să-mi mai arate o dată titirezul, mi-a spus că l-a pierdut. Asta mi-e amicul Parsloe. Şi tu ai vrea să cred că, dacă a moştenit titlul de baronet şi s-a stabilit la țară, a devenit atît de neprihănit şi de virtuos încît nu mai e în stare să fure un porc.

Lordul Emsworth se dezmetici. Dovezile adunate îşi făcuseră efectul. Ochii îi scînteiau şi respira gîfîit.

— Ticălosul!

— A fost întotdeauna o lichea.

— Şi eu ce să fac?

— Ce să faci? Te duci direct la el şi-l iei de guler!

— Să-l iau de guler?

— Da. Îl priveşti fix în ochi şi-i arunci în obraz nelegiuirea.

— Mă duc! Acum!

— Vin şi eu cu tine.

— Mă uit fix în ochii lui!

— Şi-l înşfaci de guler!

— Şi-l înşfac de guler. Lordul Emsworth ajunsese în hol şi privea agitat în toate părțile. Unde dracu' mi-e pălăria? N-o găsesc! Întotdeauna îmi ascunde cineva pălăria. Nu permit să mi se ascundă pălăriile!

— N-ai nevoie de pălărie ca să iei pe cineva de guler pentru că ți-a furat purceaua, îl linişti onorabilul Galahad, care era extrem de versat în manierele din lumea bună.

II

În biroul său de la Matchingham Hall, din satul învecinat Much Matchingham, sir Gregory Parsloe-Parsloe frunzărea numărul curent al unui hebdomadar. Am făcut cunoștință cu acest hebdomadar ceva mai devreme. Atunci el se afla în mîinile durdulii ale lui Beach. Și, lucru ciudat, ceea ce atrăsese atenția lui Sir Gregory, era aceeași notiță care îl frapase și pe valet.

„Onorabilul Galahad Threepwood, fratele contelui Emsworth. O păsărică ne șoptește cum că Gally s-ar afla la Castelul Blandings, în Shropshire, reședința ereditară a familiei, cufundat în așternerea pe hîrtie a Amintirilor sale. Așa cum poate adeveri oricare membru al Vechii Brigăzi, ele ar trebui să fie la fel de pline de surprize ca și starea timpului, dacă nu cumva chiar mai pline."

Dar în timp ce Beach, spicuind știrea, chicotise, sir Gregory Parsloe-Parsloe se cutremură, la fel cum cineva, bătînd un drum de țară, s-ar pomeni deodată nas în nas cu un șarpe.

Sir Gregory Parsloe-Parsloe, de la Matchingham Hall, al șaptelea baronet din descendență, era genul care pornește bine în viață, după o vreme o ia puțin razna, ca pe urmă să alunece înapoi pe drumul cel bun, fără să-l mai părăsească. Adică, pînă la vîrsta de douăzeci de ani fusese un copilandru neprihănit, iar de la treizeci și unu, cînd primise titlul, devenise un baronet practic ireproșabil. Cu atît

mai mult cu cît în cel de al cincizeci și doilea an de viață era pe punctul de a fi acceptat de Comitetul local drept candidat autorizat în viitoarele alegeri de la Divizia Parlamentară Bridgeford și Shifley din Shropshire.

În viața lui existase însă un deceniu, acel deceniu periculos al anilor douăzeci, cînd acumulase un trecut atît de aventuros, încît un om mai potolit ca el ar fi fost obligat să-l drămuiască pe o perioadă mult mai lungă. Nu-i făcea nici o plăcere să privească în urmă la acea epocă din viața sa, iar anii ireproșabili de baronie îi înlesniseră, în ceea ce-l privea, posibilitatea de a-și îngropa trecutul. Și iată că acum, se părea că această pacoste de însoțitor din tinerețe era pe punctul să scormonească totul.

Anii îl transformaseră pe Sir Gregory într-o persoană trupeșă ; și așa cum oamenii trupeși se comportă în momente de tulburare, pufni. Dar oricît ar fi pufnit, nu putea să șteargă paragraful. Era acolo, în fața lui, privindu-l sfidător, cînd ușa se deschise și valetul îi anunță pe lordul Emsworth și pe domnul Galahad Threepwood.

Prima emoție a lui Sir Gregory la vederea grupului impunător aliniat în șir, intrînd în cameră, a fost de o justificată surpriză. Conștient de resentimentele pe care transferul lui Cyril Wellbeloved le strînsese în sufletul fostului stăpîn al acelui înzestrat porcar, nu se aștepta cîtuși de puțin să primească o vizită matinală din partea lordului Emsworth. Cît

despre onorabilul Galahad, relațiile amicale dintre ei încetaseră încă din iarna anului 1906.

Curînd surpriza fu urmată de indignare. Ca autorul „Amintirilor“ să scrie cu o mînă povești triviale despre el și, ca să spunem așa, să pășească liniștit în biroul particular cu cealaltă, îi provoca cea mai profundă nemulțumire. Se îmbățoșă și fu gata să-i privească de sus, cînd onorabilul Galahad rupse tăcerea.

— Amice Parsloe, spuse onorabilul Galahad, vorbind pe un ton ascuțit și neplăcut, ticăloșia ți-a fost dată în vileag !

Intenția baronetului fusese să întrebe cărei ocazii îi era îndatorat pentru plăcerea acestei vizite, și întrebarea s-o pună pe un ton glacial ; dar la această interpelare deosebită, cuvintele îi amuțiră pe buze.

— Hî ? făcu el automat.

Onorabilul Galahad îl măsură prin monoclu, ca bucătarul care a zărit un gîndac negru în chiuveta din bucătărie. Era o privire care ar fi enervat pînă și un vierme, și din nou uluiala moșierului de la Matchingham făcu loc mîniei.

— Ce dracu vrei să spui cu asta ? întrebă el.

— Vezi ce mutră face ? întrebă onorabilul Galahad, vorbind într-un aparté tăios.

— Văd, răspunse lordul Emsworth.

— Are vinovăția scrisă pe chip.

— Clar, consimți lordul Emsworth.

Pe urmă onorabilul Galahad, care-și încrucișase brațele amenințător, și le descrucișă și trăsni o dată cu pumnul în birou.

— Fii foarte atent, Parsloe ! Nu vorbi pînă nu gîndești. Iar cînd vei vorbi, să spui adevărul. Pentru că știu tot.

Cît de slabă apreciere își formase sir Gregory Parsloe despre sănătatea mintală colectivă a vizitatorilor săi era dovedit de faptul că, de data asta, se întoarse către lordul Emsworth, considerîndu-l ca cel mai isteț dintre cei doi.

— Emsworth ! Explică ! Ce naiba căutați aici ? Și ce dracu îndrugă băbătia aia de fratitău ?

Lordul Emsworth își urmărise fratele cu tot mai multă admirație. Acuzația fără echivoc din vorbele lui îl unsese pe inimă.

— Știi tu ! spuse el scurt.

— Bineînțeles că știe al naibii de bine, spuse onorabilul Galahad. Parsloe, scoate purceaua !

Sir Gregory reuși într-o frîntură de secundă să-și vîre în orbite ochii, care îi ieșiseră din cap aproape fără speranță de întoarcere. Făcu tot ce-i stătu în putință să judece calm și liniștit. Își aminti că trebuie să fie extrem de atent cu tensiunea.

— Purceaua ?

— Purceaua !

— Ai spus purceaua ?

— Purceaua.

— Care purcea ?

— Auzi „care purcea“ ?

— Am auzit, spuse lordul Emsworth.

Sir Gregory Parsloe avu din nou oarecare probleme cu ochii.

— Nu pricep o iotă din tot ce îndrugați.

Onorabilul Galahad își desfăcu brațele din nou și izbi biroul atît de tare, încît călimara rămase fără capac.

— Parsloe, drac împielițat cu chip de oaie, strigă el. Dă purceaua imediat !

— Pe Împărăteasa mea, adăugă lordul Emsworth.

— N-avem timp de palavre. Dă-ne Împărăteasa de la Blandings. Purceaua pe care ai furat-o azi noapte !

Sir Gregory Parsloe-Parsloe se ridică încet de pe scaun. Onorabilul Galahad îl țintui cu un deget poruncitor, dar el nu-l luă în seamă. Tensiunea i se ridicase amenințător.

— Vreți să spuneți că mă acuzați într-adevăr...

— Parsloe, șezi !

Sir Gregory se înecă.

— Am știut întotdeauna, Emsworth, că ești nebun de legat.

— Ce nebun ?! șopti înălțimea sa.

— De legat, spuse tăios onorabilul Galahad. La gard. Se întoarse din nou către acuzat. Injuriile nu-ți folosesc la nimic, amice Parsloe. Știm clar că ai furat purceaua.

— N-am furat nici o purcea, dacu s-o ia ! De ce s-o fur ?

Onorabilul Galahad fornăi.

— La ce ți-a trebuit să-l amorțești pe Towser, cîinele meu, în camera din spate de la Black Footman în vara lui '97 ? Ca să ieși pe primul loc, de-aia ! Și acum încerci același

lucru, să iei primul loc. Te cunoaștem noi, amice Parsloe. Citim în tine ca-ntr-o carte !

Sir Gregory uitase de tensiune. Nici un gînd, oricît de calm și de liniștitor ar fi fost, nu mai era bun la nimic.

— Ați căpiat ! Amîndoi ! La balamuc cu voi !

— Parsloe, ai de gînd să scoți purceaua au ba ?

— N-am nici o purcea de-a voastră.

— Deci, asta ți-e ultimul cuvînt ?

— Nici n-am văzut animalul.

— De ce nebun de legat ? întrebă lordul Emsworth, care meditase o vreme în liniște.

— În regulă, spuse onorabilul Galahad. Dacă te-ai hotărît să adopți atitudinea asta, mie nu-mi rămîne decît să iau măsuri. Și o să-ți spun ce măsuri iau, amice Parsloe. Văd acum că am fost prea îngăduitor cu tine. M-am lăsat dus de mărinimie. De cîte ori, stînd la masa mea de lucru, nu mi-am amintit de cîte o ispravă grozavă care merită din plin să fie trecută în „Amintiri", și de fiecare dată mi-am spus „Nu !". Așa mi-am spus. „Asta ar putea să-l rănească pe amicul Parsloe. Oricît de grozavă ar fi isprava, n-o pot folosi. Trebuie să respect sentimentele amicului Parsloe !" Ei bine, de acum încolo s-a terminat cu cruțarea. Dacă nu dai înapoi purceaua, vîr în carte orice nebunie de care-mi aduc aminte — începînd cu prima noastră întîlnire cînd am intrat la „Romano" și mi te-a prezentat cineva, iar tu erai cocoțat pe masă și te plimbai cu castronul de supă în cap și cu o legătură de

țelină în mînă, făcînd pe santinela de la Palatul Buckingham. O să afle lumea cine ești de-adevărat — singura ființă care a fost dată afară din cafeneaua „L'Europe" pentru că a încercat să urce prețul la o sticlă de șampanie punînd la bătaie la tombola de la bar propriii tăi nădragi. Ba încă o să scriu totul și despre povestea cu crevetele.

Sir Gregory scăpă un icnet îngrozitor. Chipul său căpătă culoarea sfeclei. În aceste zile abundente ale vîrstei de mijloc, aducea cu un cerb de pe domeniile coroanei care ani de-a rîndul dăduse iama prin toate roadele pămîntului. Acum semăna cu un cerb de pe domeniile coroanei care, pe lîngă că era pe muchie de apoplexie, fusese înțepat de o viespe în talpă.

— Așa o să fac, spuse onorabilul Galahad, pornit. O să spun adevărul gol-goluț despre povestea cu crevetele, fără să sar nici cel mai mic amănunt.

— Care-i povestea cu crevetele, dragul meu ? întrebă plin de interes lordul Emsworth.

— N-are importanță acum. Destul că o cunosc eu. Și o știe și amicul Parsloe. Și dacă Împărăteasa de la Blandings nu revine în cocină după-amiază, o s-o afli și tu din cartea mea.

— V-am spus că habar n-am de purceaua voastră, strigă baronetul în agonie.

— Ha !

— N-am mai văzut animalul, de la Expoziția Agricolă de anul trecut.

— Ho !

— Nici n-am știut că a dispărut pînă nu mi-ați spus voi.

Onorabilul Galahad îl țintui prin monoclul înrămat. Pe urmă, cu un gest de lehamite, se îndreptă spre ușă.

— Hai, Clarence !

— Plecăm ?

— Da, răspunse onorabilul Galahad, demn și calm. Nu mai avem ce căuta aici. Să plecăm din casa asta pînă n-o lovește trăsnetul.

III

Curierul cu maniere alese din anticamera Agenției de Investigații Argus citi cartea de vizită pe care i-o înmînase vizitatorul trupeș, și se uită la el cu respect și admirație. Fiind un flăcău subțire, aprecia aristocrația. Bătu ușurel la ușa biroului.

— Dorește să mă vadă un domn ? întrebă Percy Pilbeam.

— Dorește să vă vadă un *baronet*, domnule, îl corectă curierul. Sir Gregory Parsloe-Parsloe, de la Matchingham Hall, Shropshire.

— Poftește-l imediat, spuse Pilbeam însuflețit.

Se ridică și trase de reverele hainei. Simțea că afacerile încep să meargă ca pe roate. Îl ținea minte pe Sir Gregory Parsloe. Fusese unul dintre primele sale cazuri. Reușise să-i recupereze niște scrisori care ajunseseră acolo unde nu trebuia. Auzind pașii de afară, se în-

treba dacă nu cumva clientul său s-a apucat iar de corespondență.

Expresia de bășică răsuflată de pe chipul baronetului, în clipa în care acesta își făcu apariția, trăda aceeași problemă. Soarta i-a hărăzit lui Sir Gregory Parsloe-Parsloe să apară în această cronică de evenimente, de predilecție stacojiu. Și acum era tot stacojiu și pufnea pe nas.

— Am trecut să te văd, domnule Pilbeam, spuse el, după ce schimbase curtoaziile de rigoare preliminare și-și instalase trupul masiv într-un scaun, pentru că mă aflu într-o situație extrem de dificilă.

— Îmi pare rău să aud asta, sir Gregory.

— Și pentru că mi-am adus aminte cu cîtă discreție și eficiență ai acționat odată pentru mine.

Pilbeam aruncă o ocheadă către ușă. Era închisă. Acum era convins că necazul mărunt al oaspetelui său era la fel ca cel de data trecută, și se uită cu sinceră uimire la neobosita făptură.

Oare țapii ăștia bătrîni nu se mai potolesc odată cu scrisori compromițătoare ? Aveai impresia că a dat peste ei boala scrisului.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva, Sir Gregory... N-ați vrea să-mi relatați faptele de la început ?

— De la început ? Sir Gregory medită. Păi, să zicem așa. A fost o vreme, domnule Pilbeam cînd eram mai tînăr ca acum.

— Absolut.

— Și mai sărac.

— Fără îndoială.

— Și mai puțin respectabil. Și, în timpul acelei perioade, din nefericire, am cam vînturat drumurile împreună cu un individ pe nume Threepwood.

— Galahad Treepwood ?

— Îl cunoști ? întrebă surprins Sir Gregory. Philbeam chicoti cu gîndul dus.

— Numele mi-e cunoscut. Am scris pe vremuri un articol despre dumnealui, pe cînd scoteam ziarul numit „Sarea și Piperul Societății". Era cap de coloană în seria cu aristocrații risipitori. A fost găselnița cea mai grozavă. Mi-au spus confrații că m-a căutat de două ori la redacție înarmat cu o cravașă.

Sir Gregory începu să se alarmeze.

— Deci, l-ai cunoscut ?

— Nu. Poate nu sînteți la curent cu treburile interne de la ziarul „Sarea și Piperul Societății", sir Gregory, dar pot să vă spun că nu obișnuiam să dăm ochii cu vizitatorii care vin înarmați cu cravașe.

— E posibil să vă fi aflat numele ?

— Nu. La ziar era o regulă strictă — nu se divulgau numele celor de la colectivul de redacție.

— Uf ! răsuflă ușurat sir Gregory.

Ușurarea făcu apoi loc indignării. Comportarea onorabilului Galahad dădea dovadă de inconsecvență, și asta îl scotea din sărite.

— I-a sărit muștarul, pentru că ai scris despre el în ziar ? Dar nu prea pare să-i pese că scrie el despre alții, lua-l-ar dracu ! Asta,

sigur, e altă treabă. Altă mîncare de peşte. Da, da...

— Şi dumnealui scrie ? Nu ştiam.

— În clipa asta îşi scrie amintirile. E la Castelul Blandings şi mai are puţin pînă isprăveşte. Cartea o să fie plină de bazaconii pe socoteala mea. De asta am venit să te văd. Nişte bazaconii idioate, scîrboase şi compromiţătoare, care o să-mi strice reputaţia în tot ţinutul. Una este despre nişte crevete.

Sir Gregory nu-şi găsea cuvinte. Pufăia şi bufnea. Pilbeam aprobă grav din cap. Pricepuse în sfîrşit situaţia. Totuşi, ce anume aştepta de la el clientul nu prea era dumirit.

— Dacă povestirile despre care mi-aţi relatat sînt calomniatoare...

— Ce legătură are asta cu afacerea noastră ? Sînt adevărate !

— Cu cît e mai mare adevărul, cu atît...

— Ei, lasă chestiile astea ; le cunosc şi eu foarte bine, îl întrerupse sir Gregory nervos. Mare brînză cu calomnia ! Juriul poate să decidă să mi se plătească cele mai teribile daune din cîte s-au pomenit, dar asta nu m-ar încălzi cîtuşi de puţin. Cum rămîne cu reputaţia mea în ţinut ? Şi cum mă simt eu, ştiind că orice găgăuţă pe care-l întîlnesc rîde în spatele meu ? Cum rămîne cu Comitetul electoral ? Pot să te informez, domnule Pilbeam, lăsînd la o parte orice alte considerente, că sînt pe cale de a fi acceptat de Comitetul nostru în calitate de candidat la următoarele alegeri. Şi dacă o să apară cartea moliei ăleia bătrîne, or

să mă înlăture ca pe o măsea găunoasă. Acum pricepi ?

Pilbeam apucă un toc şi, meditativ, îşi scărpină bărbia. Îi stătea în obicei să adopte o atitudine optimistă cînd era vorba de afacerile clienţilor săi, dar de data aceasta nu-şi putea ascunde gîndul că sir Gregory părea urmărit de ghinion.

— E hotărît să publice cartea ?

— Fosila aia nenorocită n-are alt scop în viaţă.

— Şi chiar s-a decis să includă toate întîmplările ?

— A trecut pe la mine special azi dimineaţă ca să-mi spună. Iar eu am luat primul tren spre Londra, ca să-ţi încredinţez problema.

Pilbeam se scărpină pe obrazul stîng.

— Hmmm ! În situaţia de faţă nu ştiu, zău, ce s-ar putea face, doar dacă...

— ...doar dacă punem mîna pe manuscris si-l distrugem, asta ai vrut să spui, nu ? Exact. Chiar pentru asta am venit la dumneata.

Pilbeam căscă gura surprins. Nici prin cap nu-i dăduse să spună aşa ceva. De fapt, dorise să spună că, dată fiind situaţia, nu mai rămînea decît să-ţi încrucişezi braţele, să strîngi din dinţi, şi să aştepţi dezastrul inevitabil, aşa cum se cade unui bărbat şi unui englez. Privirea îi rămase în gol, deşi îndreptată spre nelegiuitul baronet. Baroneţii sînt de felul lor soi rău, dar Percy Pilbeam era profund indignat să constate că cel din faţa lui era mai rău decît se poate imagina.

— Să furăm manuscrisul ?

— E singura cale.

— E o sarcină colosal de dificilă, sir Gregory, vă dați seama ?

— Nu însă pentru un tînăr isteț ca dumneata, răspunse baronetul, lingușitor.

Lingușeala îl lăsă rece pe Pilbeam. Felul său de a fi — distant și impasibil — nu suferi nici o modificare. Oricît ar fi de deștept un om, gîndea el, nu poate pune mîna pe manuscrisul unei cărții de „Amintiri" dacă nu reușește mai întîi să intre în acea casă.

— Cum aș putea ajunge acolo ?

— Aveam impresia că poți găsi zeci de posibilități.

— Nici măcar una, îl liniști Pilbeam.

— Ai uitat cum ai recuperat scrisorile acelea pentru mine ?

— A fost o treabă ușoară.

— Ai spus că ai venit să inspectezi contoarul.

— Și chiar vă închipuiți că o să mă duc la Castelul Blandings, o să sun la ușă și o să spun că am venit să citesc contoarul ? Și ei, gata, o să mă invite să străbat castelul de la un capăt la altul ? Poate nu vă dați seama, sir Gregory, dar ceea ce propuneți dumneavoastră nu e o chestie de cîteva minute. S-ar putea să fie necesar să rămîn la castel pe o perioadă mai îndelungată.

Sir Gregory constată că atitudinea partenerului său era demobilizatoare, iar el era omul care, de cînd ajunsese baronet și pusese stăpînire și pe averea respectivă, se obișnuise să

vadă oamenii făcînd sluj cînd dădea instrucțiuni. Îl apucă arțagul.

— De ce să nu te duci acolo ca valet sau ceva în genul ăsta ?

Singurul răspuns al lui Percy Pilbeam fu un zîmbet îngăduitor, după care ridică tocul și se scărpină în creștetul capului.

— Nu ține, spuse el.

Și din nou zîmbetul îngăduitor îi traversă chipul.

La vederea zîmbetului, pe sir Gregory îl apucară pandaliile. Simțea dorința irezistibilă să spună ceva cu care să i-l șteargă de pe față. Îi amintea, nu știu cum, de zîmbetul de pe chipul agenților de pariuri din tinerețe, cînd le sugerase să-l ia părtaș la pariuri pe credit, în spirit de încredere reciprocă.

— Mă rog, faci ce crezi, i-o tăie el. Dar poate te interesează să afli că, odată în posesia documentului, sînt dispus să plătesc o mie de lire.

După cum prevăzuse, Pilbeam se arătă deodată extrem de interesat. Într-atîta chiar, încît din cauza emoției își înfipse tocul zgîriindu-se zdravăn.

— Cîîît ? se bîlbîi el.

Sir Gregory, prudent cînd era vorba de bani, își dădu seama că a scăpat frîiele, dus de simțul său dramatic.

— Ei, cinci sute, rectifică el grăbit. Și asta înseamnă bani nu glumă, domnule Pilbeam.

Sublinierea era de prisos. Percy Pilbeam nu avea nevoie de ajutor ca să priceapă greutatea ofertei, și chipul îi păli la auzul ei. Se

prea putea ca, odată și odată, să sosească ziua cînd proprietarul Agenției de Investigații Argus va rămîne impasibil la perspectiva sporirii bilanțului băncii cu încă cinci sute de lire, dar deocamdată ziua aceea nu sosise.

— Un cec de cinci sute în clipa în care manuscrisul năpîrcii bătrîne se află în mîinile mele, spuse sir Gregory apăsat.

Se întîmplase ca natura să potrivească lucrurile de o asemenea manieră, încît chipul lui Percy Pilbeam să nu poată deveni niciodată frumos ; dar în acea clipă, expresia sa căpătă ceva care îi estompă cît de cît hidoșenia obișnuită. Era o expresie de extaz, de bucurie, de fericire vecină cu beatitudinea — pe scurt, expresia unui om care vede clar ce are de făcut ca să pună mîna pe cinci sute de lire.

În simpla menționare a unei sume mari de bani, există întotdeauna ceva ce produce un efect înviorător asupra inteligenței umane. Cu o clipă înainte, creierul lui Pilbeam fusese o masă amorfă. Acum, brusc, se puse în mișcare ca un dinam.

Să pătrundă în Castelul Blandings ? Păi, bineînțeles că putea să pătrundă în Castelul Blandings. Și nu pe furiș, țițiind la gîndul că în orice clipă se poate trezi cu un șut în spate care să-l scoată afară, ci pășind demn pe ușa din față, coborînd din mașina lui de două locuri, cu valiza într-o mînă, pe care i-o va da valetului, și primit ca un oaspete de vază. Pînă atunci îi fugise total din minte că, de fapt, intenționat se străduise să uite propunerea ru-

șinoasă a tînărului zevzec, al cărui nume îi scăpa, de a veni la Blandings ca să dea de urma unor porci pierduți. În clipa aceea îi rănise atît de mult orgoliul, încît alungase gîndul din minte. Cînd începea să-și amintească de Hugo, se scutura repede de asemenea idei și începea să se gîndească la altceva. Acum îi reveni totul în cap, pînă și ultimele cuvinte ale lui Hugo, că dacă cumva se răzgîndește, oferta rămîne valabilă.

— Preiau cazul, sir Gregory.

— Ah !

— Fiți convins că mîine seară, cel mai tîrziu, mă voi afla la Castelul Blandings. M-am gîndit cum să intru acolo.

Se ridică de la birou și străbătu camera, încruntat. Mintea isteață se pusese în funcțiune prin propria sa energie. Se opri o dată ca să se uite distrat pe ferastră ; iar cînd sir Gregory își drese glasul ca să vorbească, smuci nervos cu umărul spre el. Nu suporta să fie întrerupt într-o clipă ca asta, chiar dacă întreruperea venea de la un baronet al cărui nume se scrie cu liniuță de unire.

— Sir Gregory, spuse el în cele din urmă. Lucrul cel mai important în chestiuni de genul acesta este să avem pregătit un plan. Eu mi-am făcut unul.

— Aaah ! exclamă Sir Gregory.

Traducerea interjecției era că își închipuise că acest lucru era de așteptat, după ce partenerul său de afaceri străbătuse camera de atîtea ori.

— Cînd ajungeți acasă, vă rog să-l invitați pe domnul Galahad Threepwood la masă mîine seară.

Baronetul tresăltă precum tresaltă piftia. În el se luptau furia cu uluiala. Să-l invite pe individ la masă ? După toate cîte s-au petrecut ?!

— Și, bineînțeles, și pe oricine altcineva de la Castelul Blandings. Pe cine doriți, dar domnul Threepwood trebuie chemat negreșit. Cum iese din casă, cum am cale liberă.

Mînia și uluiala se stinseră. Baronetul prinsese ideea. Frumusețea și simplitatea stratagemei îi stîrniră admirația. Dar oare, nu era, simțea el, mai simplu să emiți o asemenea invitație decît s-o accepți ? În minte îi apăru tabloul viu al onorabilului Galahad, așa cum îi apăruse ultima oară.

Pe urmă, gîndul binecuvîntat și tămăduitor îi răsări în minte — lady Constance Keeble. Îi va trimite ei invitația, da, pe toți dracii ! Îi va descrie totul, cu lux de amănunte, cu cărțile pe față, și va lăsa ca înțelegerea de care era capabilă, precum și sentimentele ce se cuveneau, s-o așeze în rîndul celor care luptau pentru o cauză dreaptă. De mult își dăduse seama că atitudinea ei față de „Amintiri“ se asemăna cu a lui. Putea să se bazeze pe sprijinul ei. Putea, de asemenea, să se bazeze și pe altceva : că prin ciudate procedee feminine de coerciune — pe care el fiind celibatar nu putea decît să și le imagineze foarte vag, — lady Constance îl va aduce pe onorabilul Galahad Threepwood la Matchingham

Hall, la timp pentru a se așeza la masă. Femeile, după cum știa el, au această stranie putere asupra rudelor apropiate.

— Splendid ! strigă el. Excepțional ! Magnific ! Hiii ! Se va face întocmai.

— De rest mă ocup eu.

— Crezi că dacă îl scot din casă, ai să poți pune mîna pe manuscris ?

— Bineînțeles.

Sir Gregory se ridică și întinse o mînă tremurătoare.

— Domnule Pilbeam, spuse el mișcat profund, am făcut cel mai înțelept lucru din viața mea cînd am venit să te consult.

— Absolut, replică Percy Pilbeam.

Capitolul 8

DEASUPRA CASTELULUI BLANDINGS SE ADUNĂ NORI GREI DE FURTUNĂ

DUPĂ CE RECITISE cele şase pagini scrise după prînz, onorabilul Galahad Threepwood le ataşă cu o clamă la grosul monumentalei sale opere şi vîrî manuscrisul în sertar — cu duioşie, ca o mamă care-şi culcă primul născut. Cu asta se încheia, de fapt, ziua de lucru. Ridicîndu-se de la birou, căscă şi-şi dezmorţi oasele.

Era pătat tot de cerneală, dar radios. Fericirea, după cum au arătat adesea filozofii, stă în a face altora plăcere ; iar mica anecdotă pe care tocmai o aşternuse pe hîrtie — era convins că va face multora plăcere. Cu siguranţă că o groază de oameni vor cădea de pe scaune de rîs, de-a lungul şi de-a latul Angliei. E adevărat totuşi că ar putea ca această voioşie să nu fie împărtăşită întru totul şi de sir Gregory Parsloe-Parsloe, de la Matchingham Hall, căci de fapt ceea ce scrisese onorabilul Galahad era povestea cu crevetele ; dar prima lecţie pe care trebuie s-o înveţe un autor este că nu poţi mulţumi pe toată lumea.

Ieşi din mica bibliotecă pe care o decretase birou personal şi, coborînd scara cea mare, îl

observă în hol pe Beach. Valetul se postase impozant lîngă măsuţa de ceai, fixînd ca în transă un platou plin cu tartine cu anchois ; onorabilul Galahad fu izbit de faptul, care de altfel îl izbise de cîteva zile, că mintea valetului cloceşte ceva. O privire absentă, de om fugărit care a făptuit o crimă şi se teme să nu dea cineva peste cadavru. Un fizionomist mai versat ar fi putut interpreta privirea. Aşa se uită valeţii cînd se lasă convinşi să devină complici la furturi de porci ale stăpînilor lor.

— Beach, i se adresă el de deasupra balustradei, căci îşi amintise că vroia să-l întrebe ceva în legătură cu fostul lui stăpîn, excentricul general maior Magnus. Da' ce-i cu tine ? adăugă apoi puţin iritat, pentru că valetul, smuls din reveria sa, tresărise vizibil şi tremura din toate încheieturile ca un apucat. Valetul e una, gîndea onorabilul Galahad, iar un faun speriat e alta. Nu suporta să vadă o combinaţie a noţiunilor într-o singură întruchipare.

— Vă rog, domnule ?

— Ce dracu tot ţopăi în halul ăsta cînd ţi se adresează cineva ? Te-am văzut şi înainte. Se bîţîie, dragă, se plînse el lui Millicent, care tocmai cobora scările agale. Cum i se adresează careva, se zgîlţîie ca o balenă prinsă în harpon.

— Nu zău ? făcu Millicent, absentă.

Se lăsă într-un scaun şi luă o carte. Alcătuia o imagine care ar fi putut să-i fie sugerată lui Ibsen în clipele sale mai puţin frivole.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Galahad.

— N-am ce să scuz. Să nu mai faci! Dacă repeți cumva figuri de dans pentru Balul Servitorilor, ascultă sfatul unui vechi prieten și las-o baltă. N-ai stofă.

— Cred că am răcit domnule.

— Ia un pahar de whisky sec. Te pune pe picioare cît ai zice pește. Dar ce face mașina aia afară?

— Doamna a ordonat-o, domnule. După cîte am înțeles, dumneaei și domnul Baxter pleacă la Piața Blandings ca să aștepte trenul de 4,40.

— Vine careva?

— Domnișoara din America, domnișoara Schoonmaker.

— A, da, sigur. Mi-aduc aminte. Vine azi, mi se pare?

— Da, domnule.

Onorabilul Galahad începu să mustăcească.

— Schoonmaker. Pe vremuri îl știam bine pe bătrînul Johnny Schoonmaker. Un tip grozav. Prepara cel mai strașnic rachiu de mentă din toată America. Ai gustat vreodată rachiu de mentă, Beach?

— Nu-mi amintesc să fi gustat, domnule.

— Ei. las' că-ți aminteai tu dacă l-ai fi gustat. Tare păcătoasă treabă. Ți se strecoară în tot corpul, îți încălzește fiecare oscior și pe urmă te trezești în fața judecătorului, care te pune să plătești funcționarului de la tribunal cincizeci de dolari. Nu l-ai văzut cumva pe lordul Emsworth?

— Domnia sa este la telefon, domnule.

— Termină odată! spuse onorabilul Galahad cu arțag, căci valetul părea apucat din nou de dîrdîială.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Galahad. Mi-am amintit brusc de ceva. Imediat după prînz, un domn a dorit să vorbească la telefon. Am înțeles că a sunat din Oxford și că se află în drum spre Blackpool, venind de la Londra cu mașina. Știam că sînteți ocupat cu opera dumneavoastră literară și n-am vrut să vă deranjez. Și pînă cînd n-am auzit cuvîntul „telefon", am uitat complet.

— Și cine era?

— N-am reținut numele, domnule. Se auzea prost. Dar m-a rugat să vă aduc la cunoștință că se ocupă cu producțiile teatrale.

— Piese?

— Da, domnule, spuse Beach, vizibil impresionat de cursul fericit pe care îl luase discuția. Mi-am permis să-l încunoștințez că ați putea să-l primiți în cursul după-amiezii. Mi-a spus că va veni după ora ceaiului.

Valetul plecă din hol, călcînd greoi și speriat, iar onorabilul Galahad se întoarse către nepoata sa.

— Știu cine e. Mi-a scris ieri. Un director de teatru cu care mai ieșeam serile pe vremuri. Îl cheamă Mason. Are o piesă, o adaptare din franceză, și i-a venit ideea s-o aducă la anii '90 și s-o semnez eu.

— Zău?

— S-a gîndit că tocmai atunci o să-mi apară și mie cartea. Nu e o idee proastă. Nu va trece mult, și numele lui Galahad Three-

pwood va deveni celebru. Biletele or să se vîndă cu săptămîni înainte, și toți amicii vor da buzna la Londra să vadă dacă nu cumva am băgat în piesă și cîte ceva despre ei.

— Aha ! făcu Millicent.

Onorabilul Galahad se încruntă. Simțea o anumită lipsă de interes și de înțelegere.

— Da' ce-ai dragă ?

— Nimic.

— Atunci, de ce arăți așa ?

— Așa cum ?

— Palidă și tragică, de parcă ai fi dat peste cineva căruia îi datorezi bani.

— Sînt cît se poate de fericită.

Onorabilul Galahad fornăi.

— Da, chiar radioasă. Și negura e mai luminoasă ca tine. Ce carte citești ?

— Una de-a mătușii Constance. Millicent scrută tristă coperta : Mi se pare că despre teozofie.

— Teozofie ! Un boboc de fată ca tine... Ce dracu v-a apucat pe toți în casa asta ? Hai să zicem că Clarence are niște scuze. Dacă accepți posibilitatea ca un om în toate mințile să se lege în halul ăsta de o dihanie de porc, are tot dreptul să fie întors pe dos. Dar voi ceilalți ? Ronald ! Parcă ar fi o roșie storcită. Beach ? Sare ca un apucat ori de cîte ori i te adresezi. Și individul ăla tînăr, Carmody...

— Nu mă interesează domnul Carmody.

— Azi dimineață, continuă onorabilul Galahad cu mîhnire în glas, i-am spus băiatului ăsta unul din cele mai bune bancuri pe care l-am auzit — despre un bătrîn care, în fine dar

nu mai contează — și el s-a uitat la mine cu gura căscată, de parcă era un cal bolnav de tignafes uitîndu-se peste gard. Casa asta e plină de mistere și mie nu-mi place cum stau lucrurile. Din toată atmosfera firească și plină de voioșia căminului englezesc care domnea în Castelul Blandings, a rămas ceva ce duce cu ceea ce ar fi putut să scrie Edgar Allan Poe într-o după-amiază ploioasă. Mă calcă uneori pe nervi. Bine ar fi ca fetița asta lui Johnny Schoonmaker să ne mai înveselească puțin. Dacă i-o semăna lui taică-său cît de cît, apoi ar trebui să fie o făptură drăguță și vioaie. Mare minune ar fi să nu fie și ea în doliu după vreo străbunică, sau să nu aibă gîndurile duse la cine știe ce probleme de stat. Nu știu ce i-a apucat pe tinerii din ziua de azi. Posomorîți. Introspectivi. S-a dus pe copcă vechiul optimism. În tinerețea mea, fetițele ca tine ar fi fost sus, la etaj, pregătind aluat de ștrudele, în loc să zacă pe scaune cu cărți de teozofie în brațe.

Scoțînd încă un fornăit, onorabilul Galahad dispăru în salon, iar Millicent, cu buzele strînse, își văzu mai departe de citit. Peste vreo cîteva minute avu sentimentul că lîngă ea a apărut o siluetă deșirată și vlăguită.

— Bună, făcu Hugo, căci era în postură de ruină a unui tînăr de ispravă.

Lui Millicent îi zvîcni o ureche, dar nu răspunse.

— Citești ?

Pînă atunci Hugo stătuse pe piciorul stîng. Brusc, schimbă tactica și se mută pe dreptul.

— E interesantă ?
Millicent ridică privirea.
— Poftim ?
— Am întrebat numai dacă e interesantă cartea.
— Foarte.
Hugo constată că nici piciorul drept nu e mai breaz. Se așeză iar pe stîngul.
— Despre ce e vorba ?
— Transmutația sufletelor.
— Nu prea mă pricep eu la d-astea.
— Bănuiesc că nu e singurul lucru la care nu te pricepi, îi răspunse ea înțepată. Pe zi ce trece știi tot mai puține despre tot mai multe.
Se ridică și se îndreptă spre scară. Din felul ei de a fi, îți dădeai seama că holul Castelului Blandings o dezamăgea. Își închipuise că este un loc bun unde o fată se poate cultiva, dar acum se dovedea a fi înțesat cu oameni de condiție dubioasă.
— Dacă ești într-adevăr nerăbdător să știi ce înseamnă transmutația, află că unii oameni cred că atunci cînd mori, sufletul intră în altceva.
— Ce idee trăsnită, exclamă Hugo, ceva mai înviorat. Debitul ei verbal începu să-i dea speranțe. De mult nu-i mai adresase ea un atît de lung șir de cuvinte. În altceva, zici ? Ciudat. De ce crezi că le-a venit ideea asta ?
— Dacă luăm exemplul tău, probabil că o să te transpui într-un porc. Iar eu o să vin la tine la cocină și am să-ți spun : „Doamne ferește, — ia uite-l pe Hugo Carmody ! Nu s-a schimbat de fel !“

Spiritul familiei Carmody fusese zdruncinat considerabil de evenimentele recente, dar afirmația fetei îl întremă pentru o clipă.
— Mare ticăloșie să spui așa ceva.
— Crezi ?
— Da, sînt convins.
— Deci, n-am dreptate ?
— Nu, n-ai.
— Să știi că n-aș fi spus dacă-mi venea în minte ceva mai rău.
— Dacă lași un fleac ca cel de aseară să distrugă o iubire atît de mare ca a noastră, ei bine, eu unul zic că e ticăloșie. Știi că ești singura din lume care...
— Știi ceva ?
— Ce ?
— Mi-e silă !
Hugo răsuflă violent prin nări.
— Deci s-a terminat, nu ?
— Poți să fii convins. Iar dacă te interesează planurile mele de viitor, află că am intenția să mă căsătoresc cu primul bărbat care vine și mă cere. Iar tu poți să-mi fii cavaler de onoare, dacă vrei. Cred că n-ai putea să arăți mai nătîng ca acum nici dacă ai purta cămașă cu franjuri și pantaloni tirolezi.
Hugo rîse gîjîit.
— Vorbești serios ?
— Da.
— Pe vremuri susțineai că nu există altul ca mine în toată lumea.
— Da, mă îngrozesc cînd îmi aduc aminte.
Și cum vestita procesiune James-Thomas-Beach își făcu apariția cu prăjiturele și mă-

suțe pliante, ultimele cuvinte rostite i se părură potrivite și pentru fraza de încheiere pe care o poate rosti o fată cu scaun la cap ; începu să urce țanțoșă scările.

James se retrase. Thomas se retrase. Beach rămase cu privirea hipnotizată, fixată asupra prăjiturilor.

— Beach ! strigă Hugo.

— Da, domnule ?

— Blestemate fie toate femeile !

— Prea bine, domnule.

Beach îl urmări cu privirea pe tînărul Carmody care dispăru prin ușa deschisă de la intrare, auzi pietrișul scîrțiindu-i sub tălpi și căzu din nou într-o stare de prostrație. Ce bine ar fi fost, îi trecu lui prin minte, dacă n-ar fi trebuit să se abțină, ca să nu-i încurce planurile domnului Ronald, și ar fi suflat în urechea stăpînului în timp ce-i umplea paharul : „Purceaua se află în cabana de vînătoare în crîngul de vest, Înălțimea voastră. Vă mulțumesc, Înălțimea voastră.“ Dar așa ceva era imposibil. La vederea onorabilului Galahad, chipul i se boți de parcă l-ar fi încercat un junghi subit.

— Mi-am adus aminte să te întreb ceva, Beach. Înainte de a veni aici, ai lucrat la generalul Magnus, nu-i așa ?

— Da, domnule Galahad.

— Atunci, ai putea să-mi relatezi exact ce s-a întîmplat în 1912. Știu că bătrînul l-a fugărit pe tînărul Mandeville de trei ori în jurul pajiștii în pijama, dar nu știu exact dacă

a încercat să-l înjunghie cu cuțitul de pîine, sau de fapt a intrat în casă.

— Nu știu să vă spun, domnule. Nu m-a onorat cu destăinuiri.

— Mare păcat ! N-aș vrea să dau amănunte greșite.

Îl privi nemulțumit pe valet, care se retrase. Era mai mult ca oricînd convins că individul avea ceva pe conștiință. Se vedea și după felul cum mergea. Vru să intre și el în salon, cînd fratele său Clarence apăru în hol. Iar Lordul Emsworth răspîndea în jur atîta voioșie neașteptată, încît rămase împietrit. Avea impresia că au trecut ani de zile de cînd n-a mai văzut un chip vesel la Castelul Blandings.

— Doamne Dumnezeule, Clarence ! Dar ce s-a întîmplat ?

— Ce anume, dragul meu ?

— Ce naiba, Clarence, te-ai schimonosit de atîtea zîmbete ! Și ce tot zburzi ca un ied ? Nu cumva ți-ai găsit purceaua sub divanul din sufragerie ?

Lordul Emsworth radia de bucurie.

— Am primit cea mai îmbucurătoare veste, Galahad. Detectivul acela — la care l-am trimis pe tînărul Carmody — știi tu, cel cu compania Argus — sosește în sfîrșit. A venit cu mașina și în clipa asta se află la Market Blandings la hanul „Blazonul Emsworth“ Am vorbit cu el la telefon. A sunat ca să întrebe dacă mai am nevoie de serviciile lui.

— Foarte bine — n-ai !

— Cum să nu, Galahad ! Prezența lui aici este absolut vitală.

— Nu poate să-ți spună mai mult decît știi și tu. Un singur om putea să fure purceaua, și ăsta este amicul Parsloe.

— Exact. Da. Absolut. Dar omul ăsta va putea să adune dovezi și să mi-o aducă acasă, și... și să mi-o aducă acasă. Are mintea antrenată. Consider că este extrem de important ca acest caz să fie în mîinile unui om cu o minte antrenată. Curînd o să dăm ochii cu el. Acum, după cum mi-a spus, ia o mică gustare la „Blazonul Emsworth". După ce termină, vine încoace. Sînt încîntat. Ah, Constance, draga mea.

Lady Constance Keeble, însoțită de Baxter cel eficient, apăruse în capul scărilor. Înălțimea sa o iscodi suspicios. Castelana de la Blandings avea cîteodată obiceiul să reacționeze cam supărător la vestea că musafiri nepoftiți de ea urmau să sosească la castel.

— Constance dragă, astă-seară sosește un prieten de-al meu și o să stea cîteva zile. Am uitat să-ți spun.

— Foarte bine, avem loc berechet, răspunse lady Constance, surprinzător de amabilă. Și eu am uitat să-ți spun ceva. Astă-seară luăm masa la Matchingham.

— La Matchingham ? Lordul Emsworth rămase buimăcit. Nu-și amintea de altcineva care să locuiască în sătucul Matchingham, în afară de sir Gregory Parsloe-Parsloe. La cine, mă rog ?

— La sir Gregory, bineînțeles. Oare la cine credeai că mergem ?

— Ce face ?!

— Am primit după-amiază un bilet de la el. Ne-a invitat cam tîrziu, fără îndoială, dar la țară nu contează. E convins că sîntem liberi seara.

— Constance ! Lordul Emsworth se dezechilibră ușor. Constance, eu nu — pe toți dracii, eu nu iau masa cu acest individ. Să fie clar.

Lady Constance articulă un zîmbet de dresoare de lei. Prevăzuse reacția. Se așteptase la rezistență și era gata să-i facă față. Înțelegea prea bine că fratele ei nu poate fi convins pe loc.

— Te rog să nu fii absurd, Clarence. Știam că ai să refuzi. Dar eu, Galahad și Millicent am acceptat în numele tău. Poți să înțelegi și tu că n-am de gînd să fiu în relații proaste cu cel mai apropiat vecin, chiar dacă o sută de porcari te părăsesc și se duc la el. De la bun început te-ai comportat ca un copil. Dacă sir Gregory și-a dat seama că a intervenit o răceală în relațiile noastre și a hotărît cu atîta înțelepciune să facă primul pas spre împăcare, nu putem să refuzăm atît de brutal.

— Nu mai spune ?! Și cu prietenul meu cum rămîne ? Vine astă-seară.

— O să stea și el singur cîteva ore, că n-o fi foc.

— O s-o considere o grosolănie de neiertat. Lordul Emsworth adoptase brusc linia

acesta de atac, care i se părea bună. Chiar o inspirație fericită. Îl invit și eu pe prietenul meu Pilbeam în vizită și în clipa în care sosește, ne întîlnim în prag, fir-ar să fie, și eu îi zic : „A ! bine ai venit, Pilbeam ! Ei, simte-te ca acasă, Pilbeam, că noi am plecat !" Și domnișoara asta, americanca. Ea ce-o să zică ?

— Pilbeam ai spus ? întrebă onorabilul Galahad.

— Nu mai are rost să discutăm, Clarence. Masa este la ora opt. Și, te rog, să ai grijă să fie bine călcat costumul. Sună-l pe Beach chiar acum și atrage-i atenția. Aseară parcă erai o sperietoare de ciori !

— Îți spun odată pentru totdeauna că...

În clipa aceea apăru un aliat neașteptat al lady-ei Constance.

— Trebuie neapărat să mergem, Clarence, spuse onorabilul Galahad, iar Lordul Emsworth, răsucindu-se în loc pentru a înfrunta atacul frontal, fu surprins să vadă că fratele său îi face iute cu ochiul. Nu cîștigăm nimic dacă ne punem rău cu vecinii noștri. Ar fi o greșeală. Nu ne-ar aduce nici un folos.

— Exact, adăugă lady Constance, puțin uluită să-l găsească pe acest Saul între profeți, dar bucuroasă de ajutor. La țară depinzi mult de vecini.

— Și domnul Parsloe nici nu este chiar de lepădat, Clarence. Are și el părțile lui bune. O să fie o seară foarte plăcută.

— Mă bucur că cel puțin tu judeci cum trebuie, Galahad, spuse lady Constance cu ge-

nerozitate. Te las să încerci să-l convingi și pe Clarence. Domnule Baxter, întîrziem.

Huruitul mașinii se stinse, înainte ca lordul Emsworth să se fi răcorit prin cuvinte.

— Dar, Galahad, dragă !

Onorabilul Galahad îl bătu pe umăr, încurajator.

— Lasă, Clarence, băiatule. Știu eu ce fac. Sînt stăpîn pe situație.

— Să luăm masa la Parsloe, după tot ceea ce s-a întîmplat ? După întîmplarea de ieri ? Imposibil ! De ce naiba ne invită omul ăsta, zău că nu pricep.

— Are impresia, cred eu, că dacă ne oferă o masă, mă îmbunez și las deoparte povestea cu crevetele. Ei, înțeleg eu motivul lui Parsloe prea bine. Deșteaptă mișcare. Da' nu ține !

— Și de ce să mergem ?

Onorabilul Galahad scrută prin monoclu împrejurimile holului cu un aer conspirativ. Se părea că nu era nimeni prin apropiere. Totuși, se uită și sub canapea, se duse pînă la ușa din față, o deschise și cercetă aleea.

— Să-ți spun ceva, Clarence. Ceva care te interesează.

— Sigur, dragă. Sigur. Absolut.

— Ceva care să-ți aducă o scăpărare în priviri.

— Bineînțeles. Mi-ar face plăcere.

— Știi ce-o să facem ? Astă-seară ? După ce luăm masa cu Parsloe și o trimitem pe Constance înapoi cu mașina ?

— Nu.

Onorabilul Galahad își lipi buzele de urechile fratelui său.

— Îi furăm purceaua, băiete.

— Poftim ?!

— Mi-a fulgerat prin cap ideea cînd vorbea Constance. Parsloe ți-a furat Împărăteasa. Foarte bine, noi îi furăm Mîndria Matchingham-ului. Pe urmă o să fim în situația de a-l privi pe amicul Parsloe direct în ochi și de a-i spune : „Și acum, ce mai zici ?"

Lordul Emsworth își pierdu ușor echilibrul. Creierul său, care nu fusese niciodată prea rezistent, se zdruncină puțin pe postament.

— Galahad !

— Singurul lucru pe care-l putem face. Represalii. Manevră militară acceptată.

— Dar cum, Galahad ? Cum o să reușim ?

— Simplu. Dacă amicul Parsloe a putut să fure Împărăteasa, de ce să nu reușim și noi să-i furăm animalul ? Îmi arăți unde și-l ține, băiatule, și de rest mă ocup eu. Puffy Benger și cu mine am furat porcul bătrînului Wivenhoe la Easton Hammer în '95. L-am adus în dormitorul lui Plug Basham. O să punem și porcul lui Parsloe într-un dormitor.

— Într-un dormitor ?

— Un fel de dormitor. Te-ai întrebat probabil unde o să ascundem animalul, nu ? Să-ți spun eu. Îl punem în caravana cu care a sosit prietenul tău — aruncătorul de ghivece — Baxter. Nimănui n-o să-i dea prin cap să-l caute acolo. Și pe urmă o să fim în situația să

fixăm condițiile cu alde Parsloe și cred că o să-și dea el seama curînd că s-a terminat bîlciul.

Lordul Emsworth își privea fratele aproape cucernic. Știuse dintotdeauna că Galahad îl întrece ca inteligență, dar niciodată nu-și închipuise că ar putea să atingă atari culmi. Presupunea că e rezultatul vieții duse de frate-său. El personal, trăind la adăpostul unor ani liniștiți și pașnici la Castelul Blandings, își lăsase creierul să se cam atrofieze. Dar Galahad, înfruntînd în aceiași ani loviturile soartei și fiind genul de om care făcea parte din vechiul Pelican Club, își păstrase mintea clară și ageră.

— Chiar crezi că o să meargă ?

— Bizuie-te pe mine. Apropo, Clarence, Pilbeam ăsta al tău. N-ai cumva idee dacă a mai avut și alte meserii pe lîngă cea de detectiv ?

— Habar n-am dragă. Nu știu nimic despre el. Doar cît am vorbit cu el la telefon. De ce ?

— A, nimic. Îl întreb eu cînd vine. Unde te duci ?

— În grădină.

— Plouă.

— Am haină de ploaie. Zău, simt nevoia să mă plimb puțin după cele ce mi-ai spus. Sînt foarte agitat.

— Bine, mai reflectează la ce ți-am spus pînă o vezi iar pe Constance. Nu merge să o lași să bănuiască ceva. Dacă mai ai nelămuriri, mă găsești în salon.

Vreo douăzeci de minute, holul Castelului Blandings rămase pustiu. Pe urmă își făcu apariția Beach. În acea clipă, de afară se auzi motorul unei mașini puternice și zvon de glasuri. Beach se postă în pragul ușii, luîndu-și înfățișarea pe care și-o lua întotdeauna în asemenea ocazii — de Spirit al Castelului în așteptarea oaspetului norocos.

Capitolul 9

ÎȘI FACE APARIȚIA SUE

— LASĂ UȘA DESCHISĂ, Beach, spuse lady Constance.

— Prea bine, Înălțimea voastră.

— N-ai impresia că mirosul de pămînt reavăn și de flori este înviorător ?

Valetul n-avea nicio impresie. Nu făcea parte dintre cei care se bucură de aer curat. Închipuindu-și însă că întrebarea nu-i fusese hărăzită lui, ci fetei în costum bej care însoțea vorbitoarea pe scări, se abținu să dea vreun răspuns. Aruncă o privire scrutătoare și apreciativă fetei și conchise că poate să-i dea aprobarea. Era mai măruntică și mai slăbuță decît genul care-i plăcea lui, dar totuși, chiar supusă canoanelor lui critice foarte exigente, era deosebit de atrăgătoare. Îi plăcea chipul ei și și felul cum era îmbrăcată. Fusta era exact așa cum trebuia, pantofii erau exact așa cum trebuia, ciorapii erau exact așa cum trebuiau, și pălăria era exact așa cum trebuia. Din partea lui Beach, Sue trecuse proba.

Îi plăcea și ținuta fetei. De la roșeața din obraji pînă la sclipirea din ochi, se părea că își făcea intrarea la Castelul Blandings în spi-

ritul cuvenit de emoție reverențioasă. Era limpede că pentru ea însemna un eveniment să se găsească la Castelul Blandings ; iar Beach care, după mulți ani de ședere aici, ajunsese să privească locul drept o parte din proprietatea sa personală, se simțea flatat și măgulit.

— Cred că răpăiala asta nu se oprește curînd, spuse lady Constance.

— Nu, răspunse Sue, zîmbind din toată inima.

— Ce-ar fi să bem un ceai acum, după ce-ai făcut atîta cale ?

— Da, spuse, zîmbind din toată inima.

Aveai impresia că s-a născut zîmbind din toată inima. În clipa în care coborîse din tren și-și găsise teribila gazdă și pe sinistrul și ciudatul domn Baxter, veniți în întîmpinarea ei, începuse să zîmbească din toată inima și de atunci nu se mai oprise.

— De obicei, luăm ceaiul pe pajiște. E foarte plăcut acolo.

— Sînt convinsă.

— Cînd se oprește ploaia, domnule Baxter, să-i arăți domnișoarei Schoonmaker grădina de trandafiri.

— Voi fi încîntat, spuse eficientul Baxter.

Lucirile ochelarilor se îndreptară spre ea și, timp de o clipă, Sue fu cuprinsă de panică : se temea ca omul acesta să nu-i fi descoperit secretul. I se părea că în priviri licărea bănuiala.

Totuși, lucrurile nu stăteau așa. Iluzia era creată din cauza combinației de ochelari cu dioptrii mari și sprîncenele stufoase. Deși

Rupert Baxter era omul care de obicei bănuia pe toată lumea din principiu, se întîmplase că pe Sue o acceptase fără rezerve. Privirea era de admirație, aproape drăgăstoasă. Ar fi exagerat să afirmăm că Baxter căzuse victimă farmecelor lui Sue, dar înfățișarea ei atrăgătoare și averea de care auzise începuseră fără urmă de îndoială să ațițe focul ascuns.

— Fratele meu este un mare cultivator de trandafiri.

— Da, serios ? Voiam să spun, trandafirii sînt un lucru minunat. Ochelarii începuseră să submineze moralul lui Sue, de parcă un acid coroziv ar fi mîncat din sufletul ei. Vai ce frumos și vechi e totul aici ! continuă ea grăbită. Ce reprezintă figura aceea caraghioasă de acolo ?

De fapt, se referea la o mască japoneză atîrnată de zid, dar din nefericire exact în clipa aceea, onorabilul Galahad ieși din salon. În felul acesta, întrebarea părea că se referă la el.

— Fratele meu, Galahad, spuse lady Constance.

Glasul pierduse ceva din căldura amabilă a gazdei care vrea ca oaspetele să se simtă bine, adoptînd o atitudine de dezaprobare rece pe care autorul Amintirilor i le provoca întotdeauna.

— Galahad, dînsa este domnișoara Schoonmaker.

— Ei, nu zău ? Și onorabilul Galahad veni repede spre ea cu pași mărunți. Nemaipomenit ! Să vezi și să nu crezi ! Ei, ei !

— Bună ziua, spuse Sue zîmbind din toată inima.

— Ce mai faci, draga mea ? L-am cunoscut pe tatăl dumitale.

Zîmbetul din toată inima se topi. Sue se străduise să-și planifice aventura cu foarte multă atenție, încercînd să descopere orice fisură posibilă, dar nu prevăzuse că ar putea da peste oameni care să-l fi cunoscut bine pe domnul Schoonmaker.

— Nu l-am mai văzut de mult, bineînțeles. Ia să-mi aduc aminte... Cred că sînt vreo douăzeci și cinci de ani de cînd nu ne-am văzut. Da, să tot fie vreo douăzeci și cinci.

Între Sue și onorabilul Galahad Threepwood urma să se nască o prietenie trainică și caldă, dar pe tot parcursul ei nu a simțit Sue vreodată mai mult ca atunci torentul de afecțiune debordantă care o cuprinse la aceste cuvinte.

— Nu mă născusem la vremea aceea, spuse ea.

Onorabilul Galahad continua să bolborosească plin de încîntare.

— Ce tip nemaipomenit, bătrînul Johnny. O să găsești niște povestiri despre el în cartea mea. Știi, îmi scriu Amintirile. Mare sportiv, Johnny. Mi-aduc aminte ce tragedie a fost cînd și-a rupt piciorul și a trebuit să se interneze în mijlocul sezonului sportiv. Și totuși, s-a descurcat de minune. Le-a stîrnit interesul surorilor pentru întreceri și și-a făcut un registru unde le-a trecut cu fructe, țigări și alte lucruri. Într-o zi m-am dus să-l văd și l-am găsit cam neliniștit. Era un om extrem

de conștiincios, care înțelegea să plătească atunci cînd pierdea. O dată, una din fete a pariat oferind o gogoașă pe cîștigătorul cursei de la ora trei — și cum rămășagul era de cincisprezece la opt, s-a tot chinuit să afle cît anume îi era dator.

Sue, în timp ce rîdea recunoscătoare, avu deodată sentimentul că lîngă ea a poposit o siluetă melancolică.

— Nepoata mea, Millicent, spuse lady Constance. Millicent, dînsa este domnișoara Schoonmaker.

— Îmi pare bine, spuse Sue, zîmbind din toată inima.

— Îmi pare bine, spuse Millicent, ca o criptă care se deschide.

Sue o privi cu interes. Deci, ea era Millicent a lui Hugo. Văzînd-o, Sue se miră de pasiunea înfocată pe care tînărul o nutrea pentru ea. Millicent era drăguță, dar își închipuise că firea exuberantă a lui Hugo ar prefera ceva mai plin de viață.

Observă cu surprindere că în ochii fetei apăruse o privire mirată. În situația delicată în care se afla, Sue nu intenționa să dea nimănui ocazia să se mire.

— Prietena lui Ronnie ? întrebă Millicent. Domnișoara Schoonmaker, pe care Ronnie a întîlnit-o la Biaritz ?

— Da, spuse Sue stins.

— Dar am avut impresia că sînteți mai înaltă. Sînt sigură că așa v-a descris Ronnie,

— Cred că băiatului ăsta oricine i se pare înalt, remarcă onorabilul Galahad.

Sue răsuflă încă o dată uşurată. Din nou simţise că îi fuge pămîntul de sub picioare, la fel ca atunci cînd onorabilul Galahad îi spusese că l-a cunoscut bine pe domnul Schoonmaker. Dar, deşi îi revenise respiraţia, încă mai tremura. Viaţa la Castelul Blandings urma să fie în mod evident plină de şocuri. O cuprinse o senzaţie de ameţeală. Ochelarii lui Baxter părură mai bănuitori ca oricînd.

— Nu cumva l-ai văzut pe Ronald, Millicent ? întrebă lady Constance.

— De la prînz, nu. Probabil că e undeva prin împrejurimi.

— L-am văzut acum o jumătate de oră, spuse onorabilul Galahad. Umbla zănatec pe sub fereastra mea, exact cînd reuşisem să-mi pun la punct nişte lucruri scrise după amiază. L-am strigat, dar a mîrîit şi şi-a văzut de drum.

— O să rămînă surprins cînd te va vedea, spuse lady Constance întorcîndu-se spre Sue. Telegrama a sosit după prînz, nu ştie că ai avut de gînd să vii azi. Doar dacă nu i-ai spus tu, Galahad.

— Nu i-am spus. Habar n-am avut că o cunoaşte pe domnişoara Schoonmaker. Am uitat că v-aţi cunoscut la Biaritz. Cum se purta acolo ? Era bine dispus ?

— Da, desigur.

— Nu ofta şi tresărea şi mormăia şi tremura tot timpul ?

— Nu.

— Atunci, probabil că s-a întîmplat ceva cînd s-a dus la Londra. Am observat că de cînd s-a întors, îl tulbură ceva. A, uite că s-a oprit ploaia.

Lady Constance privi peste umăr.

— Cerul este încă foarte ameninţător, spuse ea, dar cîteva minute puteţi să vă plimbaţi. Domnul Baxter, explică ea, se duce să-i arate domnişoarei Schoonmaker grădina de trandafiri.

— Nu, nu se duce, spuse onorabilul Galahad, care o cercetase tot mai încîntat pe Sue prin monoclu. Mă duc eu. Doar e fetiţa bătrînului Johnny Schoonmaker... şi am foarte multe lucruri de discutat.

Ultimul lucru din lume pe care-l dorea Sue era să rămînă singură cu Baxter cel înfricoşător. Se ridică repede.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse ea,

Perspectiva unei discuţii despre problemele intime ale familiei Schoonmaker nu erau prea atrăgătoare, dar orice era de preferat tovărăşiei ochelarilor.

— Poate reuşeşti, îi spuse onorabilul Galahad, conducînd-o spre uşă, să-mi lămureşti şi mie povestea cu bătrînul Johnny şi femeia misterioasă de la petrecerea de Anul Nou. După cîte ştiu, Johnny s-a pomenit cu individa asta — bagă de seamă, era absolut o necunoscută — că-l ia de gît, şi-i şopteşte confidenţial că s-a hotărît să se ducă direct la Des Moines, Iowa, şi să vîre cuţitul în Fred. Cum a reuşit el să-i

cîştige încrederea, şi cine era Fred, şi dacă a vîrît sau nu cuţitul în el, tatăl tău nu descoperise pînă la vremea cînd eu a trebuit să mă întorc în ţară.

Vocea se stinse pe măsură ce se îndepărtau, iar o clipă mai tîrziu, Baxter cel eficient, tresărind străfulgerat de o idee, se ridică de parcă l-ar fi pişcat ceva şi se îndreptă spre scară.

Capitolul 10

SUE PRIMEŞTE UN ŞOC

I

GRĂDINA DE TRANDAFIRI de la Castelul Blandings era renumită prin frumuseţea ei. Majoritatea celor care o vizitaseră erau de părere că merită să fie străbătută în tihnă, agale. Horticultori entuziaşti veneau deseori să-şi vîre nasul în răzoare, ceasuri în şir. Dar plimbarea prin dumbrăvile parfumate, condusă personal de onorabilul Galahad Threepwood, dură cam şase minute.

— Ei, cam asta e, vezi, spuse el arătînd vag cu mîna, în timp ce ieşeau din grădină. Trandafiri şi iar trandafiri şi chestii de genul ăsta. Ţi-ai făcut o părere. Şi acum, dacă nu te superi, eu o să trebuiască să mă întorc. Vreau să-mi rezolv nişte treburi. Mi-a scăpat din minte că urmează să vină cineva dintr-o clipă într-alta cu o problemă importantă.

Sue era foarte dispusă să facă şi ea cale întoarsă. Îi plăcea însoţitorul, dar totuşi compania lui i se părea stînjenitoare. Subiectul despre istoria familiei Schoonmaker avea tendinţa să ocupe prea mult din conversaţie şi asta îi răpea liniştea. Din fericire, obiceiul lui de a pune întrebarea şi pe urmă a răspunde

tot el ca apoi să divagheze cu cine știe ce anecdotă privind persoana sau persoanele implicate, îi permiseseră pînă acum să evite dezastrul; dar nu se știa cît ar mai fi putut să dureze această stare de lucruri. Era fericită că i s-a oferit ocazia să rămînă singură.

În plus, Ronnie era pe undeva prin apropiere. Dacă ar fi continuat să hoinărească, ar fi putut să dea peste el în orice clipă. Pe urmă, își spuse ea în sinea ei, toate vor fi bine și la locul lor.

Era imposibil ca el să continue să fie posac și răuvoitor văzînd că ea venise acolo, cu riscul de a fi recunoscută ca impostoare și nu ca domnișoara Schoonmaker din New York, doar ca să-l întîlnească.

Însoțitorul ei, observă ea brusc, încă mai vorbea.

— Vrea să mă vadă în legătură cu o piesă. Știi, cartea mea o să facă senzație și el are impresia că dacă mă poate convinge să semnez piesa...

Gîndurile lui Sue o luară iarăși razna. Înțelesese că vizitatorul pe care-l aștepta onorabilul Galahad lucra în branșa teatrală, și o clipă se întrebă dacă nu era cumva o persoană cunoscută. Dar subiectul nu era suficient de interesant ca s-o preocupe. Ronnie îi ocupa prea mult gîndurile.

— Mă simt minunat aici, spuse ea, cînd vocea de alături nu se mai auzi. E un loc încîntător. O să-mi facă plăcere să mă plimb singură.

Onorabilul Galahad rămase buimac.

— Dar nici prin cap nu-mi trece să te las singură. O să aibă grijă Clarence de dumneata, iar eu mă întorc peste cîteva clipe.

Numele i se păru cunoscut lui Sue. Apoi își aminti! Lordul Emsworth. Unchiul Clarence al lui Ronnie. Omul care ține în căușul palmelor destinul lui Ronnie.

— Hei, Clarence! strigă onorabilul Galahad.

Sue observă cum spre ei se îndreaptă un domn deșirat și slăbănog, cu o înfățișare blîndă și binevoitoare. Rămase nedumerită. În discuția cu Ronnie, contele Emsworth apăruse întotdeauna sub înfățișarea unui căpcăun modern, un om în fața căruia și cel mai zdravăn dintre nepoți nu putea decît să tremure. Noul venit nu-i inspira însă nimic de genul acesta.

— Dumnealui este lordul Emsworth? întrebă ea, surprinsă.

— Da. Clarence, domnișoara Schoonmaker.

Înălțimea sa se opri din mers și zîmbi cu amabilitate.

— A, dumneaei? A, da, sigur, fără discuție. Sînt încîntat. Ce mai faci? Ce mai faci? Domnișoara cum?

— Schoonmaker. Fiica vechiului meu prieten Johnnv Schoonmaker. Știai că sosește. Dacă ne gîndim că erai în hol cînd Constance s-a dus s-o întîmpine...

— A, da. Părea că ceața se îndepărtează din ceea ce, în lipsa unui cuvînt mai potrivit, poate fi numită mintea lordului Emsworth. Da, bineînțeles.

— Trebuie să plec pentru cîteva clipe și ți-o las pe domnișoara în grijă, Clarence.

— Sigur, sigur.

— Condu-o, te rog, și arată-i împrejurimile. Eu unul nu m-aș îndepărta prea mult de casă. Vine furtuna.

— Exact. Precis. Da, o s-o conduc și o să-i arăt împrejurimile. Îți plac porcii ?

Pînă acum Sue nu se gîndise la asta. Dusese o viață de oraș și niciodată, după cîte își amintea, nu venise cum s-ar spune, în contact pe plan social cu vreun porc. Dar aducîndu-și aminte că în fața ei se află omul pe care Ronnie îl descrisese ca fiind înnebunit după unul din aceste animale, zîmbi din toată inima.

— A, da, foarte mult.

— Pe-al meu l-au furat.

— Îmi pare rău.

Lordul Emsworth era vizibil mulțumit de această compasiune feminină.

— Dar acum am speranțe serioase că îl voi recupera. O minte antrenată face toți banii. Am susținut întotdeauna că...

Ce anume susținuse întotdeauna lordul Emsworth, din nefericire urma să rămînă nedezvăluit. Și cine știe, poate că era o afirmație de valoare, dar omenirea n-avea să se bucure de ea, pentru că în acea clipă, de deasupra, dinspre fereastra micii biblioteci, răzbătu un sunet straniu, un zgreptănat care îi întrerupse total șirul gîndurilor. Ceva zbură prin aer, iar în clipa următoare în mijlocul unui strat cu flori ateriză ceva care era atît de deosebit de o floare, încît lordul rămase zgîindu-se uluit, în acea direcție, iar vorbele îi fură șterse de pe buze ca de un burete.

În mijlocul răzorului se afla Baxter cel eficient. Stătea în patru labe și, după toate aparențele, bîjbîia după ochelarii care îi căzuseră și se rătăciseră în iarbă.

II

Dacă stăm și judecăm drept, nu există mister de nerezolvat. La prima vedere, s-ar putea să pară ciudat că foștii secretari încep să cadă pe flori ca ploaia, dar asta nu înseamnă că nu există și un motiv. Iar faptul că Baxter nu a motivat pe loc se datora unor temeiuri strict personale.

L-am numit pe Rupert Baxter — eficient, și fără îndoială că așa era. Cuvîntul, după cum îl interpretăm noi, implică nu numai capacitatea de a îndeplini îndatoririle obișnuite ale vieții cu o fermitate constantă, ci și o anume vioiciune a minții, o înclinație spre oportunism, o înzestrare de a vedea clar, de a gîndi repede și de a *întreprinde pe loc* totul. Cu aceste calități, Rupert Baxter era blagoslovit de natură ; și nu i-a trebuit decît o clipă că să-și dea seama că onorabilul Galahad a ieșit din casă însoțit de Sue și că, pentru el, s-a ivit șansa de a da o fugă pînă sus, de a se strecura în biblioteca mică și de a șterpeli manuscrisul Amintirilor. În consecință, dăduse fuga și se strecurase conform planului, dar tocmai cînd scotocea în sertar, zgomotul unor pași

afară îl încremeni din vîrful ochelarilor pînă în tălpile picioarelor. În clipa următoare, clanța începu să se miște.

Se prea poate ca trupul lui Baxter să fi încremenit, dar creierul era mai sprinten ca oricînd. Cu o scînteiere limpede și vie ca fulgerul, cîntări situația și văzu singura cale de scăpare. Ca să ajungă la ușa care dădea spre biblioteca mare, trebuia să înconjoare biroul. Pe cînd fereastra se afla deschisă larg lîngă cotul lui. Așa că sări afară.

Baxter ar fi putut să explice toate astea în cîteva cuvinte. Se abținu totuși și, ridicîndu-se în picioare, începu să-și scuture țărîna de pe pantaloni.

— Baxter ! Ce naiba se întîmplă ?

Ex-secretarul găsi că privirea fostului stăpîn îi cam zdruncină nervii, și așa zdruncinați considerabil din cauza căzăturii. Ocaziile în care lordul Emsworth îi devenea deosebit de antipatic erau tocmai ocaziile de soiul acesta, cînd lordul se holba la el cu gura căscată ca un biban mirat.

— Mi-am pierdut echilibrul, spuse el tăios.

— Echilibrul ?

— Am alunecat.

— Alunecat ?

— Da. Am alunecat.

— Cum ? Unde ?

Abia acum își dădu seama Baxter că, printr-o șansă extraordinară, fereastra de la biblioteca mică nu era singura care dădea în porțiunea unde aterizase. Se putea foarte bine

să-ți imaginezi că a descins din biblioteca mare de alături.

— M-am aplecat pe fereastra bibliotecii...

— De ce ?

— Ca să respir aer curat.

— Pentru ce ?

— Și mi-am pierdut echilibrul.

— Echilibrul ?

— Am alunecat.

— Alunecat ?

Baxter avu senzația — de altfel o avusese deseori pe vremea cînd purta discuții cu lordul Emsworth — că începuse un schimb de opinii care putea continua la nesfîrșit. Îl cuprinsese o dorință năvalnică să se găsească — și asta cît mai grabnic — în cu totul altă parte. Indiferent unde. Cîtă vreme lordul Emsworth nu era lîngă el, s-ar fi simțit ca în sînul lui Avram.

— Mă duc în casă să mă spăl pe mîini.

— Și pe față, sugeră onorabilul Galahad.

— Da, și pe față, spuse Rupert Baxter cu răceală.

Porni să dea colțul casei, fără să mai ia în seamă vocea stridentă de tenor a lordului Emsworth care explica situația. Nu era prima oară cînd proceda în felul ăsta. Înălțimea sa, așa cum se întîmplă în asemenea ocazii, avea impresia că vorbea în șoaptă.

— E nebun de legat ! declară el.

Și cuvintele răsunară în amurgul liniștit de vară ca o orație publică.

Expresia îl străpunse pe Baxter ca un fier înroșit. Nu erau tocmai cuvintele pe care s-ar

fi cuvenit să le asculte un om care-şi zdrelise toată pielea de pe fluierul piciorului sting. Baxter cel eficient îşi văzu de drum cu urechile stacojii şi ochelarii scînteind. Nu cunoaştem statisticile cu privire la starea de nebunie din rîndurile celor de legat, dar nu ne putem îndoi că printre toate fiinţele suferind de un evident dezechilibru mintal s-ar fi putut găsi în acel moment vreuna care să se simtă pe jumătate nebună ca el.

Lordul Emsworth continuă să fixeze locul unde fostul secretar se topise din vedere.

— Nebun de legat, ce mai, repetă el.

Frate-său Galahad se dovedi un adevărat suporter.

— Mai nebun, susţinu el.

— Zău dacă n-am impresia că e mai rău ca acum doi ani. Cel puţin atunci n-a căzut niciodată pe fereastră.

— Da' ce naiba caută individul ăsta iar aici ?

Lordul Emsworth suspină.

— Din cauza lui Constance, dragul meu Galahad. Ştii şi tu cum e ea. A insistat să-l invităm.

— Atunci, dacă vrei un sfat, ascunde toate ghivecele. Cînd îl apucă pandaliile pe tipul ăsta, primul lucru pe care-l face este să arunce cu ghivece în oameni, îi explică onorabilul Galahad lui Sue, cu un aer confidenţial de familie.

— Nu zău ?

— Dacă-ţi spun ! Mă căutai, Beach ?

Valetul cu înfăţişare abătută apăruse, mergînd agale ca în urma convoiului funerar pentru un vechi prieten.

— Da, domnule. A sosit vizitatorul, domnule Galahad. V-am căutat în biblioteca mică, crezînd că sînteţi acolo, dar nu eraţi.

— Nu, eram aici.

— Da, domnule.

— De asta nu m-ai găsit. Pofteşte-l în biblioteca mică, Beach, şi spune-i că vin şi eu într-o clipă.

— Prea bine, domnule.

Întîrzierea temporară a onorabilului Galahad se datora dorinţei de a mai zăbovi puţin lîngă Sue, pe care o plăcuse mult şi pe care dorea s-o ocrotească pe cît posibil de primejdiile vieţii, pentru a-i relata tot ceea ce trebuia să cunoască o fată despre Baxter cel eficient.

— Să nu rămîi niciodată singură cu individul ăsta în vreun loc pustiu, draga mea, o sfătui el. Dacă îţi propune să vă plimbaţi prin pădure, strigă după ajutor. S-a scrîntit de cîţiva ani. Poţi să-l întrebi şi pe Clarence.

Lordul Emsworth aprobă din cap, solemn.

— Şi mi se pare, continuă onorabilul Galahad, că de la o vreme mania asta a lui tinde către sinucidere. Auzi, cică şi-a pierdut echilibrul ! Cum dracu a putut să şi-l piardă ? S-a aruncat afară cu capul înainte, asta a făcut ! Mi-a amintit de cineva în clipa aceea, dar pînă acum îmi scapă numele. Seamănă ca două picături de apă cu un individ pe care l-am cunoscut prin '90. Prima oară cînd am

observat toți că ceva nu e în regulă cu el, a fost cînd am luat masa la un amic de-al meu, unul George Pallant. Îl ții minte pe George, Clarence ? Individul a venit cu barba nerasă de o săptămînă. Și cînd doamna Pallant, care-l cunoștea foarte bine, l-a întrebat ce s-a întîmplat de nu s-a bărbierit, — „Să mă bărbieresc ?" i-a răspuns foarte mirat Packleby, da așa îl chema, unul din familia Packleby din Leicestershire. „Să mă bărbieresc, scumpă doamnă ? Păi, dacă ne gîndim bine ai mei ascund și cuțitul de unt cînd cobor eu la micul dejun, de teamă să nu-mi tai gîtul cu el, credeți că ar avea curajul să mă lase cu briciul în mînă ?" Era supărat foc, bietul om — cît despre noi, nu prea ne-a mai ars de petrecere, drept să-ți spun... Te rog să ai grijă de domnișoara Schoonmaker, Clarence. Mă întorc imediat.

Lordul Emsworth nu avea aproape deloc experiență în arta întreținerii domnișoarelor. Așadar, lăsat în voia inspirației înnăscute, rămase o vreme meditînd. Dacă Împărăteasa n-ar fi fost furată, fără îndoială că sarcina ce-i revenea ar fi fost simțitor ușurată. Ar fi delectat-o pe această domnișoară Schoonmaker timp de o jumătate de oră conducînd-o la cocină, ca să-i arate cum se hrănește superbul animal. Dar așa cum stăteau lucrurile, nu prea știa cum să se descurce.

— Poate ai dori să vizitezi grădina de trandafiri ?, se aventură el.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse Sue.

— Îți plac trandafirii ?

— Enorm.

Lordul Emsworth avu sentimentul că fata îi place din ce în ce mai mult. Îi admiră personalitatea. Parcă soră-sa îi spusese ceva în legătură cu ea — cum că ar dori ca nepotul ei Ronald să ajungă și el la casa lui, să se însoare cu o fată înstărită ca această domnișoară Schoonmaker, pe care Julia a întîlnit-o la Biaritz. Și pentru că fata îi inspirase sentimente atît de frumoase, îi veni ideea că un cuvînt spus la timp și cu care i-ar deschide ochii asupra adevăratului caracter al nepotului, ar putea s-o împiedice pe această tînără să facă o greșeală pe care ar regreta-o veșnic.

— Cred că l-ai cunoscut pe nepotul meu, Ronald ? începu el.

— Da.

Lordul Emsworth se opri să miroasă un trandafir. Înainte de a relua subiectul, îi relată lui Sue pe scurt toată istoria florii.

— Băiatul ăsta e un neghiob, afirmă el.

— De ce ? i-o tăie Sue.

Începu să nu-l mai placă atît de mult pe bătrînelul deșirat. Cu o clipă înainte, avusese impresia că felul lui de a fi — ciudat și confuz — era chiar încîntător. Acum, însă, își dădea seama clar cum stau lucrurile — era ramolit sadea.

— De ce ? medită Înălțimea sa asupra întrebării. Știu eu de ce — poate din cauza eredității. Taică-său, bătrînul Miles Fish, era cogeamite prostovanul în brigada gărzii. O privi impunător prin pince-nez-ul așezat strîmb, ca și cum ar fi vrut să-i atragă aten-

ția că ăsta era un lucru important. Băiatul ăsta dă cu mingi de tenis în porci, continuă el, punînd în sfîrșit punctul pe „i".

Sue rămase surprinsă. Dacă nu cumva o înșelase auzul, i se dezvăluise o nouă fațetă a caracterului lui Ronnie.

— Dă cu mingi ?

— L-am văzut cu ochii mei. A dat cu o minge de tenis pe spinarea Împărătesei de la Blandings. Și nu o dată !

Instinctul matern pe care-l au toate fetele față de bărbații pe care-i iubesc o îndemnă pe Sue să spună ceva în apărarea lui Ronnie. Dar nu-i veni nimic în minte, decît să sugereze că probabil porcul începuse jocul. Ieșiră din grădina de trandafiri și luară calea înapoi spre pajiște. Lordul Emsworth tot mai era preocupat de defectele nepotului său. Încă de cînd era copil, Ronnie îi pricinuise tot felul de supărări. În mai multe rînduri avusese chiar sentimentul că ar fi preferat societatea fiului său mai mic, Frederick.

— Băiatul ăsta e exasperant, rosti el. De-a dreptul exasperant. Mereu e pus pe rele. Cu puțin timp în urmă, a înființat un local de noapte. A pierdut o grămadă de bani cu el. Asta-i genul lui. Și frate-meu Galahad a avut un fel de local acum mulți ani. Mi-aduc aminte că l-a costat o avere pe bietul taică-meu, vreo mie de lire. Ronald are foarte mult din Galahad cînd era tînăr.

Deși Sue găsise multe lucruri atrăgătoare la autorul Amintirilor, cu greu își putea imagina clar cum ar fi arătat el pe la douăzeci și de ani. În consecință, asemănarea i se păru de-a dreptul calomnioasă.

— Nu sînt de acord cu dumneavoastră, lord Emsworth.

— Dar, drăguțo, nu ai de unde să-l știi pe Galahad în tinerețe, argumentă lordul cu istețime.

— Cum se numește delușorul ăla ? întrebă Sue cu răceală în glas, schimbînd subiectul care devenise neplăcut.

— Delușorul ? A, ăla ? (De fapt, nici nu mai exista altul.) Se numește Wrekin.

— Aha ! exclamă Sue.

— Da, zise lordul Emsworth.

— Aha, făcu Sue.

Traversaseră pajiștea și se găseau pe terasa întinsă care dădea spre parc. Sue se aplecă peste zidul scund de piatră care o mărginea și-și lăsă privirile să-i rătăcească în amurgul ce se lăsa.

Castelul fusese construit pe o ridicătură a terenului și, stînd pe această terasă, aveai impresia că te afli undeva la mare înălțime. Din locul în care se afla Sue, cuprindea cu privirea parcul și înnegurata Vale Blandings, care dormita ceva mai încolo. Prin parc, iepurii țîșneau de colo-colo. În tufișuri, păsărelele se îngînau somnoroase, și de undeva, de peste cîmpuri, se auzeau slab talăngile oilor. Lacul scînteia ca argintul vechi, iar în depărtare se zărea un rîu cenușiu, șerpuind prin verdele șters al copacilor.

Priveliştea era minunată, tipic englezească, patriarhală şi neîntinată, dar cerul strica totul. Era acoperit de nori şi arăta ca zgîriat.

Parcă ar fi fost făcut din aluat şi cuiva îi venise ideea să-l întindă deasupra lumii ca o pătură groasă. Şi mai şi bombănea de unul singur. Un strop mare de ploaie căzu pe piatra de lîngă Sue, iar de departe se auzi un mîrîit de fiară uriaşă şi neprietenoasă care pînă atunci parcă stătuse la pîndă.

Sue se cutremură. Brusc o cuprinse o melancolie, un presentiment straniu care îi îngheţă sîngele în vine. Bombăneala asta parcă îi spunea că nicăieri nu există fericire şi nici nu va exista vreodată. Aerul deveni zăpuşitor şi lipicios. Un alt strop de ploaie, flasc ca o broască, i se lăţi pe mînă.

Lordul Emsworth remarcă lipsa de receptivitate a însoţitoarei sale şi torentul de vorbe secă. Începu să se întrebe cum ar putea scăpa de o domnişoară care, deşi plăcută la vedere, se dovedea extrem de dificilă la discuţii. Scrutînd orizontul în căutarea ideii salvatoare, îl observă pe Beach care se apropia cu o tavă de argint în mînă. Pe tavă se afla o carte de vizită şi un plic.

— Pentru mine, Beach ?

— Cartea de vizită, Înălţimea voastră. Domnul vă aşteaptă în hol.

Lordul Emsworth răsuflă uşurat.

— Mă scuzi, te rog, drăguţă, nu-i aşa ? E foarte important să-l văd pe domnul ăsta. Fratele meu, Galahad, vine numaidecît, sînt

convins. O să aibă el grijă de dumneata. Nu te superi, nu ?

Şi se grăbi s-o zbughească, iar Sue observă că tava era întinsă respectuos către ea.

— Pentru dumneavoastră, domnişoară.

— Pentru mine ?

— Da, domnişoară, se jelui Beach, asemeni vîntului de iarnă care se tînguie printre copacii uscaţi.

Înclină capul posac şi pieri. Sue desfăcu plicul. O secundă îi trecu prin minte că misiva ar putea fi de la Ronnie. Dar scrisul nu aducea de loc cu mîzgăliturile cu care era obişnuită. Era lizibil, îndrăzneţ, hotărît, scrisul unui om eficient.

Se uită la ultimul rînd.

„Cu respect,

R. J. Baxter“

Inima începu să-i bată mai repede în timp ce întorcea foaia ca să citească de la început. Cînd o fată în situaţia ei a îndurat privirea scrutătoare prin ochelarii cu rame de oţel, aşa cum numai R. J. Baxter ştia să privească prin ochelari, prima reacţie faţă de bileţelul misterios trimis de omul din spatele lentilelor nu putea fi decît teama nebună că a fost dată de gol.

Fraza de început îi spulberă temerile. Se pare că motive absolut personale îl siliseră pe Rupert Baxter să scrie cele cîteva rînduri. Simplul fapt că scrisoarea începea cu cuvintele :

Dragă domnişoară Schoonmaker,

era suficient ca s-o liniştească.

Cu riscul de a vă supăra pomenindu-vă de treburile mele personale (scria Baxter cel eficient), *consider că este de datoria mea de a vă da o explicaţie cu privire la întîmplarea petrecută în grădină în prezenţa dumneavoastră, azi după-amiază. În urma remarcii — de cea mai vulgară natură — pe care lordul Emsworth a lăsat-o să ajungă la auzul meu, mă tem că v-aţi format o părere eronată despre evenimentul care a avut loc. (Mă refer la expresia „Nebun de legat", pe care am auzit-o rostită distinct de lordul Emsworth în timp ce mă îndepărtam.)*

Faptele s-au petrecut exact cum le-am relatat. M-am uitat pe fereastra bibliotecii şi din întîmplare, aplecîndu-mă mult, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut. Trec peste faptul că aş fi putut să mă rănesc grav şi eram în măsură să mă aştept la manifestări de compasiune. Dar cuvintele „Nebun de legat" mi se par de-a dreptul oribile.

Dacă n-ar fi avut loc acest incident, nici n-aş fi visat să spun ceva nepotrivit despre gazda dumneavoastră. Dar aşa cum stau lucrurile, consider că sînt îndreptăţit să atrag atenţia că lordul Emsworth este un om ale cărui vorbe nu trebuiesc luate în consideraţie. Este, după toate manifestările, slab de minte. Viaţa la ţară, cu lipsa ei de stimuli intelectuali, i-a provocat o sleire firească a cugetului, pînă într-atît că se află la un pas de scrînteală. Rudele sale îl consideră în mod virtual imbecil şi, după părerea mea, au toate motivele s-o facă.

În aceste împrejurări, cred că mă pot bizui că nu veţi acorda nici o importanţă remarcii sale din această după-amiază.

Cu respect,

R. J. Baxter

P.S. Sper că totul va rămîne strict confidenţial.

P.P.S. Dacă vă place şahul şi doriţi să faceţi o partidă după masă, să ştiţi că joc bine.

P.P.S.S. Sau poate doriţi să jucaţi bezique.

Lui Sue scrisoarea i se păru frumoasă, coerentă şi bine adusă din condei. Care fusese însă scopul ei, habar n-avea. Nu-i trecuse prin cap că iubirea —sau, măcar, dorinţa omenească de a se însura cu o moştenitoare bogată — începuse să încolţească în sufletul lui R. J. Baxter. Fără să simtă vreun alt sentiment decît că, dacă el nutrea speranţa să joace cu ea bezique după amiază, urma să fie dezamăgit, Sue puse scrisoarea în buzunar şi privi din nou în direcţia parcului.

Scopul oricărei lucrări literare de bună calitate este să curețe sufletul de necazurile lui mărunte. Şi exact asta — observă ea cu plăcere — reuşise să facă scrisaoarea lui Baxter. Amintindu-şi de frazele alese, se trezi zîmbind apreciativ.

Nici bolta sumbră nu mai părea atît de amenințătoare acum. Totul o să fie bine, își spuse ea în sinea ei. La urma urmei, nici nu cerea prea multe de la soartă — numai cinci minute cu Ronnie, în care să nu-i tulbure nimeni. Iar dacă soarta i-a refuzat această dorință modestă pînă acum...

— Singurică de tot ?

Se întoarse, cu inima zvîcnindu-i cu putere. Vocea, foarte aproape de ea, avu efectul unui duș de apă ca ghiața pe spinare. Pentru că, oricît ar fi fost de înviorătoare scrisoarea lui Baxter, n-o lăsase totuși în starea de spirit propice manifestărilor entuziaste de bucurie la auzul unui glas neașteptat.

Era onorabilul Galahad, care se întorsese de la întrevedere, dar prezența lui nu slăbi cu nimic starea de agitație a lui Sue. I se părea că și el o privește cu o intensitate stranie și sinistră. Și deși, după ce se așezase proțap lîngă ea și începuse să vorbească, dăduse dovadă de prietenie și căldură, Sue nu putea să scape de un simțămînt de stinghereală. Privirea aceea încă îi mai zăbovea în minte.

Ținînd seama și de aerul apăsător și lînos, de cerul care mîrîia într-una, privirea onorabilului Galahad putea să alarmeze și pe cea mai curajoasă fată.

Sporovăind amabil, onorabilul Galahad trecea de la un subiect la altul, de la peisaj la vreme, de la păsări la iepuri, de la prieteni de-ai săi care au stat la pușcărie la prieteni care, puteai să tragi concluzia logică, au avut

norocul să scape. Cînd își puse iar monoclul, expresia dinainte i se întipări din nou pe chip.

Aerul devenise mai înăbușitor ca oricînd.

— Știi, spuse onorabilul Galahad, mi-a făcut o plăcere deosebită să te cunosc, draga mea. N-am mai văzut pe nimeni dintre ai dumitale de foarte mulți ani, dar corespondez regulat cu tatăl dumitale. El îmi scrie toate noutățile. I-ai lăsat sănătoși pe toți ?

— Destul de bine.

— Ce mai face mătușa Edna ?

— Bine, răspunse slab Sue.

— Aha. Atunci o fi greșit bătrînul Schoonmaker cînd mi-a scris că a murit. Dar poate ai crezut că mă refer la mătușa Edith ?

— Da, spuse Sue recunoscătoare.

— E sănătoasă, sper ?

— A, da.

— Frumoasă femeie !

— Da.

— Adică, încă mai este ?

— A, da.

— Remarcabil ! Cred că a trecut de șaptezeci de ani. Fără îndoială că ai vrut să spui că e frumoasă ținînd seama că a trecut de șaptezeci ?

— Da.

— E încă în putere ?

— A, da.

— Cînd ai văzut-o ultima oară ?

— A, chiar înainte de a pleca.

— Și spui că e încă în putere ? Ciudat. Am auzit că acum doi ani a paralizat. Vrei să spui că se ține bine pentru o invalidă.

Crețurile fine din colțul ochilor se adînciră transformîndu-se în riduri. Monoclul străluci ca ochiul balaurului. Zîmbetul însă era plin de blîndețe.

— Ai încredere în mine, domnișoară Brown, spuse el. Care-i adevărul ?

Capitolul 11

SUE PRIMEȘTE ȘI ALTE ȘOCURI

SUE NU RĂSPUNSE. Cînd pămîntul îți fuge brusc de sub picioare, nu prea ai chef de vorbă. Evitînd monoclul, rămase cu ochii ațintiți și lipsiți de expresie pe un sturz care țopăia preocupat pe pajiște. În spatele lui, cerul chicoti înfundat, ca și cum se bucura de o glumă bună.

— Acolo sus, continuă onorabilul Galahad arătînd cu degetul spre biblioteca mică, e camera mea de lucru. Și uneori, cînd nu lucrez, mă uit pe fereastră. M-am uitat acum cîteva minute cînd stăteai de vorbă cu fratele meu, Clarence. Lîngă mine se mai afla și un amic de-al meu. S-a uitat și el. (Vocea se auzea șovăitoare și stinsă.) Lucrează în teatru și pe vremuri îl cunoșteam bine. Se numește Mason.

Sturzul își luase zborul, dar Sue nu-și dezlipi privirea de pe locul unde stătuse. Din negura anilor, pentru că uneori mintea lucrează ciudat în momente de tulburare, îi reapăru aievea imaginea ei la vîrsta de zece ani, cînd mama a dus-o pe Insula Man în prima călătorie cu vaporul și cînd a simțit pentru prima dată tangajul vasului. Atunci existase un mo-

ment cînd a avut aceeaşi senzaţie ca acum, înainte de catastrofa finală.

— Te-am privit amîndoi şi el a spus : „Ia uite-o pe Sue !", iar eu am zis : „Care Sue ? Sue şi mai cum ?" „Sue Brown", mi-a spus amicul Mason. Zicea că eşti una din dansatoarele de la teatrul lui. Şi nici nu părea grozav de surprins să te găsească aici. Mi-a spus că are impresia că lucrurile s-au aranjat şi se bucura mult, pentru că eşti o fată grozavă. A vrut să vină şi să stea de vorbă cu dumneata, dar nu l-am lăsat. M-am gîndit că preferi să discutăm puţin noi doi povestea asta cu domnişoara Schoonmaker. Ceea ce mă face să-ţi adresez din nou întrebarea : Care-i adevărul, domnişoară Brown ?

Sue se simţi năucă, neajutorată şi disperată.

— Nu pot să vă explic.

Onorabilul Galahad ţîţîi dezaprobator.

— Că doar n-o să adaugi povestea asta la celelalte enigme ale istoriei ? Doreşti neapărat să nu am parte de o noapte liniştită ?

— Vai, dar e o poveste foarte lungă.

— Avem toată seara la dispoziţie. Ia-o cu încetişorul, pe bucăţele. Şi — ca să începem — ce-a vrut Mason să spună că lucrurile s-au aranjat ?

— I-am povestit despre Ronnie.

— Ronnie ? Nepotul meu Ronald ?

— Da. Şi pentru că m-a văzut aici, bineînţeles că a luat drept bun faptul că lordul Emsworth şi toţi ceilalţi aţi fost de acord cu logodna noastră şi m-aţi invitat la castel.

— Logodna ?

— Eram logodită cu Ronnie.

— Poftim ? ! Cu tînărul Fish ?

— Da.

— Doamne iartă-mă ! exclamă onorabilul Galahad.

Brusc, Sue începu să simtă cum tensiunea din atmosferă scade. În chip misterios, conversaţia nu mai părea atît de complicată. Cu toate că raţiunea privea cu dispreţ la absurditatea unei asemenea idei, fata încerca sentimentul că se adresează unui virtual prieten şi aliat. Ideea îi venise în clipa în care, ridicînd privirea, zărise chipul însoţitorului său. Nu e plăcut să judeci oamenii astfel, dar nici nu trebuie să negăm faptul că onorabilul Galahad, cînd asculta confesiunile celor care se comportă aşa cum n-ar trebui, îndepărta întotdeauna de pe chipul său austeritatea şi dezaprobarea pe care ar trebui să le manifeşti în asemenea ocazii.

— Dar nu înţeleg cum de-a ajuns Papà Mason aici ? întrebă Sue.

— A venit să discutăm nişte afaceri în legătură cu... În fine, n-are importanţă, spuse onorabilul Galahad, readucînd discuţia la ordinea de zi. Te rog, fii drăguţă şi nu te îndepărta de la subiect. Încep să întrezăresc nişte lucruri. Spuneai că eşti logodită cu Ronnie ?

— Eram.

— Deci, ai rupt logodna.

— El a rupt-o.

— El ?

— Da. De aceea am venit aici. Ştiţi, Ronnie era aici, eu eram la Londra şi în scrisoare nu

poți să explici lucrurile cum trebuie, așa că m-am gîndit că, dacă ajung la Blandings, am să-l pot vedea și am să lămuresc totul... și într-o zi am cunoscut-o pe lady Constance la Londra, cînd mă plimbam cu Ronnie, și el m-a prezentat drept domnișoara Schoonmaker, așa că dintr-un punct de vedere era corect să... așa că... În fine, am venit aici.

Dacă prezenta cronică a reușit să dovedească pînă acum ceva, atunci acest ceva este comportamentul moral al onorabilului Galahad Threepwood totalmente nesănătos. Te făcea să clatini din cap dezaprobator. Să-l studiezi cu îngrijorare. Cam așa simțea și sora lui, lady Constance Keeble, și fără îndoială că era îndreptățită. Dacă ar mai fi fost nevoie de o altă dovadă, atunci cuvintele rostite în continuare erau mai mult decît suficiente.

— De cînd sînt, n-am mai auzit asemenea ispravă amuzantă, vorbi onorabilul Galahad, radiind ca și cum ar fi ascultat o poveste de biruință a virtuții.

Lui Sue îi tresări inima. Avusese tot timpul sentimentul că rațiunea greșise negînd posibilitatea ca acest om să poată aproba ceea ce făcuse ea. Așa sînt pesimiștii.

— Adică, n-o să mă dați de gol?

— Cine, eu? făcu onorabilul Galahad, îngrozit de idee. Sigur că nu. Drept cine mă iei?

— Drept un înger.

Onorabilul Galahad păru mulțumit de compliment, dar era clar că ceva îl neliniștea. Se încruntă ușor.

— Ceea ce nu pricep este de ce vrei să te măriți cu nepotu-meu Ronald.

— Îl iubesc, dragul de el.

— Ei, hai să fim serioși! protestă onorabilul Galahad. Știi că o dată mi-a pus pioneze pe scaun?

— Și că dă cu mingi de tenis în porci. Și totuși, îl iubesc.

— Nu se poate!

— Ba da.

— Dar cum poți să iubești un individ ca ăsta?

— Așa spunea și el mereu, remarcă Sue, visătoare. Și cred că tocmai din cauza asta îl iubesc.

Onorabilul Galahad suspină. Cei cincizeci de ani de experiență îl învățaseră că nu are rost să te cerți cu femeile în această problemă, dar pentru fata asta simțea o caldă afecțiune și îl tulbura gîndindu-se cum se aruncă singură în prăpastie.

— Nu te pripi, draga mea. Gîndește-te bine. Mi-am dat seama că ești o fată cu totul deosebită.

— Am impresia că nu țineți la Ronnie.

— Nu-mi displace. S-a mai dat el puțin pe brazdă față de cînd era copil. Recunosc. Dar nu te merită.

— De ce nu?

— Păi, pentru că nu te merită.

Fata rîse.

— Ce ciudat că tocmai dumneavoastră, dintre toți, afirmați asemenea lucru. Lordul Ems-

worth mi-a spus că Ronnie este copia dumneavoastră fidelă.

— Cum ? !

— Așa a spus.

Onorabilul Galahad căscă ochii mirat.

— Seamănă cu mine băiatul ăsta ? Vorbea indignat, pentru că mîndria îi fusese grav rănită. Ronald seamănă cu mine ? Ehe, eu eram de două ori mai bărbat ca el. Cîți polițiști crezi că erau necesari ca să mă arunce de la Alhambra pe Vine Street cînd eram în floarea vîrstei ? Doi ! Uneori chiar trei. Și unul în spate îmi ducea pălăria. Ei, fir-ar să fie, Clarence ar trebui să fie mai atent la ce spune. De-aia se nasc necazurile, de la vorbele astea în doi peri. Adevărul este că are mintea atît de îmbîcsită de porcine, că nu prea știe ce vorbește.

Cu greu reuși să-și învingă enervarea și să se liniștească puțin.

— Dar de ce te-ai certat cu nătăfleață ăsta ? întrebă în cele din urmă.

— Nu e nătăfleață !

— Ba este. Chiar mă miră cum poate cineva să acumuleze atîta nerozie. Ar ajunge la o trupă întreagă. De cînd îl cunoști ?

— De vreo nouă luni.

— Ei, eu îl cunosc de-o viață. Și susțin că e un zevzec. Dacă n-ar fi fost, nu s-ar fi certat cu dumneata. Totuși, ce să mai lungim vorba : de ce v-ați certat ?

— M-a prins dansînd.

— Și ce-i rău în asta ?

— Și-i promisesem că n-o să dansez.

— Și ăsta-i tot necazul ?

— Mie mi-ajunge !

Onorabilul Galahad nu luă lucrurile în tragic.

— Nu văd de ce te frămînți. Dacă nu poți să aplanezi un fleac ca ăsta, atunci înseamnă că m-am înșelat în privința dumitale.

— Am crezut că o să reușesc.

— Bineînțeles că o să reușești. Cînd eram tînăr, o mulțime de fete au reușit cu mine ; n-am putut să rezist niciodată cinci minute cînd începeau să plîngă. Du-te și suspină pe vesta băiatului. Cum stai cu suspinatul ?

— Nu prea bine, din păcate.

— Ei, lasă că mai sînt și alte șiretlicuri. Orice fată cunoaște o mulțime. Cazi în genunchi, leșini, rîzi isteric, te plimbi înțepată de colo-colo... sute !

— Cred că aș reuși dacă aș putea sta de vorbă cu el. E greu însă să prind ocazia.

Onorabilul Galahad dădu din mînă cu un gest larg.

— Creaz-o ! Ehe, am cunoscut o fată cu mulți ani în urmă — acum e bunică — care se certase cu individul cu care era logodită și peste vreo săptămînă sau așa ceva, deodată se pomenește că e în aceeași vilă de vacanță cu el — și într-o seară îl ia la ea în cameră și încuie ușa și-i spune că o să-l țină acolo toată noaptea și o să se nenorocească reputația amîndurora, dacă nu-i dă înapoi inelul de logodnă și anunță iar logodna. Și a reușit, zău așa. O chema Frederica Nu-știu-cum. O roșcată.

— Probabil că trebuie să ai părul roşu ca să faci asemenea lucruri. Eu mă gîndeam la o întîlnire paşnică, în grădină.

Ideea îi păru mult prea nevinovată onorabilului Galahad, dar nu obiectă în nici un fel.

— Mă rog, orice ai face, trebuie să faci repede, draga mea. Dacă fata amicului Johnny Schoonmaker îşi face cumva apariţia? Aşa anunţase.

— Da, dar l-am convins pe Ronnie să-i trimită o telegramă, semnată de lady Constance, în care a scris că la castel e scarlatină şi să nu mai vină.

E neplăcut zău aşa, să tot aduni vrafuri de dovezi împotriva onorabilului Galahad Threepwood, ca să arăţi tot mai limpede cît de şubrede erau concepţiile sale etice. Şi totuşi, trebuie să spunem că, auzind cuvintele de mai sus, el dădu capul pe spate şi scoase un hohot de rîs atît de puternic şi de răsunător, încît sturzul, care tocmai se întorsese pe pajişte, zbură ca atins de un glonţ. Era acelaşi rîs care răsunase în negura vremii în locurile nocturne mai animate din Londra şi îi făcuse pe comisioneri să sară precum caii de lupte la auzul trîmbiţei, să scuipe în palme, să-şi încerce muşchii şi să se pregătească de acţiune.

— E formidabil! N-am mai auzit aşa ceva, strigă onorabilul Galahad. Încep să-mi recapăt încrederea în tînăra generaţie. Şi o fată ca dumneata să se gîndească serios să ia un băiat ca... Ei, mă rog! Se resemnase, încercînd să facă faţă cît mai bine unei stări de lucruri neplăcute. Te priveşte, la urma urmelor. Eşti

singura în măsură să apreciezi. De fapt, cel mai grozav lucru este să te avem în familie. De ani de zile se simte lipsa unei fete ca dumneata printre noi.

O bătu pe umăr cu blîndeţe şi porniră amîndoi spre casă. În aceeaşi clipă, din casă îşi făcură apariţia doi oameni.

Unul era lordul Emsworth, celălalt era Percy Pilbeam.

II

Dacă nu eşti obişnuit să vizitezi conace construite pe proporţii grandioase, un loc cum este Castelul Blandings poate să-ţi submineze moralul. În clipa în care îl zări Sue, proprietarul Agenţiei de Investigaţii Argus nu era chiar în forma sa de zile mari.

Beach, poftindu-l pe uşa din faţă, declanşase tot necazul. Nu făcuse decît să-şi oprească privirea asupra lui Pilbeam, dar atîta fusese de ajuns. Ochiul valetului, de-a lungul unor ani cu mişcare puţină şi mîncare din belşug, căpătase cu timpul un luciu pe care mulţi îl găseau greu de suportat. Lui Pilbeam îi creă un complex de inferioritate crunt.

N-aveau de unde să ştie că, pentru această zeitate din uşă, el nu era decît o imagine ştearsă. De fapt pentru Beach, chinuit de junghiurile unei conştiinţe încărcate, aproape tot ce se găsea în imediata lui apropiere devenise o imagine ştearsă. Interpretînd greşit privirea,

Pilbeam citise în ea dispreț suveran și un fel de fior de durere la gîndul că oamenii de soiul lui se pot strecura în Castelul Blandings. Avea simțămîntul că el, personal, tocmai ieșise tîrîndu-se de sub o lespede.

Și exact în acea clipă, cineva din întunecimea holului pășise spre el, apărînd drept tînărul necunoscut care s-a remarcat la restaurantul „Mario" prin dorința nestăvilită de a-l zdrobi în mijlocul ringului de dans. Și, după tresărirea violentă, era clar că memoria tînărului era la fel de bună ca a lui.

Pînă în clipa aceea, lucrurile nu debutaseră bine pentru Percy Pilbeam. Dar acum roata norocului se întorsese. Exact la țanc coborîse din înalturi un înger, deghizat într-o haină de vînătoare ponosită și o pălărie veche. Se prezentase drept lordul Emsworth și îl luase pe Pilbeam cu el în grădină. Uitîndu-se în urmă, peste umăr, Pilbeam îl văzu pe tînăr stînd tot acolo, cu privirea ațintită spre el — într-o postură medievală după cum i s-a părut; el, în schimb era vesel nevoie mare însoțindu-și gazda la aer curat. Între tînăr și ochiul lui Beach, valetul, nu prea avea ce alege.

Totuși, ajungînd pe terasă, nu reuși să-și vină în fire. Complexul de inferioritate persista, iar împrejurimile îl intimidau. Avea senzația că în orice clipă, pe o terasă de genul ăsta, ar putea să apară netam-nesam vreo creatură fermecătoare, făcînd parte din această lume stranie și fascinantă, care să-l pună complet în inferioritate, vreo ducesă, poate, sau o

doamnă semeață în costum de vînătoare — splendida moștenitoare a o sută de conți — care l-ar privi așa cum l-a privit Beach, cu sprîncenele frumos arcuite ridicate în semn de dispreț aristocratic și care, întorcîndu-se cu spatele la el, ar murmura: „E de neînchipuit!" Se putea aștepta la orice.

Și totuși, existau puține lucruri la care nu se așteptase, și unul din ele era Sue. La vederea ei, sări un pas înapoi și mai-mai să-și rupă nasturele de la gît.

— Ptiu! exclamă el.

— Poftim? făcu lordul Emsworth.

Nu înțelesese remarca însoțitorului său și dorea ca acesta s-o repete. Chiar și cea mai blîndă exclamație a unui detectiv cu o minte antrenată merita să fie luată în considerație.

— Ce-ați spus, stimate domn?

Și el o observă pe Sue și, cu un efort extraordinar al memoriei, trecînd în revistă diferite nume ca Schofield, Maybury, Coolidge și Spooner — și-l aminti pe cel adevărat.

— Domnule Pilbeam, domnișoara Schoonmaker, spuse el făcînd prezentările. Galahad, dumnealui este domnul Pilbeam. De la Argus. Știi tu.

— Pilbeam?

— Bună ziua.

— Pilbeam?

— Fratele meu, spuse lordul Emsworth, reușind să termine prezentările. Fratele meu Galahad.

— Pilbeam? întrebă onorabilul Galahad, privindu-l scrutător pe proprietarul Argus-u-

lui. Ai avut vreodată vreo legătură cu un ziar numit „Sarea și Piperul societății“, domnule Pilbeam ?

Grădinile Castelului Blandings avură tendința să se legene ușor în fața detectivului. Ziarul, spumos dar deseori jignitor, avusese o regulă foarte strictă, și anume ca numele editorului să nu fie divulgat celor interesați ; și acum era zdrobitor de clar că cineva vorbise totuși. Își dădea seama prea tîrziu că subalternii pot fi mituiți.

Înghiți un nod dureros. Din obișnuință era cît pe ce să articuleze : „Aproape“

— În viața mea, reuși el să răsufle. Sigur că nu. Nu ! Niciodată.

— Era tipărită de un individ cu același nume, și totuși e un nume mai puțin obișnuit.

— Vreo rudă, poate. Îndepărtată.

— Ei, păcat că nu ești dumneata acela, spuse onorabilul Galahad cu părere de rău. Tare aș fi vrut să-l cunosc. A scris o dată foarte jignitor la adresa mea. Cît se poate de jignitor.

Lordul Emsworth, care acordase discuției un interes extrem de scăzut, așa cum dealtfel acorda orcărei discuții care nu se referea la porci, creă o diversiune.

— Nu cumva ai dori să-ți arăt niște fotografii ?

În starea lui de totală răvășeală, Pilbeam găsi stranie propunerea de a contempla Albumul Familiei ; în consecință scoase doar un sunet strangulat, pe care gazda sa îl interpretă drept aprobator.

— Fotografiile Împărătesei, vreau să spun, bineînțeles. O să vezi și dumneata ce animal formidabil este. O să... (căută *le mot juste)*... te stimuleze. Mă duc în bibliotecă să le aduc.

Onorabilul Galahad își recăpătase vechea curtoazie.

— Ești ocupată după-amiază ? o întrebă pe Sue.

— Domnul Baxter mi-a propus să facem o partidă de bezique.

— Nici nu te gîndi, ripostă vehement onorabilul Galahad. Tipul o să încerce probabil să-ți zdrobească creierii cu ciocanul de lemn. Mă gîndeam că dacă n-ar fi trebuit să plec undeva după masă, mi-ar fi făcut plăcere să-ți citesc din cartea mea. Cred că o să-ți placă. N-aș citi nimănui altcuiva. Nu știu cum, dar simt că avem aceleași vederi. Am lăsat-o o dată pe soră-mea, Constance, să vadă niște pagini și s-a cătrănit atît de rău, că n-a mai putut rosti un cuvînt. Nu poți să-ți faci meseria de autor dacă se cătrănesc oamenii. Să-ți spun ce facem. Îți dau cartea s-o citești singură. În ce cameră stai ?

— Cred că-i spune Camera Grădinii.

— A, da. Bine, îți aduc manuscrisul înainte de a pleca.

Și dispăru în grabă. O clipă domni liniștea. Pe urmă Sue se întoarse spre Pilbeam. Își ținea bărbia semeață. În ochi i se aprinsese sfidarea.

— Ei bine ? spuse ea.

III

Percy Pilbeam răsuflă uşurat. În prima clipă a întîlnirii, îi trecu prin minte tot ceea ce citise vreodată în legătură cu dedublarea. Întrebarea lui Sue clarificase problema. O pusese pe o bază solidă. Capul nu-i mai vîjîia. În fața lui se afla Sue Brown şi nu altă persoană.

— Ce naiba cauți aici ? întrebă el.

— N-are importanță.

— Ce se întîmplă, de fapt ?

— N-are importanță.

— Nu e cazul să fii aşa de scîrboasă.

— Ei bine, dacă vrei să ştii, am venit aici că să-l văd pe Ronnie şi să încerc să-i explic seara de la „Mario".

Urmă o scurtă pauză.

— Cum ți-a spus amicul de adineauri ?

— Schoonmaker.

— De ce ți-a spus aşa ?

— Pentru că aşa crede că mă cheamă.

— Şi ce-ți veni să-ți iei numele ăsta ?

— Ah, mai termină cu întrebările !

— Nici nu cred că există un nume ca ăsta. Şi, dacă e vorba de întrebări, spuse Pilbeam cu însuflețire, eu cum trebuie să mă comport ? În viața mea n-am avut şocul pe care l-am simțit cînd te-am văzut adineauri. Parcă aveam vedenii. Adică eşti aici sub un nume fals şi te dai drept altcineva ?

— Da.

— Ei, fir-ar să fie ! Şi te porți prieteneşte cu toată lumea ?

— Da.

— Cu toată lumea, în afară de mine.

— De ce-aş fi prietenoasă cu tine ? Ai făcut tot ce ți-a stat în putință să-mi strici viața.

— Poftim ?

— Lasă acum, n-are importanță, spuse Sue enervată.

Urmă o altă pauză.

— Vorbe ! rosti din nou, jignit, Pilbeam. Şi începu să bată darabana cu degetele pe zid.

— Individul ăsta, Galahad, se poartă cu tine de parcă ai fi fiică-sa.

— Sîntem buni prieteni.

— Am observat. Şi-ți dă şi cartea s-o citeşti.

— Da.

Chipul lui Pilbeam fu luminat de expresia atentă, iscoditoare, caracteristică Agenției de Investigații Argus.

— Ei, aici intervine şi colaborarea noastră, spuse el.

— Cum adică ?

— Uite cum. Vrei să scoți nişte bani ?

— Nu, răspunse Sue.

— Ei na ! Sigur că vrei. Totă lumea vrea. Ascultă aici. Ştii de ce am venit încoace ?

— De mult nu mă mai întreb de ce eşti în atîtea locuri. Apari pur şi simplu din senin.

Sue dădu să plece. Îi veni în minte un gînd brusc şi supărător. Ronnie putea să apară pe terasă în orice clipă. Şi dacă o găsea acolo,

încolțită de Pilbeam ca să spunem așa, ce-ar crede ? Sau, mai curînd, ce-ar putea să *nu* creadă ?

— Unde te duci ?

— Intru în casă.

— Vino înapoi, spuse Pilbeam, apăsat.

— Plec.

— Dar am ceva important să-ți spun.

— Ce anume ?

Și Sue se opri.

— Așa, spuse Pilbeam aprobator. Acum, fii atentă. Recunoști că, dacă aș vrea, aș putea să te dau de gol și să stric tot ceea ce ai pus la cale ?

— Și ?

— Dar n-o s-o fac. Dacă ai să fii rezonabilă.

— Rezonabilă ?

Pilbeam mătură prudent cu privirea toată terasa.

— Fii atentă ! Am nevoie de ajutorul tău. Am să-ți spun de ce-am venit aici. Bătrînul crede că vreau să-i găsesc porcul, dar nu-i adevărat. Am venit să pun mîna pe cartea pe care o scrie amicul tău Galahad.

— Poftim ?

— Știam eu c-o să te miri. Da, de-asta am venit. Prin apropiere locuiește un individ care tremură ca varga să nu fie cumva vîrîte niște povestiri despre el în carte ; tipul a venit la mine la birou ieri și mi-a oferit... ezită o clipă... — mi-a oferit o sută de lire dacă găsesc o modalitate să pătrund în casă și să înhaț manuscrisul. Și faptul că ești prietenă cu bătrînul simplifică totul.

— Nu mai spune !

— Simplu ca bună-ziua, o asigură el. Mai ales că acum o să-ți dea s-o și citești. N-ai decît să mi-o dai mie și ai și primit cincizeci de lire. Fără să miști un deget.

Ochii lui Sue scăpărară. Pilbeam se așteptase la asta. Nici nu concepuse să existe o fată ai căror ochi să nu scapere la o asemenea ofertă.

— Serios ? spuse Sue.

— Cincizeci de lire. Fac juma' juma' cu tine.

— Și dacă nu sînt de acord, bănuiesc că te duci imediat și le spui cine sînt ?

— Exact, replică Pilbeam, mulțumit de istețimea promptă a fetei.

— Ei, atunci află că nici prin cap nu-mi trece să fac ce mi-ai cerut.

— Cum ?

— Și dacă vrei să le spui cine sînt, poftim, du-te !

— Mă duc.

— Te rog chiar. Dar să nu uiți că în clipa în care faci asta, îi spun domnului Threepwood că tu ai scris povestea aia despre el în „Sarea și Piperul societății".

Pilbeam se clătină ca o frunză în bătaia vîntului. Riposta fetei îl descumpănise. Nu găsi ce să-i răspundă.

— Așa voi face, spuse Sue.

Pilbeam își continuă rolul mut. Și după ce șansa de a spune ceva trecuse, încă se mai străduia să se întremeze după rana mortală primită printr-o fisură neașteptată a armurii. Apăruse Millicent, care se îndrepta spre ei,

străbătînd terasa. Avea aerul obișnuit de mohoreală. Se opri lîngă ei.

— Bună, spuse Millicent din străfunduri.

— Bună, spuse Sue.

Fereastra bibliotecii înrămă capul și umerii lordului Emsworth.

— Pilbeam, prietene, vrei să vii pînă în bibliotecă ? Am găsit fotografiile.

Millicent urmări retragerea detectivului cu o curiozitate îndurerată.

— Cine e ?

— Un oarecare Pilbeam.

— I-ar ajunge și un nume mai scurt, după mine. Dar ce are de se bălăngăne așa ?

Sue nu fu în stare să soluționeze problema. Millicent veni și se așeză lîngă ea, și aplecîndu-se peste parapetul de piatră, privi disprețuitor spre parc. Îți lăsa impresia că, în general, nu suferă parcurile, dar pe cel din față nu-l înghițea absolut deloc.

— L-ai citit vreodată pe Schopenhauer ?

— Nu.

— Ar trebui. E fantastic.

Și căzu iar în muțenie, ochii rătăcindu-i prin înserarea care se lăsa. Undeva, în amurgul îndepărtat, o vacă începu să mugească prelung și enervant. Sunetul parcă rezuma și accentua tristețea generală.

— Schopenhauer spune că nu se poate ca suferința din lume să fie întîmplătoare. Trebuie să aibă un scop anume. Spune că viața e un amestec de suferință și plictiseală. Ori ai parte de una, ori de cealaltă. Găsești fel de fel de lucruri grozave, dacă îl citești. O să-ți placă. Ei, mă duc să fac o plimbare. Vii și dumneata ?

— Nu, nu prea am chef, mulțumesc.

— Cum vrei. Schopenhauer spune că e de acord cu sinuciderea. Cică hindușii, în loc să meargă la biserică, se sinucid. Se aruncă în Gange și se lasă mîncați de crocodili și consideră că nu și-au irosit ziua în zadar.

— Ce multe știi despre Schopenhauer...

— L-am citit de curînd. Am găsit un exemplar în bibliotecă. Schopenhauer susține că sîntem toți niște miei pe pășune, zburdînd sub ochiul măcelarului, care își alege pe rînd victimele. Precis nu vrei să vii la plimbare ?

— Nu, zău, mulțumesc. Mă duc în casă.

— Cum vrei, spuse Millicent. Fiecare e liber să facă ce vrea.

Făcu cîțiva pași și pe urmă se întoarse.

— Te rog să mă scuzi dar par cam împrăștiată. Mă obsedează ceva. Mereu îmi zboară gîndul acolo. Adevărul este că tocmai m-am logodit cu verișorul meu, Ronnie.

Copacii profilați pe norii îngrămădiți începură să joace în fața lui Sue. O mînă nevăzută o înșfăcase de gît și-i storcea suflarea din trup.

— Ronnie !

— Da, spuse Millicent pe un ton pe care l-ar fi folosit Schopenhauer dacă ar fi anunțat că descoperise o omidă în salata din față. Adineauri am fixat logodna.

Se îndepărtă, iar Sue se sprijini de zidul terasei. Cel puțin zidul era ceva solid în acest univers în continuă balansare și surpare.

— Hei !

Era Hugo. Îl vedea ca prin ceață, dar nici vorbă că era Hugo Carmody.

— Hei ! Ți-a spus ?

Sue dădu din cap.

— S-a logodit.

Sue dădu din cap.

— O să se mărite cu Ronnie.

Sue dădu din cap.

— O, moarte, unde este ghimpele tău ? spuse Hugo și dispăru în direcția lui Millicent.

Capitolul 12

ACTIVITĂȚILE LUI BEACH VALETUL

I

BILEȚELUL PLIN de demnitate și hotărîre în care Rupert Baxter își așternuse părerile despre lordul Emsworth fusese scris în salonașul de dimineață, imediat după ce ex-secretarul se înapoiase în casă ; îl dăduse apoi în grija lui Beach, cu mîinile încă murdare de țărînă. Abia după ce îndeplini această misiune, porni în sus pe scări, în căutarea apei și a periei de care avea atîta nevoie. Așadar, urca scările spre dormitorul său și tocmai ajunsese pe primul palier, cînd o ușă se deschise și elanul îi fu stăvilit de ceea ce la o femeie mai măruntică ar fi sunat ca un chefnit. Dar, cum sunetul izvora de pe buzele lady-ei Constance Keeble, putem să-l numim o exclamație de surprindere.

— Domnule Baxter !

Stătea în pragul budoarului personal și îi privea ținuta răvășită cu o uluire atît de mare, încît, preț de un minut, fostul secretar aproape că o puse alături de capul familiei în serviciul de anunțuri fulger, care începu să prindă contur în mintea lui. Nu era în starea de spirit să suporte priviri căscate de uimire.

— Aş putea să intru ? întrebă el tăios.
Se simţea în stare să explice totul, dar nu avea intenţia s-o facă pe primul palier al unei case unde oricine ar fi putut să asculte cu urechile ciulite.
— Dar, domnule Baxter ! spuse lady Constance.
Domnul Baxter se opri o clipă să strîngă din dinţi, pe urmă închise uşa în urma lui.
— Dar ce-ai făcut, domnule Baxter ?
— Am sărit pe fereastră.
— Ai sărit pe fer-eastră ?
Baxter rezumă în linii mari evenimentele care precipitaseră cutezătorul act. Lady Constance îşi trase răsuflarea, şuierînd a remuşcare.
— Vai, Doamne ! exclamă ea. Ce prostie din partea mea. Trebuia să-ţi fi spus !
— Poftim ?
Chiar şi în locul acela în care se afla, în siguranţa budoarului, lady Constance Keeble se uită prevăzătoare peste umăr. În starea de lucruri complicată şi întortocheată la care ajunsese viaţa în Castelul Blandings, practic absolut toţi, cu excepţia lordului Emsworth, căzuseră în mania de a se uita prudenţi peste umărul lui sau al ei, înainte ca el sau ea să vorbească.
— Sir Gregory Parsloe scria în bilet, explică ea, că individul ăsta, Pilbeam, care vine diseară aici, lucrează pentru el.
— Lucrează pentru el ?
— Da. Se pare că sir Gregory s-a dus ieri să-l vadă şi i-a promis o sumă mare de bani

dacă intră în posesia manuscrisului lui Galahad. De asta ne-a invitat diseară la masă, ca să-l scoată pe Galahad din casă. Aşa că nu mai era cazul să te deranjezi.
Se lăsă tăcerea.
— Deci, nu mai era nevoie, repetă rar Baxter cel eficient, îndepărtînd din ochi rămăşiţele unei bucăţi de pămînt care îi provocase o oarecare jenă, să mă fi deranjat.
— Îmi pare nespus de rău, domnule Baxter.
— Vă rog să nu mai vorbim despre asta, lady Constance.
Degajat de ţărînă, ochiul, cu obişnuita-i însufleţire, îşi reluă activitatea. Inspectînd-o pe doamna cuprinsă de remuşcări din faţa sa, ochelarii căpătaseră o expresie rece şi metalică.
— Înţeleg, spuse el. Ei, poate că aş fi fost scutit de unele neplăceri dacă mă anunţaţi din timp, lady Constance... Mi-am zgîriat serios tibia de la piciorul stîng şi, după cum observaţi şi dumneavoastră, m-am cam murdărit.
— Îmi pare teribil de rău.
— Mai mult, după cîte am dedus din remarca aruncată de lordul Emsworth, acţiunea mea a lăsat o impresie de sminteală.
— Vai de mine !
— Chiar a precizat gradul de sminteală : „Nebun de legat“. Sînt exact cuvintele lui.
Îi mai trecuse din supărare. Îşi aminti că doamna dinaintea sa, care aproape că îşi frîngea mîinile, după cum se spune, se dovedise întotdeauna o aliată a lui, îi dorise întotdeauna binele şi nu slăbise niciodată eforturile de

a-l repune în funcția de secretar de care se bucurase cîndva.

— Ei, asta e, și gata, conchise el. Tot ce ne rămîne de făcut acum este să găsim o soluție să recîștigăm terenul pierdut.

— Adică, să încercăm s-o găsim pe Împărăteasă ?

— Exact.

— Vai, domnule Baxter, dacă ai reuși !

— Reușesc !

Lady Constance rămase extaziată și mută în fața chipului său eficient, hotărît și sumbru. Dacă altcineva ar fi rostit cuvintele acelea, ar fi replicat pe loc : „Cum ?“ sau chiar : „Cum naiba“. Dar cum ele izvorîseră de pe buzele lui Rupert Baxter, așteptă doar tăcută momentul iluminării.

— Ați acordat atenție acestei chestiuni, lady Constance ?

— Da.

— Și la ce concluzii ați ajuns ?

Lady Constance se simți neajutorată și prostuță. Parcă era un al doilea doctor Watson, aproape ca un polițist de mîna a doua de la Scotland Yard.

— Nu prea am ajuns la vreo concluzie, făcu ea, evitînd ochelarii, cu un aer de vinovăție. Bineînțeles, cred că e absurd să-l bănuim că sir Gregory...

Baxter îndepărtă ideea cu un gest ușor. Nu merita nici măcar un „Țsst !“

— Într-o problemă de acest gen, spuse el, primul lucru de făcut este că să cauți motivul. Oare cine ar putea la Castelul Blandings să

aibă motiv să fure porcul lordului Emsworth ?

Lady Constance și-ar fi dat venitul pe un an de zile ca să fie în stare să găsească un răspuns cît de cît inteligent, dar tot ce fu în stare să facă a fost să privească și să asculte. Pe Baxter nu-l deranjă lucrul acesta. Nici nu-și dorea alceva. Prefera interlocutori muți și receptivi.

— Carmody !

— Domnul Carmody ?

— Exact. Este secretarul lordului Emsworth și este absolut incompetent ; un secretar care e pe muchie de cuțit cu postul pe care-l are. Mă vede sosind la castel, pe mine, fostul ocupant al postului. Se alarmează. Devine suspicios. Își scormonește mintea să găsească vreo cale de a-și consolida poziția în ochii lordului Emsworth. Pe urmă îi vine o idee ; o idee nesăbuită, de genul celor din filme, care pot să-i vină unui om de factura lui. Își spune în sinea lui că dacă ia porcul și-l ascunde undeva, apoi pretinde că l-a descoperit și-l înapoiază proprietarului, recunoștința lordului Emsworth va fi atît de mare, încît orice pericol de a fi dat afară va dispare total.

Își scoase ochelarii și și-i șterse. Lady Constance scoase un strigăt înfundat. Dacă ar fi fost altă persoană, strigătul ar fi sunat ca un chițăit. Baxter își puse înapoi ochelarii pe nas.

— Nu încape nici o îndoială că la această oră porcul se află pe undeva prin împrejurimile castelului.

— Dar, domnule Baxter... !

Fostul secretar ridică o mînă autoritară.

— Bineînțeles că acest lucru nu putea fi săvîrșit de o singură persoană. Secretarul nu dispune de timpul său, iar porcul trebuie hrănit la intervale regulate. A avut nevoie de un complice și cred că știu și cine e complicele. Beach !

De data asta, nici dorința povestitorului de a pune într-o lumină cît mai favorabilă exclamațiile lady-ei Constance nu poate ascunde adevărul. Ce mai, lady Constance behăi pur și simplu.

— Be-ee-ee-ech !

Ochelarii îi scurmară întreaga ființă.

— L-ați abservat îndeaproape pe Beach în ultima vreme ?

Lady Constance dezaprobă din cap. Nu era o persoană care să-i observe îndeaproape pe valeți.

— Îl roade ceva. E nervos. Se simte vinovat. Are mustrări de conștiință. Tresare cînd i te adresezi.

— Serios ?

— Tresare, repetă Baxter cel eficient. Adineauri i-am dat o... s-a întîmplat să-i spun ceva, și a tresărit ca împuns. Se opri. Am de gînd să mă duc și să-l iau la întrebări.

— Vai, domnule Baxter ! Crezi că procedezi cum trebuie ?

Intenția lui Rupert Baxter de a-l interoga pe valet fusese cam nebuloasă, un gen de vis vag ; dar replica de mai sus îi cristaliză hotărîrea. N-avea de gînd să-i lase pe

oameni să-i pună întrebări dacă e bine sau nu cum procedează.

— Cîteva întrebări alese cu grijă l-ar obliga să spună adevărul.

— Dar o să-și dea demisia !

Conversația fusese punctată ici și colo cu ocazii în care Baxter ar fi putut să exclame pe bună dreptate „Țsst !“, dar după cum am văzut, pînă în acea clipă se abținuse. Acum însă îi dădu drumul.

— Țsst ! făcu Baxter cel eficient. Slavă Domnului, există destui valeți !

Și după acest adevăr de netăgăduit, ieși țanțoș din cameră. Spălatul și periatul erau la fel de necesare ca și cu zece minute în urmă, dar fusese prea preocupat de argumentație ca să-i mai pese de spălat sau periat. Se grăbi să coboare scările. Traversă holul. Trecu prin ușa gri-bej care ducea spre camerele servitorilor de la Castelul Blandings. Tocmai își făcea loc prin culoarul întunecat spre cămară, unde presupunea că ar trebui să fie Beach la ora aceea, cînd ușa se deschise brusc și din cadrul ei se desprinse o siluetă masivă.

Era valetul. Și, după melonul de pe cap, era clar că avea intenția să iasă la aer curat.

Baxter împietri cu un picior în aer, cu ochii după el. Pe urmă, cînd vînatul dispăru în direcția ușii de serviciu, se grăbi să-l urmărească.

Afară era acum aproape la fel de întuneric ca pe coridor. Cerul cenușiu amenințător se înnegurase. Devenise o masă uriașă de nori de culoarea cernelii, grei de fulgere, tunete și

ploaie, care apar atît de des în timpul unei veri englezești, ca să amintească insularilor că sînt nordici și viguroși și că nu trebuie să-și lase vinele să le fie vlăguite de soarele etern de care au parte locuitorii mai puțin norocoși din ținuturile sudice. Cerul mîrîi către Baxter ca o haită de zăvozi.

Dar Baxter nu se speria cu una cu două de o vreme urîtă, atunci cînd îl chema datoria. Asemeni personajului din poezia lui Tennyson care a urmat o rază, așa îl urmă el pe valet. Un singur lucru avea Beach în comun cu raza, dar în clipa aceea, din întîmplare, era și singurul care conta. Putea fi urmat cu ușurință.

Tufișurile îl înghițiră pe valet. Cîteva secunde mai tîrziu îl înghițiră și pe Baxter cel eficient.

II

Există oameni care susțin — și scot un venit frumușel colaborînd la ziarele de seară — că în aceste zile de declin, vechiul spirit viguros al britonilor a apus. Au impresia că tot caută fără succes dovezi de supraviețuire a acelor calități de rezistență și robustețe care pe vremuri i-au făcut pe englezi să fie ceea ce au fost. Pentru acești oameni, spectacolul oferit de Rupert Baxter înfruntînd forțele naturii nu putea să nu aducă consolare și aprobare. Ba încă ar fi fost stimulați în continuare de comportarea lui Hugo Carmody.

Lăsînd-o pe Sue pe terasă pentru a pleca în căutarea lui Millicent, lui Hugo nu-i scăpase amănuntul că se pregătea o furtună amenințătoare. Văzu norii. Auzi tunetul care se apropia. Dar nici că-i păsa. N-are decît să plouă, fusese verdictul lui Hugo. Poate să toarne cu găleata. Ca și cum ar fi recepționat încurajarea, cerul trimise un strop ud și greu, care îi poposi pe ceafă.

Abia dacă îl luă în seamă. Informația pe care i-o încredințase prietenul său Ronald Fish îi paralizase în așa hal simțurile, încît trată apa ce-i șiroia pe ceafă ca un fapt divers. Se simțea așa cum se simțise într-o seară, cu cîțiva ani înainte, cînd, boxînd pentru universitatea sa în categoria ușoară, își plasase neprevăzător falca exact în locul ocupat în acea clipă de pumnul drept al adversarului. Fie că ai pățit asta, fie că ai aflat că fata pe care o iubești este logodită irevocabil cu un altul, începi să înțelegi ce trebuie să simtă anarhiștii cînd bomba explodează prea devreme.

În toate zilele negre trăite în ultima perioadă, Hugo de fapt nu pierduse speranța. Uneori mai pălise ea, dar nu dispăruse. Era convins că se pricepe la femei, așa cum Sue susținea că se pricepe la bărbați. Ca și Sue, își pusese speranța în gîndul că dragostea adevărată nu cunoaște piedici, că răceala se topește, că inimile înstrăinate pot să fie pînă la urmă reunite prin cîteva rugăminți adecvate și prin discuții calme. Chiar faptul că Millicent îl privise fix cînd s-au întîlnit, cu ochii mari

și disprețuitori care-l străpunseseră ca două stilete, oricît ar fi fost de neplăcut, nu l-a făcut să dispere. Așteptase cu nerăbdare clipa cînd ar fi izbutit să o prindă singură, și să-i toarne în auz torentul de vorbe potrivite.

Dar asta îi pusese capac. Cu asta se termina totul. Gata. Se logodise cu Ronnie. Curînd se va mărita cu el. Gîndul ăsta oribil îl mîna pe Hugo Carmody prin beznă, ca un tăun.

Se făcuse atît de întuneric, că nici nu mai vedea în fața lui. Și uitîndu-se în jur, descoperi motivul — ajunsese într-o pădure. Crîngul de vest, deduse el în cele din urmă, luînd în considerare faptul că în această porțiune a moșiei nici nu exista altul. Foarte bine, putea să fie și în Crîngul de vest, sau oriunde altundeva. Continuă să-și tîrască pașii înainte.

Terenul de sub picioare era clisos și prevăzut cu spini la joasă înălțime, care-l înțepau prin pantalonii subțiri și care l-ar fi deranjat dacă ar fi avut starea de spirit necesară să bage de seamă spinii. Erau și copaci de care se lovea, și buturugi de care se împiedica. Și drept în față, într-un mic luminiș, era și o cabană cam dărăpănată. O observă pentru că părea un loc unde, acum că se iscase un vînt cald și năvalnic, puteai să te adăpostești și să-ți aprinzi o țigară. Nevoia de tutun devenise imperioasă.

Constată cu mirare că plouă, și că aparent, după starea îmbrăcăminții, ploua de mai mult timp. Mai și tuna. Se pornise furtuna, iar el se părea că se află exact în genul de loc, printre toți copacii aceia, unde orice individ poate

fi trăsnit. La cină n-o să-și facă apariția, ulterior se va forma o echipă care să-l caute cu laternele. Cineva se va împiedica de ceva moale și lumina lanternei va cădea pe un trup carbonizat și înnegrit. Hei, veniți repede, l-am găsit ! Unde ? Aici. *Asta* e Hugo Carmody ? Măi, măi ! Ia ridicați-l, mă băieți, să-l ducem de-aici. Era un băiat cumsecade, săracul. Dar în ultima vreme devenise cam morocănos. Mi se pare că avea ceva necazuri cu o fată. Ce rău o să-i pară cînd va auzi. Ea l-a adus aici, să știți. Țineți bine targa ! Așa, cînd spun „Acum !“ Bine !

Imaginea avea ceva care chiar îl îmbărbătă. Ajax sfida fulgerul. Hugo Carmody mai degrabă îl încuraja. Privi aprobator la o săgeată exagerat de vie care păru că se încolăcește printre vîrfurile copacilor ca un șarpe. Oricum, reflectă el, se udase pînă la piele. Și ce rost avea, dacă stai și te gîndești, să te uzi pînă la piele ? La urma urmelor, te poate lovi fulgerul și în cabana ce se întrezărea ceva mai departe. Tuleo spre cabană ! se gîndi Hugo și o zbughi spre ea.

Abia ajunse la ușă, cînd aceasta se deschise cu putere. Se auzi un zgomot ca zburătăcitul unui fazan și, în clipa următoare, ceva alb i se aruncă în brațe, plîngînd înfiorată la pieptul lui.

— Hugo ! Hugo, iubitule !

Rațiunea îi șoptea lui Hugo că nu putea fi Millicent cea care se agăța de el și i se adresa astfel. Și totuși după toate aparențele, nu

putea fi decît ea. Fata continua să-i vorbească, în aceeași manieră prietenoasă, chiar intimă.

— Hugo ! Scapă-mă !

— Imediat !

— Am-am-am int-intr-intrat aici să-să-să mă adăpostesc de ploaie și e o beznă groaznică.

Hugo o strînse la piept cu dragoste, cu acea ușurare care pogoară asupra bărbaților cînd se trezesc că strîng în brațe ceea ce nici nu visaseră. N-avea rost acum să pornească o discuție ca la carte. N-aveau rost nici argumentele și explicațiile, implorările și rugămințile. Nimic nu-și mai avea rostul acum, decît niște bicepși solizi.

Era uluit. Dar odată cu uluirea venise un anume sentiment de autoliniștire. Era clar că îi făcea plăcere să urmărească acest spectacol de slăbiciune tremurătoare la o persoană care, dacă dăduse vreodată dovadă de vreo umbră de greșală, atunci aceasta fusese înclinația spre nepăsare și independență rece și tăioasă care caracterizează fetele moderne. Dacă acum Millicent o lăsase mai moale pentru că zărise probabil o stafie în cabană, Hugo tare ar fi dorit s-o întîlnească și să-i strîngă mîna. Orice bărbat își dorește să fie pus în situația de a spune „Ei, hai, hai, fetițo !“ celei pe care o iubește, mai ales dacă în ultimele zile a fost tratat de ea ca o specie inferioară de vierme nenorocit — iar Hugo Carmody se afla în această situație.

— Ei, hai, hai ! spuse el, ezitînd însă să riște și „fetițo“ ! Lasă că se rezolvă.

— Dar nu ser-nu ser-nu-ser...

— Care ser ? spuse Hugo buimac.

— Nu-ser-nu-ser-nu-se rezolvă. E un om aici !

— Un om ?

— Da. N-am știut că e cineva aici, și era o beznă groaznică, și am auzit ceva mișcîndu-se și am întrebat „Cine e ?“ și pe urmă mi-a răspuns pe nemțește.

— Pe nemțește ?

— Da.

Hugo își desprinse ușor brațele. Chipul său era hotărît.

— Mă duc să arunc o privire.

— Hugo ! Nu te duce ! O să te omoare !

Fata rămase acolo, împietrită. Ploaia răpăia în jurul ei, dar ea n-o luă în seamă. Fulgerul scăpără, dar nu-i dădu nici o atenție. Așteptă un minut care se scurse cît o oră, ciulindu-și urechile să audă zgomote de luptă pe viață și pe moarte. Pe urmă o siluetă întunecată se desprinse din cabană.

— Hei, Millicent !

— Hugo ! N-ai pățit nimic ?

— Nu. N-am nimic. Știi ceva, Millicent ?

— Nu. Ce să știu ?

Din beznă se desprinse un chicotit.

— E purceaua.

— Ce anume ?

— Purceaua !

— Cine e purceaua ?!

— Omul dinnăuntru. Împărăteasa de la Blandings, în mărime naturală. Hai să te uiți și tu.

III

Millicent se uită şi ea. Veni pînă la uşa cabanei şi privi înăuntru. Da, aşa cum îi spusese şi el, era Împărăteasa. În lumina slabă a chibritului ţinut de Hugo, chipul plăcut al nobilului animal se ridicase spre ea, întrebător, ca şi cum Millicent ar fi putut să fie aducătoarea gustării de seară pe care o aştepta cu atîta rîvnă. Tabloul l-ar fi făcut pe lordul Emsworth să chiuie de bucurie. Millicent, însă, căscă gura doar.

— Cum naiba a ajuns aici ?

— Asta încerc şi eu să aflu, spuse Hugo. Sînt convins că cineva a ştiut tot timpul că e ascunsă aici. Şi, la urma urmei, ce e cu cabana asta ?

— Cred că pe vremuri era cabană de vînătoare.

— Hm, am impresia că sus e o cameră, spuse Hugo, aprinzînd încă un chibrit. Mă duc sus şi mă aşez la pîndă. E foarte posibil ca cineva să vină şi să hrănească animalul ; vreau să văd şi eu cine e.

— Da, aşa să facem. Ce isteţ eşti !

— Tu nu ! Tu te duci acasă.

— Nu mă duc.

Urmă o pauză. Un om tare ar fi arătat ce poate. Dar Hugo, deşi mult mai întremat ca în ultimele zile, nu se simţea totuşi atît de tare.

— Cum vrei. (Închise uşa.) Bine, hai ! Să ne grăbim ! Individul poate apare din clipă în clipă.

Urcară scările şubrede şi se lăsară în jos, prudenţi, pe podeaua cu miros de şoarece şi mucegai. Dedesubt, totul era cufundat în beznă, dar existau nişte găuri prin care puteai să te uiţi cînd ar fi venit timpul de uitat. Millicent simţea una chiar lîngă obraz.

— Crezi că poate să cedeze podeaua ? întrebă ea cam nervoasă.

— Nu cred. De ce ?

— Păi, n-aş vrea să-mi frîng gîtul.

— Nu vrei, nu ? Ei, să ştii că eu tare aş vrea să mi-l frîng pe al meu, spuse Hugo, vorbind încordat în întuneric.

Îi trecuse prin cap că acum ar fi tocmai timpul potrivit pentru o discuţie sentimentală.

— Dacă ai impresia că mă dau în vînt să asist cum tu şi Ronnie învîrtiţi dansul miresei în bătătură, să ştii că te înşeli. Presupun că eşti conştientă că mi-ai sfîşiat pîrlita asta de inimă.

— Ah, Hugo ! exclamă Millicent.

Se lăsă tăcerea. Dedesubt, Împărăteasa se foi. Sus, foşni ceva.

— Vaaai !făcu Millicent. Ce-a fost, un şoarece ?

— Sper.

— Ce-ai spus ?

— Şoarecii te rod, explică Hugo. Se adună în jurul tău şi te rod pînă la os şi pun astfel capăt suferinţei.

Se lăsă din nou tăcerea. Pe urmă Millicent vorbi cu glas stins.

— Te porţi ca o brută, spuse ea.

Pe Hugo începură să-l năpădească remușcările.

— Iartă-mă, te rog. Știu că așa mă port, lua-m-ar să mă ia! Dar fii atentă... adică, chestia asta cu logoditul cu Ronnie. E cam neplăcut, nu crezi? Doar n-ai vrea să scot și trei chiote de bucurie, nu? Sau să țopăi fericit și fără griji?

— Nici nu-mi vine să cred că s-a petrecut așa ceva.

— Ei, și de fapt cum s-a petrecut?

— Păi s-a petrecut așa, din senin. Mă simțeam nefericită și supărată foc pe tine și... asta-i tot. L-am întîlnit pe Ronnie și el m-a luat la plimbare și am coborît spre lac; el a început să arunce cu așchii în lebede și pe urmă brusc a început să suspine și atunci am spus „Ei Doamne!“ și am spus „Of, of.“ Și el a spus „Nu vrei să te măriți cu mine?“, și eu am spus „Ba da“, și el a spus „Vreau să te previn — disprețuiesc toate femeile“, și eu am spus „Iar eu îi urăsc pe bărbați“, și el mi-a spus „Perfect, cred că o să fim foarte fericiți“.

— Înțeleg.

— Am făcut-o doar ca să-ți fac în necaz.

— Ai reușit...

O umbră de curaj se strecură în vocea lui Millicent.

— Nu m-ai iubit niciodată cu adevărat, spuse ea. Știi prea bine că am dreptate.

— Ești sigură?

— Da. Atunci de ce ai căutat neapărat să te duci pe furiș la Londra, și pe urmă ce

ți-a trebuit s-o îndopi pe tipa aia nesuferită cu mîncare?

— Nu e tipa mea și nu e nesuferită.

— Ba este!

— Păi, după cîte am văzut, te înțelegi bine cu ea. V-am văzut trăncănind amîndouă pe terasă foarte amical, fir-ar să fie!

— Cum?

— Cu domnișoara Schoonmaker.

— Nu știu ce tot îndrugi. Ce-are a face domnișoara Schoonmaker cu toată povestea asta?

— Domnișoara Schoonmaker nu este domnișoara Schoonmaker. Este Sue Brown.

O clipă, lui Millicent i se păru că, pe lîngă inimă, însoțitorului ei i-a fost zdrobit și capul. Și cu toate că era conștientă de zădărnicia gestului, se uită fix spre locul de unde se auzise vocea. Pe urmă, brusc, cuvintele lui căpătară înțeles. Vorbi sufocată.

— A venit după tine!

— N-a venit după mine. A venit după Ronnie. N-ai atîta glagorie să pricepi, făcu Hugo exasperat pe bună dreptate, că ai făcut un tărăboi cumplit și ai încurcat absolut totul? Lui Sue Brown nu i-a păsat niciodată de mine nici cît negru sub unghie, iar eu am considerat-o întotdeauna doar o fată de viață, o bună parteneră de dans. Asta este absolut singurul și unicul motiv pentru care am ieșit cu ea. De șase săptămîni n-am mai dansat și am început să am înțepături în tălpi, că nu mai pot să dorm noaptea. Așa că m-am dus la Londra, am scos-o în oraș, iar Ronnie a gă-

sit-o stînd de vorbă cu pecinginea aia de Pilbeam şi şi-a închipuit că e cu el, iar ea i-a spus că nici măcar nu-l cunoaşte, ceea ce era foarte adevărat, dar Ronnie i-a tăiat-o scurt că totul s-a terminat între ei şi s-a întors înapoi la castel, iar ea a vrut să stea puţin de vorbă cu el, aşa că a venit şi ea aici, dîndu-se drept domnişoara Schoonmaker, şi în clipa în care ajunge aici află că Ronnie e logodit cu tine. Frumoasă surpriză pentru biata fată, ce să-ţi spun !

Lui Millicent începuse să i se învîrtească rău de tot capul cu mult înainte de sfîrşitul discursului.

— Dar ce caută Pilbeam aici ?

— Pilbeam ?

— Stătea de vorbă cu ea pe terasă.

Bezna fu străpunsă de un mîrîit grav.

— Pilbeam aici ? Aha ! Deci, pînă la urmă a venit, ha ? La individul ăsta m-a trimis lordul Emsworth în legătură cu Împărăteasa. Conduce Agenţia de Investigaţii Argus. Şi, la cererea ta, trepăduşii lui Pilbeam mi-au călcat pe urme în seara aceea. Aşadar, e aici, da ? Bine, atunci să-l lăsăm să se bucure cît mai poate. Să-l lăsăm să respire aerul de ţară cît timp aerul îi mai prieşte. Pe buboiul ăsta îl aşteaptă ceasul cînd va da socoteală !

Mintea răvăşită a lui Millicent făcu loc unei alte probleme care cerea insistent o explicaţie.

— Spuneai că nu e drăguţă !

— Cine ?

— Sue Brown.

— Nici nu e.

— Nu e drăguţă ? E de-a dreptul fascinantă.

— Mie nu mi se pare, continuă Hugo încăpăţînat. O singură fată e drăguţă în lumea asta, şi fata asta o să se mărite cu Ronnie. (Se opri.) Dacă pînă acum nu ţi-ai dat seama că te iubesc, şi că te voi iubi întotdeauna, şi că n-am iubit pe nimeni altcineva, şi nici n-o să mai iubesc pe cineva, atunci să ştii că eşti un cap pătrat. Poţi să mi-o aduci pe Sue Brown sau pe oricare altă fată din lume pe o tavă cu frişcă de jur împrejur, şi nici nu m-aş uita la ea, să ştii.

Un alt şobolan — doar dacă nu era un şoarece exagerat de bine hrănit — începu să se facă simţit în întuneric. Se părea că se delecta cu o cină timpurie constînd dintr-o bucată de lemn. Millicent nici nu-l luă în seamă. Mîna pe care o întinsese atinse braţul lui Hugo. Degetele ei îl strînseră cu disperare.

— Vai, Hugo ! spuse ea.

Braţul se însufleţi. O înşfăcă, o trase pe duşumeaua mirosind a şoareci şi mucegai. Şi timpul rămase pe loc.

Hugo sparse primul tăcerea.

— Şi cînd te gîndeşti că nu demult doream să mă trăsnească un fulger în două !

Mirosul de şoareci şi mucegai se risipi. În cabană păru că se răspîndeşte parfum de violete şi de trandafiri. Şobolanul, un gurmand zgomotos, se transformase într-o orchestră de

harpe, chmivale şi tromboane care îngînau o muzică suavă.

Pe urmă, întrerupînd strident aceste sunete delicate, se auzi uşa de la cabană deschizîndu-se. Iar o clipă mai tîrziu, prin găurile din duşumea, se văzu lucind o lumină.

Millicent îi atrase atenţia lui Hugo, ciupindu-l de braţ. Se uitară în jos. Pe podeaua de dedesubt se afla o lanternă şi, lîngă ea, un om trupeş care, după zgomotele de hăpăială care plutiră pînă sus, se pare că oferea Împărătesei proteinele şi caloriile care sînt necesare atît de des şi atît de multe unui porc de proporţiile lui.

Bunul Samaritean stătuse aplecat pînă atunci. Acum se îndreptase din şale şi se uita de jur împrejur cu ochi temători. Ridică lanterna şi lumina îi dezvălui chipul.

Văzîndu-l, Millicent uită de prudenţă şi scoase un singur cuvînt, cu o voce ascuţită şi speriată.

— Beach ! strigă Millicent.

Dedesubt, valetul rămase congelat. I se păru că vorbise Glasul Conştiinţei.

IV

Conştiinţa, pe lîngă un timbru muzical, păru prevăzută şi cu picioare. Beach le auzi tropăind pe scări, şi volumul zgomotului era atît de mare încît îşi închipui conştiinţa sub formă de miriapod. Dar nu se clinti. În clipa

aceea ar fi fost nevoie de o macara ca să-l mişti, iar în coliba de vînătoare din Crîngul de vest nu exista nici o macara. Încă mai stătea ca o stană cînd Hugo şi Millicent ajunseră lîngă el. Abia cînd identitatea noilor veniţi se imprimă simţurilor sale paralizate, mădularele începură să-i zvîcnească şi dădu semne de relaxare. Pentru că pe Hugo îl considera prieten. Hugo, avea el impresia, era unul dintre puţinii oameni din lume care, găsindu-l în actuala situaţie îndoielnică, ar fi putut să adopte o atitudine binevoitoare şi înţelegătoare.

Se sili să articuleze cîteva cuvinte.

— Bună seara, domnule. Bună seara, domnişoară.

— Ce înseamnă asta ? spuse Hugo.

Cu ani în urmă, în tinereţea lui zburdalnică şi nesăbuită, Beach auzise odată acea întrebare ieşind de pe buzele unui poliţist. Îl derutase. La fel se simţea şi în clipa asta.

— Păi, domnule, răspunse el.

Millicent se holba la Împărăteasă, care după ce-i privise pe intruşi curtenitor, scoase un grohăit de bun venit şi se întorsese la ordinea zilei.

— *Tu* ai furat-o, Beach ? *Tu !*

Valetul începu să tremure. O ştia pe fata asta de cînd avea codiţe şi şorţuleţ şi scotocea prin cămară. Tăiase pentru ea din hîrtie elefanţi şi o învăţase scamatorii cu bucăţi de sfoară. Nota de uluire din vocea ei îl ustură ca vitriolul. Avea senzaţia că nepoatei lordului Emsworth, crescută de Înălţimea sa

încă din fragedă pruncie în cele mai bune tradiții de venerare a porcilor, furtul Împărătesei i se părea probabil cea mai abjectă dintre crime. Ardea de dorința de a se restabili în ochii ei.

În viața oricărui conspirator vine o clipă cînd loialitatea față de complicii săi începe să șovăie în fața impulsului de a se dezvinovăți. Nu puteam da nici o altă dovadă mai sugestivă despre noblețea sufletului valetului decît că nu s-a supus acestui impuls. Ochii acuzatori ai lui Millicent îl scormoneau, dar el rămînea fidel cauzei sale. Domnul Ronald îl pusese să jure că totul va rămîne o taină ; și pentru nimic în lume n-ar fi putut să-l trădeze.

Și, ca și cum Providența l-ar fi recompensat pe dată pentru această comportare fără reproș, inspirația pogorî asupra lui Beach.

— Da, domnișoară, răspunse el.

— Vai, Beach !

— Da, domnișoară. Eu am furat animalul. Am făcut-o pentru dumneavoastră, domnișoară.

Hugo îl privi aspru.

— Beach, spuse el. Asta-i pur și simplu gargară.

— Domnule ?

— Gargară, Beach, repet. Ce tot umbli cu cioara vopsită, Beach ? Cum adică ai furat purceaua pentru domnișoara ?

— Da, spuse Millicent. Și de ce pentru mine, mă rog ?

Valetul își recăpătase însă calmul. Povestea era scornită și n-avea de gînd s-o lase baltă.

— Ca să îndepărtez orice piedică din calea dumneavoastră, domnișoară.

— Piedică ?

— Deoarece dumneavoastră și domnul Carmody mi-ați încredințat deseori — dacă îmi permiteți — corespondența tainică, cunosc de mult sentimentele dumneavoastră unul pentru celălalt, domnișoară. Sînt conștient că dorința dumneavoastră este să vă uniți destinul cu cel al domnului Carmody și știu că ar exista anumite obiecțiuni din partea unor membri ai familiei.

— Pînă acum, spuse Hugo critic, am impresia că bați apa în piuă. Dar, mă rog, dă-i drumul mai departe.

— Vă mulțumesc, domnule. Și atunci mi-a trecut prin minte că, dacă ar dispare porcul Înălțimii sale, dumnealui ar fi extrem de recunoscător față de cel care l-ar găsi și i l-ar înapoia. Intenția mea a fost să vă încunoștințez de poziția animalului și să vă sugerez să informați pe Înălțimea sa că l-ați descoperit. În recunoștința dumnealui, mi-am închipuit eu, Înălțimea sa ar consimți la unirea destinelor dumneavoastră.

Nu s-ar fi putut concepe undeva o liniște mai mormîntală ca aceea din locul în care Împărăteasa de la Blandings își consuma alimentele ; dar ceva foarte apropiat de tăcerea supremă urmă discursului. În lumina lanternei, ochii lui Hugo îi întîlniră pe cei ai lui Millicent. În ei, ca și în ai lui, sălășluia o expresie de venerare mută. Auziseră de servitori bă-

trîni devotați. Citiseră despre servitori bătrîni devotați. Văzuseră servitori bătrîni devotați pe scenă. Dar nu visaseră niciodată că bătrînii lor servitori ar putea să fie chiar atît de devotați.

— Vai, Beach ! exclamă Millicent.

Se mai exprimase și înainte așa. Dar cît de diferit era acest „Vai, Beach !“ de cel rostit mai devreme — „Vai, Beach !“ În împrejurarea anterioară, exclamația vibrase plină de reproș, mîhnire, deziluzie. Acum conținea recunoștință, admirație și o afecțiune aproape prea profundă pentru a fi exprimată în cuvinte.

Și același lucru se putea spune și despre expresia lui Hugo — „Ei, drăcie !“

— Beach ! strigă Millicent. Ești un înger !

— Vă mulțumesc, domnișoară.

— Ești de milioane ! întări Hugo.

— Vă mulțumesc, domnule.

— De unde ți-a venit ideea asta genială ?

— Mi-a venit, domnișoară.

— Știi ceva, Beach, spuse Hugo foarte serios. Cînd o să dai ortul popii odată, că ți-o suna și ție ceasul, n-ai grijă — și dă Doamne să-ți sune cît mai tîrziu ! — va trebui să lași creierul nației acesteia. Să știi că trebuie neapărat s-o faci. Precis c-o să-l mureze și o să-l pună în Muzeul Britanic, pentru că este creierul cel mai strălucitor al secolului. N-am mai auzit de o chestie atît de formidabilă de cînd mă știu. Bineînțeles că bătrînul o să-și întindă aripa ocrotitoare peste noi.

— O să facă ce vrem, spuse Millicent.

— Da' treaba asta nu-i doar un simplu aranjament. E mult mai mult. E o bombă. Rog să păstrați liniștea pentru președintele dumneavoastră. Vreau să cuget.

Afară, furtuna se potolise. Păsărelele începuseră să ciripească. Departe, tunetul încă mai bombănea. Dar s-ar fi putut, la urma urmei, să fie doar gîndurile lui Hugo în timp ce tresăltau și se ciocneau unele de altele.

— Gata, am totul clar, spuse Hugo în cele din urmă. Unii ar putea să fie de părere că ar trebui să dau năvală la bătrîn și să-i spun că i-am găsit porcul. Eu însă nu sînt de acord. După mine, porcul trebuie păstrat pînă îi mai crește prețul. Cu cît așteptăm mai mult, cu atît va crește și recunoștința lordului. Să-l mai lăsăm, zic eu, încă 48 de ore, și atunci se ajunge la stadiul în care nu ne mai poate refuza nimic.

— Dar...

— Nu ! Dacă lucrăm pripit, ne-am ars. Să nu uităm că nu e doar problema să obținem consimțămîntul unchiului tău. Mai trebuie să-l anunțăm și că n-ai de gînd să te măriți cu Ronnie. Iar ceilalți membri ai familiei au fost întotdeauna foarte încîntați de ideea asta. După mine, încă 48 de ore, în cel mai rău caz, reprezintă un lucru absolut fundamental.

— Poate că ai dreptate.

— Știu că am.

— Atunci, n-avem decît s-o lăsăm pe Împărăteasă aici ?

— Nu, spuse Hugo hotărît. Mie locul ăsta nu mi se pare sigur. Așa cum am dat noi peste

ea aici, poate da oricine. Avem nevoie de un alt seif şi eu ştiu exact care este. Este...

Beach ieşi din muţenie. Vădea agitaţie.

— Dacă nu vă deranjează acest lucru, domnule, aş prefera să nu aud ce spuneţi.

— Hî ?

— Pentru mine, domnule, ar fi o mare uşurare să pot să-mi eliberez conştiinţa. În ultima vreme, mă aflu într-o stare de depresiune nervoasă foarte puternică, domnule, şi nu cred că am să mai pot îndura mult. În plus, gîndiţi-vă că aş putea fi luat la întrebări, domnule. S-ar putea să-mi lucreze mie imaginaţia, dar după felul în care domnul acesta Baxter mă priveşte din cînd în cînd, am impresia că nutreşte nişte bănuieli.

— Baxter întotdeauna e suspicios pentru orice lucru, spuse Millicent.

— Da, domnişoară. Dar în acest caz, suspiciunile sînt întemeiate şi, dacă nu vă deranjează pe dumneavoastră şi pe domnul Carmody, aş dori foarte mult să nu-l pun în situaţia de a nutri asemenea suspiciuni.

— Bine, Beach, spuse Hugo. După cîte ai făcut, şi cea mai mică dorinţă a ta este lege pentru noi. Dacă vrei, n-ai decît să stai deoparte. Deşi aveam de gînd să-ţi propun că, dacă ai vrea să continui să hrăneşti animalul...

— Nu, domnule, zău... dacă nu vă supăraţi...

— E-n regulă, atunci. Hai, Millicent. Ne mutăm.

— Ai de gînd s-o iei chiar acum ?

— În clipa asta. O să-i trec batista prin inelul pe care-l vezi în rît şi... Start ! *Allez*... up !

La revedere, Beach. Cred că ceea ce fac acum e trebşoara cea mai curată şi mai inteligentă din viaţa mea.

— La revedere, Beach, spuse Millicent. Nici nu pot să-ţi spun ce recunoscători îţi sîntem.

— Mă bucur că v-am făcut o plăcere, domnişoară. Vă doresc din tot sufletul mult succes şi fericire, domnule.

Rămas singur, valetul trase aer în piept pînă se umflă ca un balon, pe urmă îl scoase afară cu un pufăit lung ca un oftat. Ridică felinarul de jos şi ieşi din cabană. Mersul era cel al unui valet de pe ai cărui umeri a fost ridicată o mare greutate.

V

Printre altele, Beach avea şi o voce plăcută, dar lucrul nu era cunoscut, deoarece simţul demnităţii rangului său îl impiedica să-l pună în aplicare. Avea un timbru cald de bariton, asemănător sunetului care ar fi putut să fie produs de un butoi de sherry foarte vechi şi uscat, dacă ar fi fost înzestrat cu corzi vocale ; nu putem prezenta o dovadă mai grăitoare a împăcării ce-i pogorîse în suflet, decît amintind că, în timp ce străbătea pădurea spre casă, încălcă acea regulă rigidă şi pur şi simplu începu să gungurească :

Se vede o lumină în cuibuşorul tău...

cînta Beach,

O lumină în CUIBUȘOR-ul tău...

Se simțea ca un lacheu secund, tînăr și fără griji, și nicidecum ca un valet cu vechime. Ascultă ciripitul păsărelelor cu inima tresăltînd. Împrăștie o mulțime de zîmbete îngăduitoare asupra iepurilor care țîșneau pe cărare. Umbra care-i întunecase viața dispăruse. Se simțea cu cugetul împăcat.

Atît de profundă era această stare, încît, ajungînd în casă, și fiind anunțat de lacheul James că lordul Emsworth întrebase de el, nici măcar nu tresări. Doar cu o oră înainte să fi fost făcut anunțul ăsta, și ce amenințare teribilă l-ar fi considerat. Dar acum îl lăsă pur și simplu rece. Cu greu, în timp ce urca scările, reuși să se înfrîneze și să nu reia cîntecelul.

— Hmmm... Beach.

— Vă rog, domnule ?

Valetul sesiză, în fine, că stăpînul său nu era singur. În picioare, Baxter cel eficient, care părea că într-un fel sau altul reușise să se ude groaznic, lăsa picături neplăcute pe covor. Beach îl privi placid. Ce mai reprezenta acum Baxter pentru el, sau el pentru Baxter ?

— Vă rog, domnule ? spuse el din nou, căci lordul Emsworth se părea că trece printr-o fază dificilă de dezvoltare a conversației.

— Hî ? Ce ? Ce ? A, da.

Cel de al noulea conte își adună toate puterile cu un efort vizibil.

— Păi... Beach.

— Vă rog, domnule ?

— Am... hmmm... am trimis după tine, Beach...

— Da, domnule !

În clipa aceea, privirea lordului Emsworth căzu pe un volum de pe birou care trata Bolile Porcinelor. Și, văzîndu-l, prinse puteri.

— Beach, spuse el cu o voce seacă și autoritară, am trimis după tine pentru că domnul Baxter îți aduce o acuzație groaznică. Absolut groaznică.

— V-aș fi recunoscător dacă mi s-ar aduce la cunoștință capătul de acuzare, Înălțimea voastră.

— Ce anume ? întrebă lordul Emsworth, tresărind.

— Dacă Înălțimea voastră ați fi amabil să-mi aduceți la cunoștință esența acuzației domnului Baxter ?

— A, esența ? Da. Adică esența ? Precis. Absolut. Esența. Da, fără îndoială. Absolut. Absolut. Da. Exact. Bineînțeles.

Pentru valet era limpede că stăpînul său începuse să ezite. Dacă-l lăsai singur, pendula asta stricată cu chip de om ar fi continuat să dondăne la nesfîrșit. Plin de respect, dar cu tăria necesară, îl aduse la realitate.

— Ce anume spune domnul Baxter, Înălțimea voastră ?

— Ha ? ! A, spune-i, Baxter. Da, spune-i, pe toții dracii !

Baxter cel eficient făcu un pas mai aproape și începu să șiroiască pe o altă bucată din co-

vor. Ochelarii îi luceau hotărît. În fața lui Beach nu se mai afla Stăpînul cel Stînjenit și Bîlbîit al Domeniului, ci un om care era stăpîn pe sine și știa ce avea de spus.

— Te-am urmărit adineauri pînă la cabana de vînătoare din Crîngul de vest, Beach.

— Vă rog ?

— Ai auzit ce-am spus !

— Bineînțeles, domnule. Dar mi-am închipuit că trebuie să fie o greșeală la mijloc. Nu am fost în locul pe care-l menționați, domnule.

— Te-am văzut cu ochii mei.

— Nu pot decît să repet afirmația anterioară, domnule, spuse valetul cu smerenie.

Lordul Emsworth, care mai privise odată în direcția Bolilor Porcinelor, se însufleți din nou.

— Spune că s-a uitat pe fereastră, pe toți dracii !

Beach ridică o sprînceană respectuoasă. Asta însemna că nu se cădea ca el să comenteze cum își petreceau timpul liber oaspeții castelului, oricît ar fi fost el de pueril petrecut. Dacă domnul Baxter dorea să străbată pădurile pe timp de ploaie și să se joace singur de-a v-ați ascunselea, atunci, indica sprînceana, asta era o treabă care-l privea numai și numai pe domnul Baxter.

— Și tu erai înăuntru și o hrăneai pe Împărăteasă.

— Vă rog, domnule ?

— Și tu erai înăuntru și... Pe toți dracii, Beach, doar ai auzit ce-am spus !

— Vă rog să mă iertați, Înălțimea voastră, dar pur și simplu nu sînt capabil să înțeleg.

— Bine, dacă vrei să trecem direct la subiect, află atunci că domnul Baxter susține că mi-ai furat purceaua.

Erau puține lucruri pe lumea asta, considera valetul pentru care merita să-ți ridici ambele sprîncene, dar ăsta era unul dintre puținele. Rămase o clipă așa, etalîndu-le în fața lordului Emsworth ; pe urmă se întoarse către Baxter, ca să le vadă și el. Cu aceasta, le lăsă iar în jos și-și permise să-și fluture o clipă pe buze cam trei optimi dintr-un zîmbet.

— Aș putea să vă vorbesc deschis, Înălțimea voastră ?

— Pe toți dracii, sigur că vrem să vorbești deschis. Asta-ți și cerem. De aceea am și trimis după tine. Vrem să faci mărturisiri complete, să ne spui numele complicelui și tot ce mai trebuie.

— Am ezitat numai pentru că ceea ce aș vrea să spun ar putea să fie jignitor la adresa domnului Baxter, Înălțimea voastră, lucru pe care nu l-aș dori pentru nimic în lume.

Perspectiva de a-l jigni pe Baxter cel eficient, care îl preocupa atîta pe Beach, nu păru să tulbure cîtuși de puțin pe Înălțimea sa.

— Dă-i drumul ! Zi ce ai de zis.

— Păi, atunci, Înălțimea voastră, cred că s-ar putea ca domnul Baxter, mă iertați că mă exprim în felul acesta, s-ar putea ca domnul Baxter să fi fost pradă halucinațiilor.

— Țsst ! făcu Baxter cel eficient.

— Adică se droghează ? spuse Lordul Emsworth, lovit de idee.

În fierberea produsă de informația fostului secretar, nu luase în seamă această simplă explicație. Acum i se învălmășeau în minte toate dovezile în sprijinul acestei teorii. Ghivecele acelea... Săritura pe fereastra bibliotecii. Îl privi pe Baxter stăruitor. Avea un fel de luciu ciudat în ochi. Luciul unuia bun de legat.

— Asta-i culmea, lord Emsworth!

— A, nu spun că așa e, dragul meu, dar vezi...

— Pentru mine este cît se poate de clar, spuse Baxter pe un ton înțepat, că omul ăsta minte. Stați puțin! continuă el, ridicînd mîna. Ești dispus să vii cu mine și cu Înălțimea sa pînă la cabană acum, chiar în clipa asta, și să vadă Înălțimea sa cu ochii lui?

— Nu, domnule.

— Ha!

— Întîi, spuse Beach, aș vrea să cobor să-mi iau pălăria.

— De acord, consimți lordul Emsworth, afabil. Logic. Poate răci serios la cap. Ia-ți neapărat pălăria, Beach, și ne întîlnim în fața ușii.

— Prea bine, Înălțimea voastră.

Un observator detașat, care ar fi remarcat micul grup adunat cinci minute mai tîrziu pe pietrișul din fața ușii masive de la Castelul Blandings, și-ar fi dat seama că între membrii care-l alcătuiau, exista o umbră de răceală, o anume reținere. Nici unul din cei trei reprezentanți ai grupului nu părea într-adevăr în starea de spirit de a da o raită

prin pădure. Beach, deși curtenitor, nu era cordial. Chipul de sub melon era al unui om care a fost judecat greșit. Baxter scruta cerul mohorît de parcă presimțea ceva. Cît despre lordul Emsworth, tocmai își dăduse seama că e pe punctul de a însoți pe cărări pustii și întunecoase o persoană care, deși, după dovezile din acea după-amiază, se părea că-și îndreaptă gusturile spre sinucidere, ar fi putut foarte bine să devină și asasin.

— O clipă! spuse lordul Emsworth.

O zbughi iar în casă și se reîntoarse cu o expesie mai împăcată. Avea acum în mînă un baston solid cu măciulie de fildeș.

Capitolul 13

COCTEILURI ÎNAINTE DE CINĂ

I

CASTELUL BLANDINGS era scăldat în lumina aurie a unei înserări de vară. Furtuna rămăsese doar o amintire, deşi cu două ore în urmă bîntuise cu o violenţă grozavă prin parcuri, terenuri de agrement şi dependinţe. Trecuse, lăsînd în urmă pace, triluri de păsărele şi un apus de soare cu tonuri trandafirii, verzui, portocalii, de opal şi ametist. Aerul era rece şi parfumat, iar pămîntul emana o aromă înviorătoare. Steluţele se iţeau pe cerul spălat de ploaie.

Lui Ronnie Fish, cuibărit în fotoliul din dormitorul său de la etajul doi, schimbarea în bine a vremii nu-i adusese nici o ameliorare spirituală. Vedea şi el apusul de soare, dar îl lăsa rece. Auzea sturzii chemîndu-se prin tufişuri, dar nu le dădea importanţă. Pe scurt, îl reintroducem în povestire pe Ronald Overbury Fish într-o stare de spirit departe de ceea ce se numeşte însorită.

Un om care de curînd a cerut şi a obţinut mîna unei fete cu cîţiva centimetri buni mai înaltă decît el, fată de care nu simte nimic deosebit decît aprecierea întîmplătoare că,

luată în ansamblu era o fată cumsecade, nu poate avea decît nişte gînduri care se îndreaptă obligatoriu spre tărîmuri sumbre; iar împrejurările în care Ronnie îşi petrecuse ultima parte a după-amiezii nu fuseseră de natură să-i încurajeze optimismul. În clipa în care baierele cerului plesniseră şi lumea se transformase într-o sală de baie, se plimba pe cărarea care se învecinează cu zidul grădinii de zarzavat, şi singurul adăpost care se arătase fusese o peşteră sau o tranşee întunecată legată de aparatura pentru încălzirea serelor. Se repezise acolo, ca un iepure în vizuină, şi odată ce intrase se aşezase pe o stivă de cărămizi, şi preţ de vreo cincizeci de minute trebuise să rămînă fără altă companie decît o broscuţă verde şi propriile sale gînduri.

Locul aducea cu un fel de Mare a Sargaselor în care se scurgeau toate resturile de la grădina de zarzavaturi alăturată. Mai erau acolo şi o roabă, fără roată, aşezată într-o dungă ca un beţiv. Alături, maldăre de ghivece sparte. Ceva mai încolo — o movilă de flori uscate, un bidon găurit, o greblă cu dinţii rupţi, cîţiva cartofi total nepotriviţi pentru alimentaţia umană şi o jumătate de mierlă moartă. Efectul general era extraordinar de asemănător cu Iadul, iar moralul lui Ronnie, care şi aşa nu era prea ridicat, scăzuse de tot.

Adus la realitate de ploaie, roabe, bidoane, greble, cartofi şi mierle moarte, ca să nu mai vorbim de ochiul arogant şi neclintit al broaştei, asemănător cu cel al unui episcop cercetînd un novice sfios, Ronnie începu irevocabil să

se căiască de impulsul care-l făcuse să o ceară pe Millicent de nevastă. Iar acum, în mediul intim al dormitorului său, regretul se accentuase şi mai mult.

Ca majoritatea oamenilor care au făcut un gest dramatic şi sfidător, iar apoi au răgazul să mediteze asupra lui, se simţea apăsat de simţămîntul că a depăşit tărîmul prudenţei. Probabil că Samson, auzind stîlpii templului pîrîind, avusese acelaşi sentiment. Gesturile par nemaipomenite atîta timp cît ţine şi starea de beatitudine. Necazul e însă că aceasta ţine atît de puţin.

Cerînd mîna lui Millicent, îşi dădea acum seama clar că împinsese lucrurile prea departe. Se depăşise. Nu că ar fi avut ceva împotriva lui Millicent ca soţie. Nu avea absolut nimic — cu condiţia să fie soţia altuia. Dar era cu totul altceva să fie soţia lui.

Mîrîi înfundat şi-şi dădu seama că nu mai era singur. Uşa se deschisese şi prietenul lui, Hugo Carmody, intrase în cameră. Observă cu oarecare mirare că Hugo era îmbrăcat în costumul convenţional al gentlemenilor englezi gata să ia masa. Nici nu bănuise că se făcuse atît de tîrziu.

— Bună, spuse Hugo. Nu te-ai îmbrăcat? A bătut gongul.

Pentru Ronnie devenise clar că, pur şi simplu, nu era în stare să-şi înfrunte familia infernală la masă. Nu-şi făcea nici o iluzie că Millicent împrăştiase deja vestea despre logodnă, şi asta însemna discuţii, felicitări plicticoase, îmbrăţişări din partea mătuşii Constance, poşircă din recolta anului 1895 a unchiului Galahad — pe scurt, agitaţie şi trăncăneală. Iar el n-avea chef de agitaţie şi trăncăneală. Ar fi putut face faţă, să zicem, la o cină frugală duhovnicească a ordinului trapiştilor, dar nici să n-audă de o masă îmbelşugată în sînul familiei.

— N-am chef de cină.

— N-ai chef?

— N-am.

— Eşti bolnav cumva?

— Nu.

— Dar n-ai chef de cină. Înţeleg. Ciudat! Mă rog, te priveşte, bineînţeles. Prevăd că va trebui să-mi pun burta la cale singur. Beach mi-a spus că nici Baxter nu vine la potol. Am impresia că l-a necăjit ceva; a cerut nişte sandvişuri şi un pui de somn în salonul de fumat. Cît despre puroiul de Pilbeam, spuse Hugo întunecîndu-se, am de gînd să-l iau la întrebări într-un viitor mai mult decît apropiat. Şi pe urmă o să-i treacă lui cheful de cină.

— Dar ceilalţi unde sînt?

— A, nu ştii? făcu Hugo, surprins. Iau masa la alde Parsloe. Mătuşă-ta, lordul Emsworth, bătrînul Galahad şi Millicent.

Tuşi. Intervenise un moment de uşoară stînjeneală.

— Ştii, Ronnie, bătrîne, fiindcă veni vorba de Millicent.

— Da, ce e?

— Ştii de logodna aia a voastră?

— Ce-i cu ea ?
— S-a rupt.
— S-a rupt ? !
— Absolut. S-a terminat. Fata s-a răzgîndit.
— Cum ? !
— Da. O să se căsătorească cu mine. Pot să-ți spun că sîntem logodiți de săptămîni de zile — știi, o logodnă de-astea în secret — dar ne-am certat. Acum ne-am împăcat iar. Sîntem ca înainte. Așa că, date fiind împrejurările, ea propune să-ți vezi de ale tale.
Un fior de extaz îl săgetă pe Ronnie. Se simțea ca omul de pe eșafod cînd vine mesagerul cu comutarea pedepsei.
— Ei, în fine, primesc și eu o veste bună, după atîta amar de timp, spuse el.
— Adică, nu vroiai să te însori cu Millicent ?
— Sigur că nu.
— Ia las-o mai moale cu „Sigur că nu", băiete, spuse Hugo cu jignire în glas.
— E o fată teribil de drăguță...
— Un înger. Este heruvimul șef al Shropshire-ului.
— ... dar eu n-o iubesc, după cum nici ea nu mă iubește pe mine.
— În cazul ăsta, spuse Hugo cu îndreptățită asprime, de ce ai cerut-o de nevastă ? Chestia asta mi se pare total aiurea. Plescăi din limbă și urmă : Păi, sigur ! Înțeleg ce s-a întîmplat. Te-ai folosit de Millicent ca să te răzbuni pe Sue și ea s-a folosit de tine ca să se răzbune pe mine. Și acum, bănuiesc că și tu te-ai împăcat cu Sue. Foarte corect. Nici

nu puteai să procedezi mai înțelept. E mai mult decît clar că ea e fata potrivită pentru tine.
Ronnie clipi. Cuvintele îi atinseseră o coardă sensibilă. Încercase să nu se mai gîndească la Sue, dar fără succes. Imaginea ei se încăpățîna să i se arate în fața ochilor. Și, nefiind în stare să o alunge din minte, încercase să se gîndească la ea cu amărăciune.
— N-am procedat în nici un fel ! strigă el.
Extraordinar cît de greu era, chiar și acum, să se gîndească la Sue cu amărăciune. Sue era Sue. Asta era principalul lucru care-l stînjenea. Oricît ar fi încercat să se concentreze asupra tragediei din restaurantul „Mario", gîndurile continuau să-i fugă spre scene anterioare pline de căldură și fericire.
— N-ai procedat în nici un fel ? rosti Hugo buimăcit.
Nici nu-i trecuse prin cap că Ronnie putea să nu fi aflat de sosirea lui Sue la castel. Cu mult înainte de aceasta, o luase drept bună că s-au întîlnit și bănuise, după calmul cu care prietenul său primise vestea pierderii lui Millicent, că Sue și el probabil au avut încă o discuție între patru ochi și două inimi, la fel cu aceea care avusese loc în cămăruța de la mansarda cabanei de vînătoare. Bosumflarea de pe chipul lui Ronnie îi micșoră sensibil elanul binevoitor.
— Adică, vrei să spui că nu v-ați împăcat ?
— Nu.
Ronnie se foi. Sue în mașina lui. Sue pe malul rîului. Sue în brațele lui, învăluiți de

muzica saxofoanelor în surdină. Sue rîzînd. Sue zîmbind. Sue primăvara, cu părul răscolit de adierile ușoare de vînt...

Se chinui să-și alunge din minte aceste imagini vlăguitoare. Sue la „Mario"... Așa da !... Sue trădîndu-l... Sue flirtînd cu scîrba de Pilbeam... Mult mai bine !

— Cred că te porți prea aspru cu biata fetiță, spuse Hugo.

— Ia nu-i mai spune „biata fetiță" !

— Ba o să-i spun „biata fetiță", întări Hugo. Pentru mine este o biată fetiță și puțin îmi pasă ce cred alții. Să știi de la mine că mă doare sufletul pentru ea. Mă doare amarnic. Și trebuie să-ți spun că am crezut...

— Nu vreau să discut despre ea.

— ...după ce a făcut ce a făcut...

— Înțelege că nu vreau să discut despre ea !

Hugo suspină. Renunță. Situația se găsea, cum spune francezul, în *impasse*. Păcat ! Cel mai bun prieten al lui și o fetiță drăguță ca ea să se despartă pentru totdeauna. Doi tipi strașnici, separați pe vecie. Ei, mă rog, asta este viața.

— Dacă vrei totuși să vorbim despre ceva, spuse Ronnie, atunci cred că ar fi cazul să discutăm despre logodna ta.

— Prea bine, amice. Mi-era teamă să nu te plictisesc, altfel abordam eu mai direct subiectul.

— Cred că-ți dai seama că toată familia, cu mic cu mare, o să-ți sară în cap ?

— A, nu, nici vorbă.

— Îți închipui că mătușa Constance o să sară în sus de bucurie și o să-i tragă o cîntare la țiteră ?

— Alde Keeble, recunosc, s-ar putea să-și facă prezența simțită într-un anume fel, spuse Hugo străbătut de un ușor fior. Dar mă bazez pe sprijinul și oblăduirea celui de al noulea conte. N-o să treacă mult și o să-l fac să se poarte cu mine ca un tată.

— Cum ?

O clipă, Hugo aproape cedă tentației de a se destăinui prietenului din tinerețe. Pe urmă își dădu seama cît de neînțeleaptă ar fi fost această cale. Printr-o stranie coincidență, avea exact aceleași gînduri despre Ronnie, pe care Ronnie însuși le avusese despre el într-o etapă anterioară din această povestire. Ronnie, socotea el, deși un individ nemaipomenit, nu era pe măsura unui seif de depozitat secrete. Cam palavragiu. Gură spartă. Genul care ar fi împrăștiat secretul în toate părțile înainte de lăsarea serii.

— Nu contează, spuse el. Am eu metodele mele.

— Și care sînt astea, mă rog ?

— Metode și atît ; dar al naibii de bune. Ei, îmi iau și eu valea. Am întîrziat. Chiar nu cobori la cină ? Atunci, eu am plecat. E musai să pun mîna pe Pilbeam cît mai curînd posibil. N-aș vrea să apună soarele pînă nu mă descarc. În ciuda lui, totul s-a sfîrșit cu bine, dar ăsta nu este motiv să nu-l fac bucățele. Mă consider o persoană care mai are de îndeplinit niște îndatoriri publice.

Cîteva minute după ce se închisese ușa, Ronnie rămase ghemuit în scaun. Pe urmă, în ciuda a tot ceea ce se întîmplase, în suflet i se strecură o poftă de mîncare irezistibilă. Sănătatea de fier și o după-amiază în care nu-și băuse ceaiul în aer liber îi creau un apetit nemaipomenit. Încă se mai strîmba la gîndul sufrageriei. Și, oricît ar fi ținut la Hugo, pur și simplu nu suporta să converseze cu el. O friptură la „Blazonul Emsworth" l-ar fi înlocuit cu vîrf și îndesat. Putea ajunge acolo în cinci minute cu mașinuța.

Se ridică. În drum spre ușă, gîndurile îi rătăceau nu numai spre mîncare. Ultimele cuvinte ale lui Hugo le orientaseră din nou spre Pilbeam.

Habar n-avea ce l-a adus pe Pilbeam la castel, dar acum că era aici, o să vadă el! Cîteva clipe între patru ochi cu P. Frobisher Pilbeam reprezentau exact leacul de care avea nevoie sufletul său rănit. Aparent, din cîte îi spusese, și Hugo nutrea ceva împotriva individului. Dar nici că s-ar fi putut compara cu ceea ce nutrea el.

Pilbeam! Cauza tuturor necazurilor lui. Pilbeam! Șarpele din iarbă. Pilbeam...! Da...! Putea să aibă inima zdrobită, viața să-i fie ratată, dar încă se mai putea bucura de slaba consolare pe care i-ar fi adus-o o răfuială cu Pilbeam.

Ieși pe coridor. Și exact în acea clipă, Percy Pilbeam ieși din camera de vizavi.

II

Pilbeam se îmbrăcase pentru cină cu o deosebită migală. Pentru că lordul Emsworth, cu mintea lui răvășită, uitase complet să-l informeze despre exodul la Matchingham Hall, se aștepta să găsească la masă o companie veselă și strălucitoare, așa că se pregătise în consecință. Studiind rezultatul în oglindă, simțise un val de mulțumire. Valul încă îl mai încălzea cînd ieși pe coridor. Dar în clipa în care ochii îi căzură pe Ronnie, se înfrigură brusc.

Pe vremea cînd era redactor la „Sarea și Piperul societății", ziarul acela sincer și neînfricat, P. Frobisher Pilbeam avusese o dată sau de două ori întîlniri cu persoane care nu aveau de ce să-i dorească binele. Îl lăsaseră rece. Nu era el omul care să găsească desfătare în violență fizică. Iar violența fizică care-l amenința acum era supărător de clară. Felul cum tînărul scund dar vînjos îi răsărise în față și începuse să lunece încetișor spre el prevestea acest lucru. Pilbeam, care era membru al Societății Pentru Protecția Animalelor, văzuse la grădina zoologică leoparzi lunecînd în același mod.

Anii cît fusese director la o foaie săptămînală de scandal, urmați de o perioadă lungă de activitate ca agent de investigații particular, fără îndoială că îl pregătiseră bine ca, în cazuri de forță majoră să dea dovadă de prezență de spirit. E destul de greu ca în clipa asta să lăudăm prea mult resursele de care

dispunea Percy Pilbeam. Dacă un mare strateg militar ar fi fost de față, precis că ar fi dat din cap aprobator. În fața amenințării sumbre în postura lui Ronnie Fish, care se apropia vizibil, Percy Pilbeam procedă exact cum ar fi procedat Napoleon, Hanibal, sau marele duce de Marlborough. Pipăind în spate cu mîna, dădu peste clanță și, apăsînd-o cu nădejde, se strecură pe ușa dormitorului, o trînti cu putere și dispăru. Mulți țipari au dispărut în nămol cu mai puțină grabă și abilitate.

Dacă leopardul cu care semăna și-ar fi văzut prada dispărînd în tufișuri exact înainte de ora mesei, probabil că și-ar fi exteriorizat sentimentele în același mîrîit scurt scos de Ronnie Fish, martor la această retragere de maestru. O clipă rămase mut. Pe urmă se năpusti spre ușă și intră în cameră.

Rămase locului, descumpănit. Pilbeam se evaporase. În fața ochilor holbați ai lui Ronnie, apartamentul se înfățișa complet golit de detectivi indiferent de formă și întruchipare. Exista patul. Scaunele. Covorul, noptiera și biblioteca. Dar agenți particulari, nici gînd.

Cît timp ar fi continuat să-l chinuie acest miracol, e greu de spus. Îi stăruia încă vag în minte, cînd deodată la ureche îi ajunse un scrîșnet, ca de cheie răsucită în broască, venind parcă din direcția unui dulap în perete, la celălalt capăt al camerei.

Bătrînul Miles Fish, tatăl lui Ronnie, s-ar fi putut să fi fost, după cum afirmase lordul

Emsworth, cel mai mare nătăfleț din brigada gărzilor ; dar fiul lui era capabil să judece și să tragă niște concluzii. Făcînd un salt înainte, apucă cu nădejde clanța dulapului. Ușa rămase înțepenită.

În aceeași clipă, prin ea se strecură o respirație înăbușită.

Ronnie era el foc și pară și așa, dar acum îl apucară toate năbădăile. Își lipi buzele de panel.

— Ieși afară de acolo !

Respirația se opri.

— Bine ! spuse Ronnie, cu un calm oribil. N-ai decît să stai ! Eu am timp să aștept.

Cîteva clipe domni tăcerea. Pe urmă, de pe celălalt tărîm răspunse un glas.

— Fiți înțelegător ! zise vocea.

— Înțelegător ? spuse Ronnie apăsat. Înțelegător, ai ? Se înecă. Ieși afară ! Nu vreau decît să-ți crăp capul, adăugă el cu o notă de condescendență în glas.

Vocea deveni împăciuitoare.

— Știu de ce sînteți supărat, rosti vocea.

— Știi, ai ?

— Da, cred că înțeleg. Dar pot să vă explic totul.

— Ce face ?!

— Am spus că pot să vă explic totul.

— Poți, ei nu mai spune !

— Absolut, făcu vocea.

Pînă în acea clipă, Ronnie smucise de ușă continuu. Acum îi trecu prin minte că, dacă ar împinge ar putea obține rezultate mai bune. Așa că împinse. Totuși, nu se petrecu nimic.

Castelul Blandings era o locuință care se mîndrea cu soliditatea ei. Zidurile erau ziduri, iar ușile, uși. Nu lucraseră cîrpaci. Dulapul scîrții, dar nu cedă.

— Auziți ?

— Aud.

— Vă rog să mă ascultați. Zău că pot să vă explic totul. Adică, despre seara aia de la „Mario". Îmi închipui exact ce credeți. Vă dau cuvîntul meu de cinste că nu mă poate suferi. Mi-a spus-o personal.

Lui Ronnie îi veni o idee liniștitoare.

— N-o să stai toată noaptea acolo, spuse el.

— Nici nu vreau să stau toată noaptea.

— Foarte bine, atunci ieși afară !

Vocea deveni plîngăreață.

— V-am spus că domnișoara nu m-a văzut niciodată înainte de seara de la „Mario". Dumneaei lua masa cu individul acela Carmody și dînsul a ieșit și eu m-am apropiat, și m-am prezentat. Doar n-am făcut o crimă, nu ?

Ronnie începu să se întrebe dacă n-ar fi mai bine să tragă cîteva șuturi în dulap. Dar un fior de milă pentru degetele de la picioare, precum și gîndul că unchiul Clarence ar putea avea un cuvînt de spus dacă se apucă să-i spargă ușile de la dulapuri îl făcură să abandoneze planul. Rămase în picioare, gîfîind.

— Nu m-am apropiat de dumneaei decît ca să-i spun cîteva cuvinte amicale. Ce găsiți rău în faptul că cineva se prezintă unei fete și-i spune un cuvînt amical ?

— Păcat că n-am ajuns acolo mai devreme.

— Mi-ar fi făcut plăcere să vă întîlnesc, făcu Pilbeam curtenitor.

— Ei, nu zău !

— Absolut.

— Și mie o să-mi facă plăcere să te văd, spuse Ronnie, cînd o să deschid afurisita asta de ușă.

Lui Pilbeam începu să-i fie frică de asfixie. Aerul din dulap devenea tot mai greu de respirat. Primejdia îi oferi inspirația, așa cum se întîmplă adesea.

— Nu vă supărați, spuse el, dúmneavoastră sînteți Ronnie ?

Ronnie se îmbujoră și mai mult.

— Nu-ți permit nici o obrăznicie !

— Nu, dar ascultați-mă. Vă cheamă Ronnie ?

Tăcere deplină.

— Pentru că, dacă așa stau lucrurile, spuse Pilbeam, atunci aflați că dumneaei a venit aici pentru dumneavoastră.

Altă tăcere.

— Așa mi-a spus. Astă-seară, în grădină. A venit aici, dîndu-se drept domnișoara Shoemaker, sau un nume în genul ăsta, numai ca să vă întîlnească. Și asta ar trebui să vă dovedească limpede că nu eu sînt cel la care ține.

Liniștea fu întreruptă de o exclamație ascuțită.

— Ce-a fost asta ?

Pilbeam repetă întrebarea. Speranța care înflorea în el dădu dicției o claritate aproape afectată.

— Ieși afară ! strigă Ronnie.

— Da, e-n regulă, numai că...

— Ieși afară, vreau să-ți spun ceva.

— Păi, îmi spuneți.

— N-am chef să răcnesc prin ușă. Ieși afară. Jur că n-o să te ating.

Nu atît încrederea lui Pilbeam în cuvîntul cavaleresc al familiei Fish, îl făcu să se supună poruncii, cît sentimentul că, dacă ar mai fi stat ciucit în dulap, l-ar fi pocnit dambla. Și așa se simțea de parcă inhala un amestec de praf și naftalină. Ieși. Avea părul răvășit ; îl privi pe interlocutor prudent. Părea un om care și-a luat soarta în mîini. Dar cuvîntul familiei Fish era cuvînt. În ceea ce-l privea pe Ronnie, se părea că războiul se sfîrșise.

— Ce ziceai ? E aici ?

— Absolut.

— Cum adică absolut ?

— Fără îndoială. Absolut. A sosit înaintea mea. N-ați întîlnit-o ?

— Nu.

— Păi, da, e aici. Stă în camera care se numește Camera Grădinii. Am auzit-o spunîndu-i asta bătrînului Galahad. Dacă vă duceți acum acolo, insinuă Pilbeam, puteți să discutați liniștit cu dumneaei înainte de a coborî la cină.

— A spus ea că a venit pentru mine ?

— Da. Ca să vă explice ce a fost cu seara de la „Mario". Iar eu vă întreb, continuă cu multă însuflețire Pilbeam, dacă o fată n-ar iubi un individ ar veni ea într-un loc ca ăsta, sub numele de domnișoara Shoolbred sau așa ceva doar ca să-l întîlnească ? Asta vă întreb !

Ronnie nu răspunse. Simțămintele îl lăsaseră fără grai. Era prea afundat în mlaștina remușcării ca să mai poată articula ceva. Într-adevăr, se afla într-o asemenea depresiune sufletească, încît aproape că-i venea să-l roage pe Pilbeam să-i dea un picior. Gîndul că o nedreptățise atît de oribil pe neprihănita sa Sue îl înnebunea. Era un gînd care mușca precum năpîrca și durea precum înțepătura de scorpion.

Și, din noianul de gînduri învălmășite, unul singur se desprinse clar strălucind ca un far în noaptea întunecoasă. Camera Grădinii !

Întorcîndu-se fără o vorbă, o zbughi pe ușă cu repeziciunea cu care Percy Pilbeam se repezise înăuntru nu demult. Iar Percy Pilbeam, suspinînd profund, se duse la măsuța de toaletă, luă peria și începu să-și aducă freza în starea adecvată examinării ei de către nobilimea rurală. Cînd isprăvi, își netezi mustața și coborî în salon.

III

Salonul era gol. Și, spre surprinderea lui Pilbeam, rămase gol încă multă vreme. Se sim-

ţea buimac. Se aşteptase să fie întîmpinat de un amfitrion mustrător, cu privirea îndreptată spre orologiu, şi de o amfitrioană ţîfnoasă, ţîţîind din limbă. Pe măsură ce minutele se scurgeau anevoie şi singurătatea îi rămînea netulburată, îl apucă neastîmpărul.

Dădu ocol camerei, uitîndu-se atent la tablouri, îndreptîndu-şi cravata şi cercetînd fotografiile de pe măsuţe. Ultima dintre ele îl înfăţişa pe lordul Emsworth, după toate probabilităţile pe la vîrsta de treizeci de ani, cu favoriţi şi în uniforma gărzilor din Shropshire. Încă o mai privea îngrozit, sub fascinaţia pe care o producea fotografia asupra oricui o privea pentru prima oară, cînd uşa se deschise în cele din urmă şi, neplăcut surprins, Pilbeam recunoscu statura impunătoare a lui Beach.

O clipă, rămase cu ochii ţintă pe valet, cuprins de frica normală care pune stăpînire pe oricare dintre noi în prezenţa unui om care doar cu cîteva ore mai înainte ne-a măsurat dintr-o privire şi ne-a făcut să ne simţim ca un produs alimentar alterat. Pe urmă tensiunea scăzu.

Bine a spus cine a spus că pe lumea asta natura oferă întotdeauna un antidot pentru oricare rău. Şi dacă valeţii se apropie, mai pot fi oare cocteilurile departe ? Beach ducea o tavă cu pahare şi un *shaker* uriaş ; iar Pilbeam, zărind toate acestea, se pomeni că-l priveşte aproape cu seninătate pe aducătorul cel solid.

— Cocteil, domnule ?

— Mulţumesc.

Acceptă un pahar umplut cu vîrf. Conţinutul întunecat sugera o binevenită întremare. Bău şi, brusc, întregul său sistem de semnalizare interioară se declanşă.

Goli paharul dintr-o sorbitură. În chip miraculos, viziunea asupra vieţii i se schimbă total. Pe dată avu senzaţia că e în stare să înfrunte zece valeţi, oricît de tăioase le-ar fi privirile.

Poate că se înşela din cauza ginului amestecat cu vermut, dar avu impresia că valetul arăta mult mai bine decît la ultima întrevedere. Ochii, deşi tot îngheţaţi, pierduseră scăparea de şopîrlă. De fapt, părea că întreaga înfăţişare a lui Beach degaja atîta seninătate, încît proprietarul Agenţiei de Investigaţii Argus fu îmboldit să se avînte în conversaţie.

— Frumoasă seară.

— Da, domnule.

— Frumoasă după furtună.

— Da, domnule.

— A turnat serios, nu ?

— Fără îndoială că aversele au fost neobişnuit de puternice, domnule. Mai doriţi un cocteil ?

— Mulţumesc.

Repunerea în funcţiune a sistemului de semnalizare avu efectul de a îndepărta din Pilbeam şi ultima rămăşiţă de sfiiciune şi codeală. Îşi dădea seama acum că s-a înşelat total asupra acestui valet. Cînd îl întîlnise în hol

în clipa sosirii sale, i se păruse arogant și ostil. Acum observa că era un valet și un frate. Foarte asemănător cu „Moș Gerilă toți îmi spun că ești darnic și ești bun" — o persoană cum Pilbeam nu mai întîlnise de luni de zile.

— M-a prins și pe mine ploaia, spuse el binevoitor.

— Într-adevăr, domnule ?

— Da. Lordul Emsworth tocmai îmi arăta niște fotografii cu porcul ăla... Apropo, rămîne între noi... dar ia spune, cum te cheamă ?

— Beach, domnule.

— Rămîne între noi, Beach, știu ceva în legătură cu porcul.

— Într-adevăr, domnule ?

— Da. Știi, după ce m-am uitat la pozele alea, m-am dus să mă plimb prin parc și a început ploaia care m-a udat pînă la piele. De fapt, pot să-ți spun că a trebuit să mă adăpostesc undeva și să-mi scot pantalonii să mi-i usuc.

Și rîse bine dispus.

— Mai doriți un cocteil, domnule ?

— Ca să fie trei cu totul ?

— Da, domnule.

— Poate ai dreptate, făcu Pilbeam.

Cîteva clipe rămase gînditor și distrat, ascultînd niște acorduri muzicale răzlețe de alămuri, care păreau să se audă de undeva din apropiere. Pe urmă gîndurile hoinare i se întoarseră iar la misterul care-l sîcîise înainte de sosirea acestui minunat valet.

— Ia ascultă, Beach, aștept aici de ceasuri

întregi. Unde e masa pentru care am tot auzit bătînd gongurile ?

— Masa este gata, domnule, dar am mai așteptat puțin pentru că domnii nu sînt punctuali în timpul verii.

Pilbeam medită asupra acestei afirmații. Suna ca un titlu bun de cîntec. Domnii nu sînt punctuali în timpul verii, în timpul verii (ei da, în timpul verii). Așa că duceți-mă iar în vechea colibă din Kentucky... Încercă să potrivească versurile la muzica de la orchestra de alături, dar nu prea reuși, așa că renunță.

— Unde sînt toți ceilalți ? întrebă el.

— Domnul conte și doamna contesă, precum și domnul Galahad și domnișoara Millicent Threepwood iau masa la Matchingham Hall.

— Cum ? Cu amicul Parsloe cel vestit ?

— Da, domnule, cu sir Gregory Parsloe-Parsloe.

Pilbeam chicoti.

— Măi, măi, măi ! Lucrează iute, amicul Parsloe. Nu-i așa, Beach ? Adică, îl sfătuiești să facă un lucru, să procedeze într-un anume fel, să acționeze știu eu cum, și el se conformează cît ai zice pește. De acord, Beach ?

— Mă tem că insuficienta mea familiarizare cu sir Gregory nu-mi permite să-mi exprim o părere, domnule.

— Fiindcă veni vorba de amicul Parsloe, Beach... parcă Beach ziceai că te cheamă, nu ?

— Da, domnule.

— Cu B mare ?

— Da, domnule.

— Ei, vorbind de amicul Parsloe, Beach, aş putea să-ţi spun ceva despre el. Ceva ce se pregăteşte să facă.
— Într-adevăr, domnule ?
— Dar mă abţin. Respect încrederea clientului. Lacăt la gură. Secret profesional.
— Da, domnule.
— Aşa cum zici, da. Mai e chestie d-aia în *shaker*, Beach ?
— Puţin, domnule, dacă dumeavoastră consideraţi că este cazul...
— Exact aşa consider. Toarnă !
Detectivul sorbi cu voluptate, din ce în ce mai plin de un sentiment înălţător de beatitudine. Dacă prietenia care se născuse între el şi valet era poate unilaterală, cel puţin pe partea pe care ea exista era plină de căldură, chiar înflăcărată. Lui Pilbeam i se părea că, pentru prima oară de cînd sosise la Castelul Blandings, a găsit un prieten adevărat, un suflet apropiat căruia i se putea destăinui. Şi era plin de dorinţa nestăpînită de a se destăinui cuiva.
— Adevărul este, Beach, că aş putea să-ţi spun o grămadă de lucruri despre o grămadă de oameni. Practic, aş putea să-ţi spun cîte ceva despre fiecare persoană din casa asta. De exemplu, cum îl cheamă pe individul cu părul deschis la culoare ? Secretarul bătrînului ?
— Domnul Carmody, domnule.
— Carmody ! Aşa e. M-am tot chinuit să-mi aduc aminte. Ei, află că pot să-ţi spun cîte ceva despre Carmody.

— Într-adevăr, domnule ?
— Da. Ceva în legătură cu Carmody care o să te intereseze foarte mult. L-am văzut azi după-amiază pe Carmody cînd Carmody nu mă vedea.
— Într-adevăr, domnule ?
— Da. Unde e Carmody ?
— Bănuiesc că va coborî îndată, domnule. Şi la fel şi domnul Ronald.
— Ronald ! Pilbeam inhală zgomotos. Ăsta-i un flăcău cam năbădăios, Beach. Ronnie ăsta. Ştii ce-a vrut să facă adineauri ? Să mă omoare !
Părerea lui Beach, care nu-l socotea pe Percy Pilbeam drept un membru absolut necesar al societăţii, era că un astfel de act era lăudabil şi regreta că îndeplinirea lui fusese împiedicată. În plus, mai avea şi sentimentul că un valet ca la carte, aşa cum îi plăcuse întotdeauna să se considere, ar fi trebuit să se fi retras de mult şi să-l lase pe individ să vorbească de unul singur dacă poftea. Dar şi cei mai buni valeţi au emoţii omeneşti, şi vraja trăncănelii lui Pilbeam îl ţintuia pe Beach. Îi aducea aminte de pagina cu cançanuri din „Sarea şi Piperul societăţii", ziar la care era abonat permanent. Beach era aţîţat şi plin de curiozitate. Pînă în clipa aceea, e adevărat, interlocutorul său nu făcuse decît nişte aluzii, dar ceva îi spunea că dacă ar mai zăbovi încă puţin, ar afla o ştire de-a dreptul senzaţională.
Niciodată nu avusese Beach mai multă dreptate. Pilbeam terminase între timp cel de al patrulea cocteil şi dorinţa de a se destăinui

devenise nestăvilită. Îl privi pe Beach și aproape că-i veni să plîngă la gîndul că poate să țină ceva ascuns de un om atît de minunat.

— Știi de ce a vrut să mă omoare, Beach?

Valetului nu i se părea că mai putea exista o explicație rezonabilă pentru o asemenea acțiune, totuși murmură răspunsul necesar.

— N-aș fi în stare să mă pronunț, domnule.

— Sigur că n-ai fi. Cum să fii? Habar n-ai. De-asta îți și spun. Ei, fii atent! E îndrăgostit de o dansatoare de la Regal, o fată cu numele de Sue Brown și are impresia că eu am ieșit cu ea la restaurant. De-asta a vrut să mă omoare, Beach!

— Într-adevăr, domnule?

Valetul vorbea calm, dar era profund tulburat. Întotdeauna fusese mîndru că locatarii Castelului Blandings nu prea au taine pe care să nu le cunoască, dar ce afla acum era un lucru nou.

— Da. De asta. Mi-a fost al naibii de greu să scap de el, ascultă ce-ți spun. Și știi ce m-a salvat, Beach?

— Nu, domnule.

— Prezența de spirit. I-am arătat clar — lui Ronnie — i-am arătat logic lui Ronnie că dacă fata m-ar fi iubit pe mine, cum ar mai fi venit aici, dîndu-se drept domnișoara Shoemaker, doar ca să-l întîlnească?

— Domnule!

— Da, asta e domnișoara Shoemaker, Beach. O dansatoare cu numele de Sue Brown și a venit aici să-l întîlnească pe Ronnie.

Beach rămase transfigurat. Ochii îi ieșiseră din orbite cît cepele. Nu mai era în stare nici măcar să spună „Într-adevăr, domnule?“

Iar cînd Hugo Carmody intră în cameră, încă se mai străduia să asimileze această formidabilă revelație.

— Aha! făcu Hugo observîndu-l pe Pilbeam.

Deodată rămase țeapăn. Își pironise ochii pe detectiv, și se uita la el ca măcelarul lui Schopenhauer la mielul ales.

— Lasă-ne singuri, Beach, spuse el cu o voce gravă și profundă.

Valetul ieși din transă.

— Domnule?

— Valea!

— Prea bine, domnule.

Ușa se închise.

— De cînd te caut, viperă, șuieră Hugo.

— Mă cauți, Carmody? spuse Percy Pilbeam plin de vioiciune. Și eu te căutam. Am să-ți spun ceva. Va să zică, umblam unul după altul. Sau cumva mă refer la alte persoane? Poftește, Carmody și ia loc. Dragul de Carmody! Simpaticul de Carmody! Minunatul domn Carmody! Măi, măi, măi, măi, măi!

Dacă mielul amintit ceva mai sus l-ar fi acostat brusc pe măcelarul amintit ceva mai sus în același mod prietenesc și apropiat, l-ar fi buimăcit mai puțin decît a făcut-o Pilbeam cu Hugo prin aceste vesele ciripituri. Privirea aspră și imobilă a lui Hugo deveni căscată.

Pe urmă își reveni. Ce contau vorbele ? Nu avea el vreme să le ia în seamă. Lui îi trebuiau fapte. Fapte !

— Nu știu dacă ai cunoștință, vierme, spuse el, dar puțin a lipsit să mă nenorocești.

— Ce să fac, Carmody ?

— Să mă nenorocești.

— „Fă-te-ncoa' să-ți spun despre prepelicaru' care m-a nenorocit", fredonă Percy Pilbeam, avîntîndu-se cum se avîntă ciocîrlia în văzduh primăvara ; nicicînd nu se simțise mai fericit sau într-o companie mai plăcută. Și ia zi, Carmody, cum te-am nenorocit ?

— Nu m-ai nenorocit.

— Așa mi-ai spus !

— Am spus că puțin a lipsit.

— Te rog, hotărăște-te, Carmody !

— Încetează să-mi tot spui Carmody !

— Dar te cheamă Carmody, nu ? Nu încape discuție. Și atunci, de ce să tăinuim lucrul ăsta, Carmody ? Fii deschis, ce naiba. Eu nu mă supăr că oamenii îmi cunosc numele. Mă mîndresc cu asta. Mă cheamă Pilbeam-Pilbeam-Pilbeam — așa mă cheamă — Pilbeam !

— În treizeci de secunde, făcu Hugo, o să te cheme Țărînă !

Pentru prima oară pe Percy Pilbeam îl fulgeră gîndul că interlocutorul său dădea dovadă de un oarecare arțag în comportare.

— S-a întîmplat ceva ? întrebă el preocupat.

— Ți-arăt eu ce s-a întîmplat !

— Te rog, Carmody, te rog, spuse Pilbeam. Te rog, te rog, te rog. Ai încredere în mine. Îmi placi.

Se așeză comod într-un fotoliu masiv și, unindu-și vîrfurile degetelor după cîteva epuizante încercări, se lăsă pe spate, numai ochi și urechi la orice necaz i-ar fi putut povesti noul său prieten.

— Acum cîteva zile, gînganie...

Pilbeam deschise ochii.

— Vorbește limpede, Carmody. Nu mormăi.

Degetele lui Hugo zvîcniră. Își fixa interlocutorul cu ochi scăpărători și se întreba de ce oare își pierde vremea vorbind, în loc să treacă imediat la fapte și să-i smulgă individului capul din rădăcină. Ceea ce l-a salvat pe Pilbeam a fost poziția tolănită în care se găsea. Dacă ești un Carmody, și pe deasupra și sportiv, nu poți să ataci nici măcar o viperă care continuă să stea tolănită pe spate cu ochii închiși.

— Acum cîteva zile, începu el din nou, am trecut pe la agenție. Și după ce am discutat despre una și alta, am plecat. Mai tîrziu am descoperit că în clipa în care am plecat, ai pus pe urmele mele niște spioni ordinari și i-ai instruit să-mi noteze mișcările și să ți le raporteze. Rezultatul fiind că am fost la un pas să mă nenorocesc. Și dacă vrei să știi ce am de gînd să fac, află atunci că o să te arunc cît colo de pe scaunul ăla și o să-ți ard vreo cîteva șuturi pînă te dau de-a dura afară din casă. Și dacă mai îndrăznești să-ți vîri rîtul ăla scîrbos pe aici pe la castel, să știi că te fac zob !

Pilbeam deschise ochii.

— Cît se poate de corect, articulă el. Totuşi nu văd de ce trebuie să furi porci.

Hugo citise deseori poveşti despre oameni buimăciţi, care s-ar fi prăbuşit dacă nu s-ar fi agăţat de orice le era la îndemînă. Nu se aşteptase însă să treacă şi el printr-o asemenea experienţă. Dar fără îndoială că, dacă n-ar fi înşfăcat în acea clipă speteaza scaunului, i-ar fi venit foarte greu să rămînă în poziţie verticală.

— Hoţ de porci ! spuse Pilbeam dur, şi închise iar ochii.

Hugo, care îşi recăpătase echilibrul cu ajutorul scaunului, făcu cîţiva paşi. Se străduia din răsputeri să-şi recapete moralul. Ridică fotografia lordului Emsworth în uniformă a gărzilor şi o privi absent ; pe urmă, de parcă atunci fusese luminat, o puse la loc scuturat de un fior, ca un om care îşi dă seama că a ţinut o cobră în mînă.

— Ce vrei să spui ? întrebă el amenințător.

Pilbeam deschise ochii.

— Ce vreau să spun ? Tu ce crezi că vreau să spun ? Vreau să spun că eşti hoţ de porci. Asta vreau să spun. Umbli de colo colo, şterpelind porci şi ascunzîndu-i în rulote.

Hugo luă iar fotografia lordului Emsworth, îşi dădu seama ce face şi îi dădu drumul repede din mînă. Pilbeam închise din nou ochii şi, privindu-l, Hugo nu putu să nu-şi înăbuşe un fior de veneraţie care îl cuprinse în ciuda voinţei lui. Citise adesea despre intuiţia supraomenească a detectivilor, dar nu mai avusese

prilejul pînă atunci să-i observe în acţiune. Pe urmă îi veni o idee.

— M-ai văzut ?

— Ce-ai spus, Carmody ?

— M-ai văzut ?

— Da, te-am văzut, Carmody, spuse Pilbeam, jucăuş. Cucu-bau !

— M-ai văzut băgînd porcul în rulotă ?

Pilbeam dădu din cap aprobator de unsprezece ori, într-o succesiune rapidă.

— Sigur că te-am văzut, Carmody. Cum să nu te văd, dacă m-a prins ploaia şi m-am adăpostit în rulotă şi eram acolo fără pantaloni, încercînd să mă usuc fiindcă sufăr de lumbago ?

— Eu nu te-am văzut.

— Nu, Carmody, nu m-ai văzut. Şi-am să-ţi spun şi de ce, Carmody. Pentru că am auzit o voce de fată afară, care spunea : „Grăbeşte-te să nu vină cineva !" — şi m-am ascuns. Doar nu crezi că pot lăsa o fată drăgălaşă să mă vadă în indispensabili croşetaţi, lungi pînă la genunchi ? Nu se face, Carmody, rosti Pilbeam sever. Nu-i frumos !

Hugo simţea amărăciunea oricărui criminal care descoperă prea tîrziu că s-a dat de gol încercînd să facă pe deşteptul. La vremea respectivă i se păruse o idee formidabilă să o ducă pe Împărăteasă din cabana de vînătoare din Crîngul de vest şi s-o adăpostească în rulota lui Baxter, unde nimănui nu i-ar fi dat prin cap s-o caute. Cum ar fi putut el bănui că tocmai rulota era înţesată de detectivi, lua-i-ar naiba să-i ia !

În această clipă încordată, ușa se deschise și Beach își făcu apariția.

— Vă rog să mă iertați, domnule, dar considerați că ar trebui să-l mai așteptăm pe domnul Ronald ?

— Hî ?

— Bineînțeles că nu, spuse Pilbeam. Cine dracu e de fapt domnul Ronald, ia spune-ți-mi și mie ! N-am venit aici să țin post prelungit. Vreau să mănînc, și încă repede de tot ; și dacă domnului Ronald nu-i convine, îl privește ! Făcu cîțiva pași plini de semeție către ușă : Hai, Carmody, copăcel-copăcel !

Hugo se prăbușise pe scaun.

— Nu mi-e foame, spuse el mohorît.

— Nu ți-e foame ?

— Nu.

— Deloc ?

— Nu.

Pilbeam ridică din umeri nerăbdător.

— Tipul e un găgăuță, conchise el.

Se îndreptă spre scară. Întreaga lui comportare vădea că se spălase pe mîini de Hugo.

— Să vă aduc niște sandvișuri, domnule ?

— Nu, mulțumesc. Ce-a fost asta ?

Se auzise un bufnet puternic. Valetul se duse spre ușă și privi.

— Domnul Pilbeam, domnule. Se pare că a căzut pe scări.

O clipă, pe chipul ros de griji al lui Hugo se ivi o rază de speranță.

— Și-a rupt gîtul ?

— După toate aparențele, nu, domnule.

— Of ! făcu Hugo plin de regret.

Capitolul 14

GÎNDIREA RAPIDĂ A LUI BAXTER CEL EFICIENT

I

BAXTER CEL EFICIENT se retrăsese în fumoar cu puțin timp înainte de șapte și jumătate. Avea nevoie de liniște și singurătate, iar în acest colțișor retras le putea obține pe amîndouă. Cîteva clipe, nimic nu tulbură tăcerea, în afară de ticăitul ceasului de pe consolă. Pe urmă, din drecția holului, se auzi un sunet nou, la început slab, dar care cu timpul se înteți pînă cînd se preschimbă într-un vaiet frenetic, părînd că tremură în aer cu o notă de chemare înfocată, asemeni unei femei ce-și cheamă Zburătorul. Era clopotul de alarmă al sufletului, acel muezin al conacelor, gongul care cerea fiecăruia să-și schimbe ținuta.

Baxter nu se clinti. Chemările îl lăsau rece. Nu încape îndoială că îl auzise. Valetul Beach era o persoană care știe să bată gongul. Avea zvîcnirea aceea rapidă a antebrațului și apoi încheietura mîinii care îl proclamă pe maestru. Dacă te afli cam în jur de o milă depărtare, nu se putea să nu-l auzi. Dar sunetul nu-l tulbură pe Baxter. Nu-și propusese să meargă la masă. Dorea să rămînă singur cu gîndurile lui.

Nu era genul de gînduri cu care majoritatea oamenilor ar fi dorit să rămînă singuri, pentru că erau şi amare şi negre. Expediţia la cabana de vînătoare în Crîngul de vest nu se dovedise a fi o excursie de plăcere pentru Rupert Baxter. Reamintindu-şi-o, clocotea de furie.

Şi totuşi, toată lumea fusese extrem de amabilă cu el — extrem de amabilă şi plină de tact. E adevărat că în clipa în care descoperise că în cabană nu se află nici un porc, ba încă locurile păreau total lipsite de porci de la întemeiere încoace, avusese o uşoară reţinere. Lordul Emsworth îşi apucase mai vîrtos bastonul cu măciulie de argint şi trecuse fără jenă în spatele lui Beach, întreaga înfăţişare spunînd mai limpede decît puteai suporta: „Dacă sare, fii gata!" — iar pe chipul valetului se aşternuse o expresie greu de îndurat, ceva între milă şi reproş. Dar după aceea, amîndoi se comportaseră admirabil.

Lordul Emsworth vorbise blînd despre efecte de lumini şi umbre. Spusese — aprobat de Beach — că în întunecimea provocată de furtună oricine s-ar fi putut înşela şi şi-ar fi putut imagina un valet care dă de mîncare unui porc într-o cabană de vînătoare. Probabil, spunea lordul Emsworth — iar Beach avea aceeaşi credinţă — văzuse un ciot ieşit din zid sau ceva asemănător. Continuă apoi să înşire o poveste fără cap şi coadă cum că şi el, în copilărie, îşi imaginase că a văzut o pisică cu ochi arzători. Conchisese sfătuindu-l pe Baxter — iar Beach susţinuse sugestia —

să se întoarcă de grabă în casă, să bea o ceaşcă de ceai fierbinte şi să se vîre în pat.

Pe scurt, atitudinea lui nici că putea fi mai amabilă sau mai respectuoasă. Şi totuşi, Baxter stătea în fumoar clocotind, după cum s-a mai afirmat, de furie.

Clanţa se lăsă în jos şi Beach apăru în prag.

— Dacă v-aţi răzgîndit în legătură cu masa, domnule, cina este gata.

Vorbea ca de la prieten la prieten. Nimic din toată atitudinea lui nu sugera că omul căruia i se adresase l-ar fi acuzat vreodată de furt de porci. Din partea lui Beach, totul era dat uitării şi iertării.

Dar blajinitatea care se revărsa din valet n-ajunsese încă la Baxter. Ostilitatea din privirea cu care îl ţintuia pe valet era atît de vizibilă, încît o fiinţă mai pirpirie decît Beach ar fi rămas descumpănită.

— Nu vreau să mănînc!

— Prea bine, domnule.

— Adu-mi imediat whisky cu sifon.

— Da, domnule.

Uşa se închise la fel de uşor cum se deschisese, dar nu înainte ca pieptul ex-secretarului să fie înţepat de o durere ca cea provocată de un ac înroşit. Auzise clar cum valetul, retrăgîndu-se, scosese un oftat compătimitor.

Era soiul de oftat pe care un om milos îl scoate în clipa în care îşi vede cel mai bun prieten zăcînd în celula izolată a ospiciului, iar întreaga fiinţă poruncitoare a lui Baxter fu cuprinsă de o furie nebună gîndindu-se la

asta. Nu încetase să se mire ce-ar fi putut să facă, dacă într-adevăr se mai putea face ceva, cînd sosiră băuturile răcoritoare aduse de lacheul James. James le puse ușurel pe masă, aruncă o privire rapidă de compătimire respectuoasă asupra pacientului și se topi.

Oftatul îl înjunghiase pe Baxter ca un cuțit. Privirea îl străpunse ca un pumnal. O clipă se gîndi să-l cheme înapoi pe om și să-l întrebe ce dracu l-a apucat să se holbeze așa la el, dar gîndul cel bun ieși victorios. Se mulțumi să-și golească paharul cu whisky și sifon și să înghită două sandvișuri.

După care se simți puțin — nu mult, ci puțin — mai bine. Cu o clipă în urmă i-ar fi ucis cu dragă inimă pe Beach și pe James și ar fi jucat tontoroiul pe mormintele lor. Acum, s-ar fi mulțumit doar să-i omoare.

Oricum, se găsea în cele din urmă singur. Cel puțin, asta era o slabă consolare. Beach venise și plecase. Lacheul James venise și plecase. Toți ceilalți erau probabil la ora aceea fie la Matchingham Hall, fie adunați în sufragerie. Nimeni nu mai putea să-i tulbure singurătatea la care rîvnise atîta. Își reluă firul gîndurilor.

Un timp ele se îndreptară exclusiv spre trecutul apropiat, și în consecință avură un caracter morbid. Pe urmă, cum o încălzire ușoară și binevenită de la whisky începu să se facă simțită, starea de violență a lui Rupert Baxter se ostoi simțitor. Gîndurile îi zburară spre Sue.

Oamenii eficienți ca Rupert Baxter nu se îndrăgostesc în sensul general acceptat al termenului. Atitudinea lor față de tandrețe este cu mult mai reținută decît cea a tinerilor terchea-berchea care își pierd inima la prima vedere, odată cu un smîrcîit și un fior. Baxter o aproba pe Sue, atît. Mai mult nu putem adăuga. Dar această aprobare, pe lîngă vestea adusă de lady Constance că fata e unica fiică a unui om care poseda șaizeci de milioane de dolari, fusese suficientă pentru ca imaginea viitoarei doamne Baxter să i se înfiripe în minte. În acea calitate o clasificase și o calificase în prima clipă a întîlnirii.

Firește, remarcile pe care lordul Emsworth le lăsase să ajungă în auzul fetei, i-au dat așadar destulă bătaie de cap. E foarte stînjenitor ca fata pe care o curtezi și pe care ți-ai ales-o ca mireasă, s-o pornească cu ideea că mirele e nebun de legat. Se felicita pentru promptitudinea cu care a rezolvat situația. Scrisoarea pe care i-a scris-o nu putea să nu-i restabilească reputația în ochii ei.

Rupert Baxter era un individ în al cărui vocabular nu se găsea termenul „eșec". O moștenitoare ca această domnișoară Schoonmaker, era el convins, nu se putea să ducă lipsă de pețitori ; dar nu-i era teamă de ei. Avea sentimentul că dacă fata ar fi stat suficient timp la castel, avînd în vedere tăria lui de caracter, într-o bună zi va ieși victorios. De fapt, i se părea chiar că și se aude clinchetul clopoțeilor de nuntă. Pe urmă, ieșind din transă, își dădu seama că de fapt suna telefonul.

Se întinse încruntat după receptor, enervat de întrerupere, şi vorbi tăios şi ţîfnos :

— Alo ?

Se auzi o voce cavernoasă. Se părea că furtuna influenţase şi firele.

— Vorbiţi ! se răsti Baxter.

Şi trînti violent telefonul pe masă. Tratamentul se dovedi eficient, ca în multe alte cazuri similare.

— Castelul Blandings ? spuse vocea care nu mai era cavernoasă.

— Da.

— La telefon Piaţa Blandings, oficiul poştal. A sosit o telegramă pentru lady Constance Keeble.

— Dictaţi-mi-o mie.

Vocea slăbi, iar Baxter aplică din nou procedura anterioară.

— Lady Constance Keeble, Castelul Blandings, Piaţa Blandings Shropshire, Anglia, spuse vocea căpătînd forţă de parcă scăpase de o boală care te sleieşte. Trimisă de la Paris.

— De unde ?

— De la Paris, Franţa.

— A ! Da ?

Vocea îşi mări volumul.

— „Pare rău pentru veste..."

— Cum ?

— „Veste"

— Da ?

— „Pare rău pentru veste. Stop. Nici o problemă. Stop. Nu pot veni mai tîrziu. Plec America sfîrşitul lunii. Stop. Aranjament anul viitor. Stop. Complimente. Stop."

— Da ?

— Semnat „Myra Schoonmaker".

— Semnat — *cum ?!*

Lui Baxter îi picase falca. Fruntea de deasupra ochelarilor se încreţise toată, ochii de sub ea priveau în gol şi groaza punea stăpînire pe ei.

— Să repet ?

— Cum ?

— Doriţi să repet mesajul ?

— Nu, spuse Baxter, înecîndu-se.

Închise receptorul. Avea senzaţia că i se tîrăşte ceva pe şira spinării. Creierul îi era paralizat.

Myra Schoonmaker ! Telegrafia din Paris !

Atunci, cine era fata de la castel care se folosea de acest nume ridicol ? O impostoare, o aventurieră ! Asta trebuie să fie.

Şi dacă făcea o mişcare s-o demaşte, precis că ea o să se răzbune arătîndu-i lordului Emsworth scrisoarea de la el.

În febra momentului se ridicase în picioare. Acum se aşeză greoi jos.

Scrisoarea... !

Trebuie să pună mîna pe ea. Trebuie să pună imediat mîna pe ea. Cît timp rămîne în posesia fetei, era un pistol îndreptat spre tîmpla lui. Odată ce lordul Emsworth va lua cunoştinţă de criticile foarte deschise din scrisoare la adresa lui, nici măcar aliata sa, lady Constance Keeble, nu-l va mai putea repune în funcţia de secretar. Cel de al no-

ulea conte era un om blajin, obişnuit să se încline în fața decretelor date de sora lui, dar existau limite peste care nu se putea trece.

Iar Baxter tînjea să se înapoieze la Castelul Blandings în funcţia pe care pe vremuri o îndrăgise atîta. Blandings era căminul său spiritual.. Fusese angajat ca secretar şi în alte părți — şi în prezent avea salariu mult mai bun decît cel pe care i-l plătea lordul Emsworth — dar niciodată nu reuşise să mai obţină fascinantul simţămînt al puterii, al importanței de a fi omul care dirijează destinele uneia dintre cele mai mari case ale Angliei.

Trebuia să obţină scrisoarea cu orice preț. Iar în clipa de față i se părea ideală pentru o încercare. Probabil că fata o avea pe undeva prin cameră, iar cel puţin jumătate de oră de acum încolo ea o să fie în sufragerie. Avea o ocazie minunată s-o caute.

Nu pierdu timpul. Treizeci de secunde mai tîrziu, urca scările, cu chipul dîrz şi ochelarii scăpărînd funest. Un minut mai tîrziu ajunse la destinaţie. Nici un înger bun, conştient de ce-i rezervă viitorul, nu se afla în prag, ca să-i blocheze intrarea. Uşa era întredeschisă. O împinse şi intră.

II

Castelul Blandings. ca majoritatea locuințelor comparabile ca mărime şi importanță, dispunea de dormitoare atît de minunate, încît nu erau folosite niciodată. Cu paturile lor cu baldachin, cu tapiseriile superbe, dar destul de apăsătoare, rămăseseră neocupate încă de pe vremea cînd regina Elisabeta I, colindînd de la un conac la altul în felul ei neastîmpărat şi iscoditor, dormise ultima dată în ele. Dintre camerele care încă mai puteau fi utilizate, cea mai luxoasă îi fusese oferită lui Sue.

În momentul în care Baxter se strecura precaut în ea, lumina blîndă a serii o punea în valoare. Dar Baxter nu era într-o stare de spirit admirativă. Ignoră capul patului frumos sculptat, fotoliile îmbietoare, tablourile, decorațiunile şi covorul moale în care i se afundaseră picioarele. Frumusețea cerului văzut prin uşile cu geamuri care dădeau spre balcon nu-i smulse decît o scurtă privire. Se îndreptă neîntîrziat spre biroul de lîngă pat, lipit de perete. I se părea un punct bun de plecare în căutările lui.

În birou existau nişte despărţituri. Conţineau foi de hîrtie disparate sau duble, ilustrate, plicuri, formulare de telegrame şi chiar un mic carneţel pe care se presupunea că ocupantul camerei urma să-şi aştearnă gîndurile şi reflecţiile efemere asupra vieţii, aşa cum i-ar fi venit ele înainte de a se culca. Din păcate nici o despărţitură nu conţinea scrisoarea fatală.

Se îndreptă de spate şi privi prin cameră. Sertarul de la măsuța de toaletă îi apăru acum ca o altă posibilitate. Părăsi biroul şi se îndreptă spre ea.

Cum primul lucru care se cere unei toalete este să fie luminată, de obicei ea este așezată într-un loc unde bate cît mai multă lumină; toaleta în cauză nu făcea excepție de la această regulă. Era plasată atît de aproape de fereastra deschisă, încît adierea vîntului îi mișca franjurile de la abajururi, iar Baxter, ajungînd în fața ei, avu pentru prima oară posibilitatea să vadă balconul în toată întinderea lui.

Văzîndu-l, inima aproape că-i sări din piept. Peste balustradă stătea aplecată o fată, care admira marea de pietriș de la ușa din față pînă la aleea străjuită de rododendroni. Nici faptul că stătea cu spatele la el nu-l putu împiedica pe Baxter s-o identifice.

O clipă îngheță. Chiar și cei mai mari oameni se congelează sub răsuflarea de gheață a subitului. Presupusese că Sue se află în sufragerie și-i trebuiră cîteva clipe pînă să-și limpezească gîndul și să priceapă faptul neplăcut că ea se afla în balcon. Cînd își recăpătă prezența de spirit îndeajuns pentru a bate în retragere fără zgomot, prima emoție încercată fu una de iritare. Această masacrare și schimbare a planului în ceasul al unsprezecelea, această hotărîre subită de a rămîne la etaj cînd ar fi trebuit să fi coborît la parter, erau exact lucrurile care făceau sexul femeiesc nesuferit.

După iritare urmă un sentiment de înfrîngere. N-avea altceva de făcut decît să renunțe la căutări și să plece. Începu să se îndrepte în vîrful picioarelor, pe tăcute, spre ușă, plăcut impresionat de moliciunea și grosimea covorului de Axminster, care îi dădea posibilitatea să se miște fără să fie auzit, și tocmai cînd ajunse la capăt, în urechi îi răsunară niște zdrăngăneli și zornăieli — de fapt exact sunetele pe care le fac farfuriile și platourile transportate pe tavă către un oaspete care, după o călătorie îndelungată cu trenul, o roagă pe gazdă să-i aducă masa în cameră.

Practica neîntreruptă perfecționează pe om. Era pentru a doua oară în ultimele trei ore cînd Baxter se pomenise încolțit într-o cameră în care era absolut vital și urgent să nu fie descoperit; dar căpătase tehnică. În ocazia anterioară, în biblioteca mică, prinsese aripi ca o pasăre și zburase pe fereastră. În criza de față, își dădu seama imediat că o asemenea alternativă nu era posibilă. N-ar fi avut de tras nici un folos de pe urma unei comportări vulturești. Dacă s-ar fi avîntat peste balcon, ar fi fost zărit de Sue și, în plus, și-ar fi frînt indiscutabil gîtul. Aici era nevoie de plonjonul rațelor.

Și astfel, în timp ce clanța începea să se miște, Rupert Baxter, eficient pînă și în acest greu ceas de cumpănă, se lăsă în patru labe și alunecă sub pat, la fel de ușor de parcă de săptămîni întregi ar fi exersat figura.

III

Datorită naturii restrînse a poziției, precum și razei vizuale limitate pe care o are la dis-

poziție, în mod virtual singurul mod în care se poate distra un om care se ascunde sub un pat este de a asculta ce se întîmplă în exterior. S-ar putea să audă ceva interesant, sau s-ar putea să audă numai vîntul suspinînd pe la uși ; dar, oricum ar fi, altceva nu poate face.

Primul sunet pe care-l auzi Rupert Baxter fu provocat de așezarea tăvii pe masă. Apoi, după o pauză, o pereche de pantofi cu scîrț trecură pe covor, scîrțîind probabil în continuare fără a mai fi auziți. Baxter îi recunoscu ca aparținînd lacheului Thomas, un vestit scîrțîitor.

Pe urmă, cineva se auzi pufnind din greu, ceea ce îl făcu să deducă prezența lui Beach.

— Masa e gata, domnișoară.

— A, mulțumesc.

După toate aparențele, fata venise de pe balcon. Se auzi un scaun tîrît spre masă. La nările lui Baxter ajunse un miros apetisant care-i provocă o stare de jenă profundă. Tocmai începuse să-și dea seama cît de îngrozitor de înfometat era și cît se pripise încercînd să rezolve problema cinei cu cîteva sandvișuri, ca pe urmă să pornească într-o misiune ca cea de față fără un stomac bine căptușit.

— V-am adus pui, domnișoară. *En casserole.*

Și Baxter ghicise meniul și acum încerca să și-l alunge din cap. Articulă un geamăt surd. Pe lîngă chinul de a fi nevoit să adulmece mîncarea, devenea acum tot mai conștient de un cîrcel care se întețea la piciorul stîng. Se

lăsă într-o rînă, și făcu tot ce-i stătu în putință să capete degajarea firească a fachirilor indieni care, probabil din cele mai blagoslovite motive, își petrec anii de ucenicie culcați pe cuie.

— Arată foarte apetisant.

— Cred că o să vă placă, domnișoară. Mai vă pot fi de folos cu ceva ?

— Nu, mulțumesc. A, da. Fii, te rog, drăguț și adu-mi manuscrisul de pe balcon. Am citit acolo și l-am uitat pe scaun. Este cartea domnului Threepwood.

— Într-adevăr, domnișoară ? Bănuiesc că este o compilație deosebit de interesantă ?

— Da, foarte.

— Nu știu dacă-mi pot permite, domnișoară, să vă rog să-mi spuneți ceva mai tîrziu, cînd aveți timp, dacă nu cumva apar și eu în paginile cărții.

— Dumneata, Beach ?

— Da, domnișoară. Din cîte a lăsat domnul Galahad să-i scape din cînd în cînd, îmi închipui că intenționa să-mi acorde onoarea de a mă menționa ca povestitor al unor anumite întîmplări.

— Ai dori să apari ?

— Fără urmă de îndoială, domnișoară. Aș considera acest lucru o onoare. Și i-ar face plăcere și mamei.

— Ai mamă ?

— Da, domnișoară. Locuiește la Eastbourne.

Beach se îndreptă maiestuos spre balcon, iar Sue rămase făcînd speculații despre mama

valetului și întrebîndu-se dacă seamănă cu el, cînd afară se auzi zgomot de pași grăbiți, ușa zbură într-o parte și mama lui Beach pieri din mintea ei, asemeni țesăturii imateriale a unui vis. Cu un scurt țipăt înfundat, Sue se ridică în picioare. În fața ei se afla Ronnie.

Capitolul 15

LA TELEFON

DAR ÎNTRE TIMP, dacă ne putem permite să împrumutăm o expresie folosită de o artă înrudită, ce s-a mai întîmplat cu Hugo Carmody ?

Din nefericire, această cronică fidelă a evenimentelor în și din afara Castelului Blandings, așa cum se întîmplă cu oricare alt document de acest gen, nu pote fi lipsită de neajunsul de a prezenta pe toți indivizii, a căror soartă a pornit s-o povestească, într-un mod trunchiat, încercînd să nu nedreptățească pe nici unul, acordînd fiecăruia un loc egal pe parcursul relatării ; rezultatul, din păcate, seamănă întrucîtva cu maniera popularizată de caprele din Alpi care sar din țanc în țanc. Activitățile lui Baxter cel eficient, care i se păreau că reclamă o atenție urgentă, îl obligaseră așadar pe scriitor să-l părăsească pe Hugo doar cu cîteva clipe mai înainte, exact în procesul turtirii sub o lovitură năprasnică. Era deci timpul să-și revină.

Primul efect asupra unui tînăr sensibil și cu o educație aleasă, cînd descoperă că un detectiv inamic l-a observat vîrînd porci furați în ru-

lote, este trecerea printr-o stare de spirit de pietrificare. Trupul devine rigid. Cravata alunecă într-o parte, iar manșetele se retrag sub mînecile hainei. Pe scurt, subiectul se găsește temporar la mare ananghie.

Poate că este mai bine, așadar, să nu ne pierdem timpul urmărindu-l pe Hugo în procesul rumegării senzaționalului anunț al lui Percy Pilbeam, pentru că asta ar echivala cu contemplarea unei statui. Dacă cititorul se străduiește să-și închipuie Gînditorul lui Rodin în haină de seară și pantaloni cu vipușcă, atunci poate să-și facă o idee cum arăta Hugo. În clipa în care el își face din nou apariția, viața începuse să reintre încet în corpul neînsuflețit.

Și odată cu viața se iviră și zorii inteligenței. Ciotul acela mizerabil care-i apăruse în cale era prea mare ca să nu se împiedice oricare bărbat, gîndea Hugo. Așadar, era nevoie de istețimea pătrunzătoare a unei femei. Primul act de a se smulge din străfunduri a fost deci să plece din salon și să se tîrască pînă la telefon. Făcu rost de numărul de la Matchingham Hall și stabilind legătura cu valetul lui sir Gregory Parsloe-Parsloe, îi ceru de urgență să meargă și s-o poftească pe domnișoara Millicent Threepwood la telefon. Valetul răspunse într-o manieră cam mustrătoare că domnișoara Threepwood e ocupată cu supa. Hugo, cu prima scînteiere de inteligență din ultimul sfert de oră, răspunse că puțin îi pasă dacă domnișoara se scălda în supă. „Ad-o !“ ceru Hugo, cît pe ce să completeze cu „ticălos, blestemat !“ Pe urmă rămase sleit, agățat de receptor, așteptînd ; și nu după mult timp, un glas suav dar neliniștit pluti pe fir pînă la el.

— Hugo ?

— Millicent ?

— Tu ești ?

— Da. Tu ești ?

— Da.

Nimic nu mai rămăsese neclarificat. Erau amîndoi.

— Ce s-a întîmplat ?

— S-a întîmplat totul.

— Cum adică ?

— Ascultă aici, făcu Hugo și-i povesti totul.

Nici nu era o poveste complicată de spus. Intriga era atît de clară, încît n-au fost necesare decît cîteva șoapte.

— Vorbești serios ? făcu Millicent, cînd povestea se încheie.

— Foarte serios.

— Vai și amar ! exclamă Millicent.

Urmă o tăcere. Hugo aștepta palpitînd. Perspectivele i se arătau întunecate. Se întreba dacă nu cumva s-a încrezut prea mult în istețimea feminină. „Vai și amarul“ acela nu prea fusese încurajator.

— Hugo !

— Alo ?

— E cam lată povestea !

— Da, adeveri Hugo.

Lățimea nu-i scăpase nici lui.

— Atunci nu ne rămîne decît un singur lucru de făcut.

Hugo Carmody fu străbătut de un uşor fior. Un singur lucru era suficient. Isteţimea feminină dădea pînă la urmă roade.

— Ascultă !

— Ei !

— Nu-mi rămîne decît să mă întorc la masă şi să-i spun unchiului Clarence că ai găsit-o pe Împărăteasă.

— Ha ? !

— Că ai găsit-o, nătăfleaţă !

— Cum adică ?

— Că ai găsit-o în rulotă.

— Dar n-ai înţeles ce ţi-am spus ? Hugo avea lacrimi în voce. Ne-a văzut Pilbeam cînd am adus-o acolo.

— Ştiu.

— Şi atunci ce facem cînd o să spună asta ?

— Negăm categoric.

— Ha ? !

— Negăm categoric ! strigă Millicent.

Fiorul îl străbătu din nou pe Hugo, mai puternic ca înainte. S-ar putea să reuşească. Da, dacă acţionează cum trebuie, poate reuşi. Înghesui în receptor cuvinte trunchiate exprimînd dragoste şi laudă.

— Ai dreptate, strigă el. M-am luminat. Mă duc la Pilbeam şi-i spun între patru ochi că, dacă va deschide gura, îl strîng de gît.

— Hei, aşteaptă o clipă. Mă duc să-i spun unchiului Clarence. Cred că va veni imediat să stea de vorbă cu tine.

— O clipă ! Millicent !

— Da ?

— Cînd se presupune că am găsit animalul ?

— Acum zece minute, cînd te plimbai înainte de masă. Din întîmplare, ai trecut pe lîngă rulotă şi ai auzit un zgomot ciudat, te-ai uitat să vezi ce este şi ai descoperit-o pe Împărăteasă. Ai dat buzna în casă să telefonezi.

— Dar, Millicent ! O clipă !

— Da ?

— Bătrînul o să creadă că a furat-o Baxter.

— Foarte bine ! Minunat ! Ei, aşteaptă puţin.

Hugo îşi reluă veghea. Cîteva clipe mai tîrziu, la capătul firului de la Matchingham Hall se auziră nişte sunete asemănătoare cloncănitului unor orătănii. Deduse corect că ele proveneau de la cel de al noulea conte de Emsworth, care se străduia să-şi îmbrace gîndurile în cuvinte.

— Kuk-kuk-kuk...

— Da, lord Emsworth ?

— Kuk-Carmody !

— Da, lord Emsworth ?

— E adevărat ?

— Da, lord Emsworth.

— Ai găsit-o pe Împărăteasă ?

— Da, lord Emsworth.

— În rulota individului ăluia Baxter ?

— Da, lord Emsworth.

— Ei, să mă ia naiba !

— Da, lord Emsworth.

Pînă aici, Hugo Carmody găsise extrem de uşoară contribuţia sa în cadrul dialogului. Dacă o ţinea tot aşa, putea să continue toată

noaptea. Dar mai era și altceva pe lîngă „Da, lord Emsworth", ceva pe care trebuia să-și dea strădania să-l rostească.

„A oamenilor trebi sînt ca mareea / În ceasul fluxului ele-nfloresc"[1] — iar Hugo știa că aceeași maree nu se va mai ridica vreodată atît de sus ca în clipa aceea. Înghiți de două ori ca să-și dezmorțească coardele vocale.

— Lord Emsworth, spuse el, și deși inima îi bătea cu putere glasul îi era calm, aș vrea să mă folosesc de această ocazie să vă spun ceva. S-ar putea să vă surprindă, dar sper că nu în chip neplăcut. O iubesc pe nepoata dumneavoastră, Millicent, și ea mă iubește, lord Emsworth. Ne iubim de multe săptămîni și sper că ne veți da consimțămîntul la căsătorie. Nu sînt înstărit, lord Emsworth. De fapt, la drept vorbind, în afară de salariu n-am o para chioară. Dar unchiul meu Lester este proprietarul lui Rudge Hall, în Worcestershire — bănuiesc că ați auzit de acest loc ? O luați la stînga de pe drumul principal spre Birmingham și mergeți cîteva mile... ei, mă rog, e un loc măricel în Worcestershire și unchiul Lester e proprietarul, și proprietatea se moștenește din tată în fiu și nu poate fi înstrăinată, și eu sînt urmașul... Nu vreau să sugerez că unchiul Lester dă semne de trecere pe lumea cealaltă, era foarte zdravăn cînd l-am văzut ultima oară, dar știți dumneavoastră, înaintează în vîrstă și oamenii sînt ca iarba, și cum vă spuneam, eu urmez la rînd, așa că

[1] Shakespeare, *Iuliu Cezar,* IV, 3, 218-219.

pînă la urmă o să intru în posesia unei averi frumușele, o să am o casă și un parc și rentă și toate acareturile, așa că nu se pune problema că n-aș avea cu ce s-o întrețin mai tîrziu pe Millicent, și dacă ați ști, lord Emsworth, cît de mult ne iubim, sînt convins că v-ați da seama că nu se poate să ridicați opreliști în calea fericirii noastre, așa că dacă înțelegeți unde vreau să ajung, spuneți-mi, am putea să-i dăm drumul ?

La capătul celălalt al firului se lăsă o tăcere de mormînt. Se părea că destăinuirile dragostei unui vajnic tînăr îl lăsaseră mut pe lordul Emsworth.

Abia cîteva clipe mai tîrziu, după ce spusese de șase ori „Alo ?" și de două ori „Hei, mă auziți ?", Hugo avu presentimentul că a prăpădit în vînt două sute optzeci de cuvinte de o rară elocvență.

Îndurerarea firească la această descoperire fu micșorată simțitor la auzul brusc al vocii lui Millicent.

— Alo !

— Alo !

— Alo !

— Alo !

— Alo !

— Auzi, Hugo ! Vorbea cu emoția plină de bucurie a unei fete care tocmai a scăpat din toiul unei lupte crîncene de familie. Auzi, Hugo, pe aici totul merge ca pe roate. I-am spus adineauri unchiului Clarence că vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Și eu. Numai că plecase.

— I-am spus, „Unchiule Clarence, nu ești recunoscător domnului Carmody că a găsit-o pe Împărăteasă ?“ „Da, da, da, da, da, sigur. Strașnic băiat ! Strașnic băiat ! Mi-a plăcut întotdeauna.“ Și eu i-am zis „Cred că n-ai consimți nici în ruptul capului să mă mărit cu el ?“ și el a spus „Hî, cum ? Să te măriți cu el ?“ „Da !“, am spus eu, „Să mă mărit cu el“. Și el a spus „Sigur, sigur, sigur, sigur, neapărat“. Și atunci pe mătușa Constance au apucat-o nevricalele, și unchiul Gally i-a spus că strică cheful tuturor și că ar trebui să-i fie rușine să năruie visul unor tineri și unchiul Clarence îi tot dădea înainte cu „Sigur, sigur, sigur“. Nu știu ce crede bătrînul Parsloe despre toate astea. Șade pe scaun, se uită în tavan și bea vin alb. Valetul a părăsit ringul la prima rundă. Mă duc înapoi să văd cum merg lucrurile. Nu închide !

E puțin probabil ca o persoană pentru care Fericirea sau Nefericirea atîrnă în balanță la numai trei mile depărtare, și al cărui unic mijloc de a afla rezultatul disputei este un fir de telefon, să se grăbească să încheie convorbirea. Hugo rămase încordat, cu sufletul la gură, ca cineva care ascultă la radio campionatul de box în care a investit capital. Abia cînd lîngă umăr auzi o voce veselă, își dădu seama că cineva îi tulburase singurătatea, și încă nu oricine ci Percy Pilbeam.

Percy Pilbeam arăta trandafiriu și îmbujorat. Se balansa ușor și încă mai zîmbea

cu gura pînă la urechi, cu o nonșalanță mai evidentă decît cea a unui abstinent înveterat.

— Bună, Carmody, spuse Percy Pilbeam. Ia te uită, Carmody. Aici mi-erai deci, Carmody.

Hugo găsi cu cale să adreseze omului cîteva cuvinte.

— Ia ascultă, mă ! strigă el.

— Da, Carmody ?

— Vrei să te cotonogesc, ai ?

— Nu, Carmody.

— Atunci, fii atent. Nu m-ai văzut cînd băgam porcul în rulotă. Pricepi ?

— Dar te-am văzut, Carmody.

— Nu m-ai văzut, asta dacă vrei să mai ai zile.

Percy Pilbeam părea să fie nu numai într-o stare de inteligență vie, dar și de amabilitate și înțelegere perfectă.

— Nici un cuvînt în plus, Carmody, consimți el. Vrei să nu spun la nimeni că te-am văzut vîrînd rulota în porc. Perfect, Carmody, perfect.

— Ei, atunci să nu uiți !

— Nu uit, Carmody. Sigur, Carmody, nu uit. Ies la plimbare, Carmody. Nu vrei să vii și tu cu mine ?

— Du-te dracului !

— Perfect ! răspunse Percy Pilbeam.

Înaintă nesigur spre ușă, își făcu vînt către ea și trecu. O clipă mai tîrziu se auzi vocea lui Millicent.

— Hugo ?

— Alo ?

— Hugo, iubitule, s-a terminat bătălia. Am cîştigat. Unchiul Clarence a spus „Sigur !" de şaizeci şi cinci de ori şi adineaori i-a spus mătuşii Constance că, dacă ea-şi închipuie că poate să-i dicteze lui ce să facă, se înşală. Avem cale liberă. Se întorc imediat cu toţii cu maşina. Unchiul Clarence e un înger.

— Şi tu eşti.

— Eu ?

— Da, tu.

— Dar nu mai mult ca tine.

— Nu mai mult decît sînt eu înger, făcu Hugo, cu glasul unui om pregătit să recunoască şi să clasifice îngerii.

— Ei, oricum, comoara mea, încerc să mă evaporez şi vin acasă pe jos. Scoate maşina lui Ronnie şi vino să mă iei în drum ; facem o plimbare împreună prin împrejurimi. Este cea mai potrivită seară.

— Nemaipomenită ! încuviinţă Hugo cu înflăcărare. E o seară pe cinste ! Dă-mi două minute să scot maşina şi încă cinci să ajung pînă la tine.

— Bravo, băieţelule ! spuse Millicent.

— Bravo, fetiţo ! spuse Hugo.

Capitolul 16

ÎNTÎLNIRE ÎNTRE ÎNDRĂGOSTIŢI

SUE RĂMASE privind în gol, cu ochii larg deschişi. Aceasta era clipa pe care încercase să şi-o imagineze de o sută de ori. Şi de fiecare dată imaginaţia nu se dovedise la înălţime. Uneori îl văzuse pe Ronnie cu ochii minţii — rece, distant, ostil ; uneori sufocîndu-se şi bîlbîindu-se, mut de uluire ; uneori arătînd-o cu degetul, asemeni unui personaj dintr-o melodramă care deconspiră un impostor. Pentru un singur lucru nu fusese pregătită, pentru ceea ce se petrecea acum.

La Eton şi la Cambridge se pregătesc bine feciorii. Odată ce au înţeles elementul fundamental al vieţii, că orice etalare a emoţiilor nu e o dovadă de maniere alese, nici bombele nu le mai pot tulbura ţinuta, iar cutremurele se pot socoti norocoase dacă reuşesc să le smulgă măcar „Şi ce-i cu asta ?" Dar Cambridge-ul, ca şi Eton-ul au limitele lor. Iar remuşcările îl împinseseră pe Ronnie Fish spre punctul unde disciplina de fier încetează să mai funcţioneze. Era tulburat pînă în străfunduri ; toate arătau acest lucru — chipul

stacojiu, părul răvășit, ochii bulbucați și degetele ce-i zvîcneau.

— Ronnie ! strigă Sue.

Atît mai avu timp să spună. Gîndul la ceea ce făcuse ea pentru el ; gîndul că de dragul lui a venit la Castelul Blandings deghizată — o impostoare — riscînd la fiecare pas să fie descoperită, riscînd în orice clipă să fie demascată în chip rușinos și privită prin lornetă de mătușa Constance ; gîndul cît de mizerabil se purtase cu ea... toate acestea îi sfîșiau inima lui Ronnie Fish. Aduseseră sîngele aprins al Fish-ilor la punctul de fierbere, iar acum, față în față cu ea — nu mai stătu pe gînduri.

Sări înainte, o prinse în brațe și o strînse la piept. La urechile revoltate ale lui Baxter, deși acesta încerca să nu asculte, ajunse cascada autoreproșurilor răgușite ale lui Fish. Ronnie spunea ce gîndea despre sine, și se părea că nu avea o părere prea bună. Spunea că e o fiară, o brută, un porc, un ticălos, un cîine și un vierme. Nici dacă ar fi vorbit despre Percy Pilbeam, n-ar fi putut fi mai puțin respectuos.

Chiar și pînă aici, lui Baxter nu-i plăcuse dialogul. Dar acum devenise de-a dreptul înnebunitor. Sue spunea că nu a fost decît vina ei. Ronnie susținea că, dimpotrivă, a fost a lui. Nu, a ei, spunea Sue. Nu, a lui, spunea Ronnie. Nu a ei, spunea Sue. Nu, numai și numai a lui, spunea Ronnie. Trebuia să fie a lui, sublinia el, pentru că, așa cum remar-

case și înainte, era un cîine și un vierme. Apoi continuă. Se descrise în chip de pacoste, de căpușă și de rîmă nemernică.

— Dar nu ești !

— Sînt !

— Nu ești !

— Sînt !

— Nici vorbă că nu ești !

— Ba sînt sută la sută !

— Oricum, eu tot te iubesc !

— E imposibil !

— Cîtuși de puțin !

— Imposibil !

— Nici vorbă !

Baxter se zvîrcoli într-o suferință mută.

— Pînă cînd ? se adresă Baxter sufletului său nemuritor. Pînă cînd ?

La întrebare primi un răspuns de o promptitudine șocantă. Din vecinătatea ușilor cu geamuri care dădeau pe balcon se auzi o tuse discretă. Purtătorii de cuvînt săriră în lături, două minți unite într-un singur gînd.

— Manuscrisul, domnișoară, rosti Beach, calm.

Sue îl privi. Pînă în clipa aceea, Sue uitase de existența lui. Ronnie crezuse că Beach se afla la parter, ocupat cu îndatoririle sale de valet. Nici unul nu părea prea încîntat să-l vadă.

Ronnie vorbi primul.

— A — bună, Beach !

Întrucît asta nu întrevedea un alt răspuns decît „Bună, domnule“, formulă pe care va-

leţii n-o uzitează, Beach se mulţumi să zîmbească binevoitor. Efectul nefericit fu că Ronnie avu impresia că omul rîdea de el, iar alde Fish erau persoane faţă de care valeţii nu trebuiau nici să schiţeze un zîmbet. Era cît pe ce să rostească vreo cîteva vorbe aprinse, ca să scoată acest lucru în evidenţă, cînd îi răsări în minte nesăbuinţa unei asemenea acţiuni. Beach trebuia să fie luat cu binişorul. Îşi impusese în voce o notă de cordialitate.

— Deci, aici erai, Beach ?

— Da, domnule.

— Bănuiesc că toată povestea asta ţi se pare destul de ciudată, nu ?

— Nu, domnule.

— Nu ?

— Mi s-a adus deja la cunoştinţă, domnule Ronald, natura sentimentelor dumneavoastră faţă de domnişoara.

— Cum ? !

— Da, domnule.

— Cine ţi-a spus ?

— Domnul Pilbeam, domnule.

Ronnie horcăi. Pe urmă se mai linişti puţin. Îşi aminti brusc că omul din faţa lui e un aliat, un complice, legat de el nu numai printr-o prietenie care se înfiripase de cînd era copil, ci printr-o legătură chiar mai puternică — prin nelegiuire săvîrşită în comun. Între ei nu trebuiau să existe rezerve. Oricît ar fi fost de delicată situaţia, simţea că putea s-o înfrunte.

— Beach, spuse el, cît ştii ?

— Totul, domnule.

— Totul ?

— Da, domnule.

— De exemplu... ?

Beach tuşi.

— Sînt la curent că domnişoara se numeşte Brown. Şi, după spusele celui care m-a informat, este angajată în trupa de balet a Teatrului Regal.

— Eşti o adevărată enciclopedie, aşa-i ?

— Da, domnule.

— Află, Beach, că vreau să mă însor cu domnişoara Brown.

— Nu pot decît să apreciez această dorinţă a dumneavoastră, domnule Ronald, spuse valetul zîmbind părinteşte.

Sue se agăţă de zîmbet.

— Ronnie ! E-n regulă. Cred că e de partea noastră.

— Bineînţeles că e de partea noastră ! Bătrînul Beach. Unul dintre primii şi cei mai de nădejde prieteni.

— Adică n-o să ne dea de gol.

— Eu, domnişoară ? spuse Beach, şocat. Categoric nu.

— Eşti un tip admirabil, Beach !

— Vă mulţumesc, domnule.

— Beach, spuse Ronnie, a venit timpul să acţionăm. Nu mai suferă amînare. Trebuie neapărat să strîng relaţiile cu unchiu-meu Clarence. Cum vine diseară, mă duc şi-i spun că Împărăteasa de la Blandings se află în cabana de vînătoare în Crîngul de vest şi pe

urmă, cît mai e vlăguit, îi și proptesc anunțul cu logodna.

— Din nefericire, domnule Ronald, animalul nu se mai află în cabană.

— L-ai luat de acolo ?

— Nu eu, domnule. Domnul Carmody. Datorită unei regretabile neșanse, domnul Carmody a dat peste mine astăzi după-amiază cînd hrăneam animalul. L-a luat de acolo și l-a mutat într-alt loc de care nu am cunoștință, domnule.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, îmi dă peste cap tot planul. Unde e Carmody ?

— Doriți să-l caut, domnule ?

— Bineînțeles ! Du-te și întreabă-l unde e purceaua. Spune-i că e o chestiune vitală.

— Prea bine, domnule.

Sue ascultase uluită această discuție despre porci.

— Ronnie, nu înțeleg nimic.

Ronnie străbătea camera agitat. La un moment dat veni atît de aproape de lăcașul în care zăcea Baxter, încît fostul secretar zări o clipă o șosetă cu desenul unui ceas verde pe ea. Fiind primul obiect estetic pe care-l vedea după mult timp, ar fi fost cazul să-l aprecieze mai mult decît a făcut-o.

— Nu pot să-ți explic acum, spuse Ronnie. E prea lungă povestea. Pot să-ți spun numai că, dacă nu luăm porcul înapoi, sîntem în pom.

— Ronnie !

Ronnie încetă să mai străbată camera. Rămase cu urechile ciulite.

— Ce se aude ?

Se repezi iute spre balcon, se uită peste balustradă și veni înapoi.

— Sue !

— Ce e ?

— E Pilbeam — tîrîtura ! șopti Ronnie precaut. Urcă pe burlan !

Capitolul 17

COMPORTAREA ENERGICĂ A LORDULUI EMSWORTH

DIN CLIPA IN CARE plecase din fața ușii de la Matchingham Hall și luase calea înapoi spre Castelul Blandings, în mașina tip Antilopa se lăsase o liniște de mormînt, învăluindu-i pe lordul Emsworth, pe soră-sa Constance Keeble și pe fratele său, onarabilul Galahad Threepwood, întrerupți în mijlocul petrecerii. Nici unul dintre ei nu rostea o silabă.

După lumina în care Millicent, ca martor ocular pe cîmpul de bătaie, îi prezentase lui Hugo la telefon bătălia de familie purtată la masa lui sir Gregory Parsloe, tăcerea din mașină ar putea să apară stranie. Dacă cineva dorește să-și închipuie trei oameni care au să-și spună multe, adunați într-un spațiu restrîns, atunci scena din mașină e foarte potrivită. Numai lady Constance singură putea să ofere conversație suficientă pentru a umple paginile ore întregi.

Explicația, ca toate explicațiile, este simplă. Ea se găsește într-un singur cuvînt, și anume Antilopa.

Datorită unei defecțiuni mărunte la alimentare, mașina Hispano-Suiza, în care călătorea de obicei Castelul Blandings, fusese ștearsă de pe lista valizilor, iar Voules, șoferul, trebuise să folosească această mașină mai proastă, de mîna a doua; și oricine a avut vreodată o Antilopă, știe că înăuntru nu există geam despărțitor între șofer și pasageri. Șoferul tronează exact în mijlocul lor, gata și dornic să audă tot ce se vorbește, precum și gata și dornic să transmită totul la timpul oportun personalului de serviciu.

În aceste împrejurări, deși alegerea părea că trebuie făcută între conversație și între a fierbe fiecare în sinea lui, micuțul grup nu-și împărtăși nici unul dintre gînduri. Au suferit, dar au reușit. Greu am găsi o ilustrare mai potrivită a tot ce cuprinde vechea și excelenta expresie *noblesse oblige*. Pe lady Constance o evidențiem cu o mîndrie deosebită. Era femeie, și tăcerea apăsa greu pe umerii ei.

Au existat momente pe parcursul călătoriei cînd și vederea urechilor clăpăuge și roșii ale lui Voules, ciulite gata să afle motivul acestei întoarceri bruște și senzaționale, abia i-au putut furniza motive suficiente lady-ei Constance Keeble pentru a se înfrîna să-i arunce fratelui său Clarence în față tot ceea ce credea despre el. De mic copil și pînă atunci, nu reușise să se apropie cît de cît de idealul masculin; dar niciodată nu decăzuse în asemenea hal în ochii ei ca în clipa în care îl auzise dîndu-și consimțămîntul pentru unirea nepoatei lor Millicent cu un tînăr care, pe lîngă că era lefter, îi provocase întotdeauna

o tulburare nervoasă pe care nu putea s-o definească, dar care este cunoscută savanților sub denumirea de tremurici.

Și lordul Emsworth nu reușise să se reabiliteze nici prin remarcile rostite pe șleau cu privire la subiectul Baxter cel eficient. Spusese niște lucruri pe care nici un admirator al energicului individ n-ar fi putut să le ierte. Adjectivele — nebun, țicnit, sărit, tăntălău, ba mai mult, descreierat — punctaseră discuția lordului asemeni fulgerelor. Și, după expresia din priviri, era clar că le repeta mereu în gînd.

Presupunerea era corectă. Pentru lordul Emsworth, evenimentele acestei zile se dovediseră a fi uluitor de revelatoare. Avînd ca bază întîmplarea cu ghiveciul de flori de acum doi ani, îl considerase întotdeauna pe Baxter ca fiind dezechilibrat mintal ; dar pentru că era un om corect, admisese posibilitatea ca, în intervalul de timp care se scursese de la plecarea fostului secretar, un trai regulat și fără griji să fi avut o oarecare influență pozitivă asupra stării sănătății lui. Fără discuție, individul i se păru absolut normal în ziua sosirii. Iar acum, doar la cîteva ore, adunase suficiente probe de scrînteală cît să înzestreze toate ospiciile din Anglia și să mai lase și ceva pentru cele din străinătate.

Cel de al noulea conte de Emsworth nu era omul care să fie ușor scos din ale lui. Era de un calm pe care, de regulă, numai fiul său mai mic, Frederik, reușea să-l tulbure. Dar calmul ăsta nu putea să țină piept la ceea ce

se petrecuse în acea zi. Oricît ai fi fost de imperturbabil, dacă te trezești foarte aproape de un om care, atunci cînd nu se aruncă pe ferestre, fură porci și încearcă să te facă să crezi că i-a furat valetul, începi să stai și să judeci puțin. Lordul Emsworth era profund zdruncinat. Cînd mașina intră pe aleea castelului, își spuse în sinea lui că de acum încolo nimic nu-l mai poate mira.

Și totuși, mai era ceva. Cînd dădură colțul pe lîngă rododendroni și ajunseră în porțiunea de la intrare, acoperită cu pietriș, în fața îi apăru o priveliște care îi smulse de pe buze primele sunete articulate de la începutul călătoriei.

— Doamne iartă-mă !

Vorbele fusese rostite cu un glas strident de tenor, făcînd-o pe lady Constance să sară de parcă se așezase pe ace. Această întrerupere neașteptată a tăcerii prelungite îi zdruncinaseră nervii încordați.

— *Ce* s-a întîmplat ?

— *Ce* anume ? Uită-te și tu ! Uită-te la individul de-acolo !

Voules consideră de datoria lui să dea explicații. Fiindcă pînă atunci n-o întîlnise încă pe lady Constance în societate, poate că n-ar fi trebuit să vorbească. Totuși, dată fiind importanța ocaziei, consideră solecismul justificat.

— Stimată doamnă, pe burlan se urcă un om.

— Ce ? Unde ? Nu-l văd.

— A intrat pe balconul unuia dintre dormitoare, rosti onarabilul Galahad.

Lordul Emsworth atinse exact miezul problemei.

— E individul ăla, Baxter ! strigă el.

Ziua de vară, cu tot ajutorul artificial dat de ultimele vestiri ale luminii, se sfîrşise, iar seara îşi întinsese mantia de întuneric peste toată suflarea. Deci, vizibilitatea nu era bună ; iar silueta de la Camera Grădinii nu era de recunoscut decît cu ajutorul intuiţiei. Dar asta era tocmai ceea ce poseda lordul Emsworth.

Judecase în sinea lui că în afara lui Rupert Baxter, la castel se mai aflau, e adevărat, şi alte persoane adulte de sex masculin, dar nici uneia dintre ele nu i-ar fi dat prin gînd să se caţere pe burlane şi să dispară în balcoane. Lui Baxter, pe de altă parte, o asemenea aventură i s-ar fi părut normală, un mod obişnuit de a-ţi petrece seara. Aşa îşi imagina el probabil ideea de repaus total. Curînd, fără îndoială, va coborî iar din balcon şi va sări jos. Ce mai calea valea — ăsta era Baxter, un individ cu gusturi mai fistichii.

Şi astfel, atingînd după cum am mai spus miezul problemei, lordul Emsworth, în toiul emoţiei, lăsă să-i scape de pe nas pincenez-ul odată cu exclamaţia :

— E individul ăla, Baxter !

Încă de pe vremea pruncieі, cu mulţi, mulţi ani în urmă, nu mai repetase lady Constance gestul de a ridica o mînă înfuriată şi de a-şi izbi fratele mai mare în moalele capului ; dar

acum fu doar la un pas de el. Probabil însă că prezenţa lui Voules o făcu să se rezume doar la cuvintele :

— Clarence, eşti un idiot !

Nici măcar Voules nu putu s-o împiedice să rostească aceste cuvinte. La urma urmei, nu divulga nici un secret. Şoferul se afla în serviciile castelului de prea mulţi ani ca să nu-şi fi făcut şi singur aceeaşi impresie.

Lordul Emsworth nu comentă. Maşina trăsese acum în faţa uşii. Uşa era deschisă, ca întotdeauna în serile de vară, iar cel de al noulea conte, însoţit de fratele său Galahad, se grăbi să urce treptele şi să intre în hol. Şi exact atunci le ajunseră la urechi sunete de paşi în fugă. În clipa următoare, silueta în zbor a lui Percy Pilbeam le apăru în faţă, sărind treptele din patru în patru.

— Doamne ajută-ne şi ne iartă ! exclamă lordul Emsworth.

Nu ştim dacă Pilbeam auzise vorbele sau îl remarcase pe vorbitor ; cert este însă că nu dădu nici un semn în acest sens. În mod vizibil se grăbea. Ţîşni prin hol, aducînd mai mult a gazelă înfricoşată decît a detectiv particular, şi dispăru în jos pe scară. Plastronul îi era plin de pete de noroi, gulerul i se desprinsese, iar lordul Emsworth, în fulgerarea de o clipă cît reuşise să-l zărească, socoti că avea un ochi vînăt. În secunda următoare, silueta lui Ronnie Fish se avîntă şi ea pe scări în jos, şi o zbughi pe lîngă el în viteză.

Lordul Emsworth îşi făcu o idee total greşită despre întreaga afacere. Nu avea cum să

știe ce s-a petrecut în Camera Grădinii cînd Pilbeam, inspirat de alcool și însuflețit de gîndul că acum era exact momentul să intre în apartament și să pună mîna pe manuscrisul cu amintirile onorabilului Galahad, urcase pe burlan pentru a-și pune planul în aplicare. Nu știa nimic despre groaza de nedescris a detectivului cînd se pomenise față în față cu silueta amenințătoare a lui Ronnie Fish. Nu avea idee că animata și promițătoarea harababură fusese provocată de încercarea năvalnică a lui Pilbeam de a scăpa cu viață. Tot ce văzu erau doi oameni alergînd nebunește spre spații deschise, așa că interpretă acest fenomen în modul cel mai evident.

Presupunea că pe Baxter îl apucase amocul, și încă într-o formă atît de violentă încît și cei mai zdraveni bărbați o luau la sănătoasa, înfricoșați la vederea lui.

Deși o fire domoală și un adept al vieții tihnite și pașnice, cel de al noulea conte avea ca dealtfel întreaga aristocrație britanică, destulă dîrzenie în el. Întîmplarea făcuse ca anii în care fusese membru al gărzii din Shropshire, patria să nu-l fi chemat s-o salveze. Dar dacă ar fi fost făcută chemarea, Clarence, cel de al noulea conte de Emsworth, ar fi răspuns la fel de prompt cu „Doamne Dumnezeule! Bineînțeles. Desigur!“ ca oricare dintre strămoșii săi cruciați. Iar în cel de al șaizecilea an, focul străvechi încă nu se stinsese. Onorabilul Galahad, care se întorsese mirat la ușa din față să urmărească prin monoclu cursa, își

dădu seama că a rămas singur. Lordul Emsworth dispăruse. Nu după mult timp îl văzu revenind. Pe chipul blajin se întipărise o expresie hotărîtă. În mînă ținea o pușcă.

— Ha? Ce? făcu onorabilul Galahad, clipind.

Capul familiei nu răspunse. Se îndreptă spre scări. Un Emsworth înaintase cîndva către inamic la Azincourt la fel de tăcut și de hotărît.

Un zgomot ca de găini zburătăcite îl făcu pe onorabilul Galahad să se întoarcă iar.

— Galahad? Ce înseamnă toate astea? Ce se întîmplă?

Onorabilul Galahad o înarmă pe soră-sa cu toate cunoștințele de care dispunea.

— Clarence a urcat cu o pușcă.

— Cu o pușcă?!

— Da! Semăna cu a mea. Sper să nu facă vreo prostie.

Observă că și lady Constance fusese apucată de dorința de a escalada. Scotea un timp excelent la urcat. Se mișcă atît de sprintenă, că pînă s-o prindă din urmă, ajunsese la etajul doi.

Și amîndoi, odată ajunși acolo, auziră la capătul coridorului, în fața uneia dintre camere:

— Baxter! Ieși afară! Ieși afară, Baxter, amice, rapid!

În cursa spre cameră de unde părea că se auzise cuvintele, lady Constance, pornind cu un avans bun, îl bătu pe fratele ei cu două lungimi. Și astfel, ea fu prima care văzu o

priveliște neobișnuită chiar și pentru Castelul Blandings, deși din cînd în cînd aici se petreceau lucruri stranii.

Tînăra ei invitată, domnișoara Schoonmaker, stătea la fereastră, alarmată și tulburată după toate aparențele. Fratele ei, Clarence, holbat, avea pușca sprijinită pe șold și o îndrepta cu pricepere spre pat. Iar de sub pat, ca o broască țestoasă ieșind de sub carapace, se ițea capul cu ochelari al lui Baxter cel eficient.

Capitolul 18

SCENĂ PENIBILĂ ÎNTR-UN DORMITOR

CINEVA CARE A STAT sub un pat preț de treizeci de minute, obligat să asculte tipul de dialog ce însoțește o împăcare între îndrăgostiți, rareori se înfățișează într-o stare de spirit excelentă sau într-o ținută ireproșabilă. În părul lui Baxter se găseau scame, pe haine avea praf iar grimasa de pe chip exprima o ură feroce împotriva întregii omeniri. Lordul Emsworth, pregătit să contemple ceva fioros, constată că așteptările i-au fost depășite. Își încleștă și mai mult mîna pe pușcă și, ca să-și asigure o țintă mai bună, propti patul de umăr, închise un ochi și cu celălalt privi prin cătare.

— Ești în bătaia puștii, amice, spuse el cu blîndețe.

Rupert Baxter nu ajunsese încă în faza cînd omului îi este frică și de umbra sa, dar acum se pare că puțin îl mai despărțea de o asemenea manifestare a personalității.

— Schimbați direcția la porcăria aia !

— Ba n-o s-o schimb deloc ! replică energic lordul Emsworth ; nu era el omul căruia să i se comande în propria lui casă. Și la cel mai mic semn de violență...

— Clarence! Acum vorbise lady Constance. Lasă pușca!

— Nici nu mă gîndesc!

— Clarence!

— Bine, bine.

— Și acum, domnule Baxter, spuse lady Constance, începînd să domine scena în felul ei autoritar, sînt convinsă că-mi poți da o explicație.

Îi trecuse starea de agitație. Nu-i sta în obicei acestei femei autoritare să rămînă prea mult timp agitată. Deși se cam zdruncinase puțin, credința în idolul ei persista. Oricît de excentrică putea să pară comportarea lui, lady Constance era convinsă că Baxter va fi în stare să dea explicații cît se poate de satisfăcătoare.

Baxter nu scoase nici un cuvînt. Tăcerea lui dădu lordului Emsworth ocazia să pună pe tapet propriile sale vederi.

— Să explice? Vorbea arțăgos, pentru că nu suferea felul în care soră-sa îl îndepărtase din centrul acțiunii. Ce dracu să mai explice? Lucrurile sînt clare.

— Nu știu, zău dacă pricep ce se întîmplă, murmură onorabilul Galahad. Tipul intră sub pat. De ce? De ce sub pat? Și de ce tocmai aici?

Lordul Emsworth ezită. Era un om cu suflet bun și simțea că ceea ce are de spus era mai bine să spună în lipsa lui Baxter. Cum însă o asemenea posibilitate părea exclusă, îi dădu drumul.

— Dragul meu Galahad, judecă și tu!

— Ha?

— Povestea cu ghiveciul. Ți-aduci aminte?

— Aha! Iluminarea pogorî asupra monoclului onorabilului Galahad. Adică...?

— Exact.

— Da, da. Bineînțeles. Adică are crize?

— Fără îndoială.

Nu era pentru prima oară cînd lady Constance Keeble, avusese ocazia să-i audă pe frații ei vînturînd această teorie, pe care o găsea detestabilă. Îi veni tot sîngele în cap.

— Clarence!

— Da, dragă?

— Te rog să termini cu vorbele astea jignitoare.

— Doamne iartă-mă! se simți ofensat lordul Emsworth. Știi că-mi placi! Dar ce-am spus eu jignitor?

— Știi prea bine.

— Dacă te referi la faptul că-i aminteam lui Galahad în modul cel mai delicat că sărmanul Baxter aici de față nu e chiar...

— Clarence!

— Îi dai întruna cu „Clarence“! Știi și tu că nu e zdravăn la cap. N-a aruncat cu ghivece după mine? N-a sărit pe fereastră azi după-amiază? N-a vrut să mă convingă că Beach...

Baxter îl întrerupse. Existau anumite subiecte asupra cărora considera că cel mai bun lucru de făcut era să păstreze tăcerea, dar asta era ceva despre care putea vorbi fără opreliști.

— Lord Emsworth!

— Hî?

— Posed acum informația că Beach nu a fost primul făptaș în furtul porcului. Dar am bănuit că era doar un complice.

— Un ce ?

— A ajutat, spuse Baxter scrîșnind puțin din dinți. Cel care a comis hoția adevărată a fost nepotul dumneavoastră Ronald.

Lordul Emsworth se întoarse către sora lui cu un gest triumfător, ca cineva care a fost răzbunat.

— Poftim ! Poate acum n-ai să mai susții că nu e țicnit. Nu ține, amice Baxter, continuă el, clătinînd mustrător pușca către fostul angajat. Ce rost are să născocești asemenea năzbîtii ?

— Nu fac bine la tensiune, completă onorabilul Galahad.

— Împărăteasa a fost găsită astă-seară în rulotă la dumneata, spuse lordul Emsworth.

— Cum ? !

— La dumneata în rulotă. Acolo unde ai pus-o cînd ai furat-o. Și, pentru Dumnezeu, făcu lordul Emsworth tresărind, trebuie să mă duc să văd dacă au dus-o înapoi în cocină. Trebuie să-l găsesc pe Pirbright. Trebuie...

— La mine în rulotă ? Baxter își trecu o mînă febrilă peste fruntea mînjită de praf ; îl străfulgeră o idee : Înseamnă că asta a făcut Carmody cu animalul !

Lordul Emsworth se săturase. Împărăteasa de la Blandings îl aștepta. Numărînd minutele pînă la acea blagoslovită întîlnire, sta ca pe ghimpi ascultînd bazaconiile astea.

— Întîi Beach, pe urmă Ronald, pe urmă Carmody ! Ai să spui pînă la urmă că am furat-o eu, sau Galahad, sau soră-mea Constance. Baxter, amice, nu-ți aducem nici o învinuire. Te rog să nu-ți închipui așa ceva. Ne dăm seama care e situația. Ești surmenat și, bineînțeles, natura își revendică drepturile. Ai face mai bine să te duci acuma liniștit în cameră și să stai puțin întins în pat. Cred că nu prea ești în apele dumitale.

Lady Constance interveni. Ochii îi scăpărau și vorbea asemeni Cleopatrei către un sclav etiopian găsit în greșeală.

— Clarence, n-ai vrea să te folosești totuși de bruma de inteligență care ți-a mai rămas ? Faptul că ți s-a furat porcul este unul dintre lucrurile cele mai minore și mai lipsite de importanță care s-au întîmplat pe lume și consider toată tevatura care s-a făcut din cauza asta absolut revoltătoare. Dar oricine ar fi furat nenorocitul ăsta de animal...

Lordul Emsworth păli. Se holba de parcă nu era dumirit dacă a auzit bine.

— ...și oriunde ar fi fost găsit, poți fi convins că hoțul n-a fost domnul Baxter. E mult mai plauzibil, după cum spune domnul Baxter, ca un tînăr ca domnul Carmody să fie făptașul. Există un anume soi de tineri, am eu impresia, așa cum este domnul Carmody, care apreciază foarte mult farsele. Pune-ți întrebarea, Clarence, și încearcă să răspunzi cît mai rațional posibil, în măsura în care poate o persoană ca tine : Ce motiv ar fi avut domnul Baxter

să vină la Castelul Blandings și să se apuce să fure porci ?

S-ar putea ca, simțind pușca în mîini, lordul Emsworth să-și fi amintit de zilele glorioase de altădată, în gărzile din Shropshire, și să fi regăsit ceva din spiritul înfocat al dusei tinereți. Cert este că nu se înclină în fața ochiului aprig al surorii sale. Îi făcu față cu îndrăzneală și, la fel de îndrăzneț, îi răspunse :

— Întreabă-te și tu, Constance, spuse el, ce motive are domnul Baxter să facă ceea ce face.

— Da, interveni onorabilul Galahad, imparțial. Ce motive a avut amicul Baxter să vină la Castelul Blandings și să sperie de moarte domnișoarele ascunzîndu-se sub paturi ?

Lady Constance înghiți în sec. Frații descoperiseră punctul slab din pledoaria ei. Se întoarse către omul care încă mai spera să fie în stare să țină piept cu eficiență acestui atac.

— Domnule Baxter, spuse ea, ca și cum îi oferea prilejul să țină un discurs după încheierea unui banchet.

Dar Rupert Baxter nu participase la nici un banchet. Și probabil acesta a și fost motivul pentru care balanța se aplecă de partea cealaltă. Brusc, fu cuprins de dorința nebunească de a scăpa de acolo cu orice preț. Cu o oră înainte, chiar cu o jumătate de oră mai înainte, ba chiar cu cinci minute înainte, dorința care îi mai pîlpîia slab în suflet de a găsi o cale de întoarcere la Castelul Blandings în calitate de secretar particular al contelui de Emsworth, i-ar fi pus lacăt la gură. Acum însă

n-ar mai fi acceptat postul, nici dacă l-ar fi implorat în genunchi.

Baxter cel eficient era acum stăpînit de o ură cumplită față de Castelul Blandings, de tot ceea ce se găsea în el. Se minuna cum de a dorit să se întoarcă. În clipa respectivă, deținea o poziție respectabilă și bine remunerată de secretar și consilier al lui J. Horace Jevons, milionarul american, o persoană care nu numai că îl trata cu solicitudine și respect, ceea ce era un balsam pentru sufletul său, dar care îi dăduse și niște sfaturi atît de bune cu privire la investirea banilor, încît își triplase economiile. Și tocmai pe acest om din Chicago cu inima de aur se gîndise să-l părăsească, doar ca să-și satisfacă un sentiment vag care-l îndemna să se întoarcă în casa pe care, acum își dădea seama, o detesta așa cum puține case fuseseră detestate de cînd făpturile omenești au renunțat să mai trăiască în caverne !

Ochii îi fulgerară prin lentile. Gura i se făcu pungă.

— Voi explica !

— Știam că ai o explicație, exclamă lady Constance.

— Am. Una foarte simplă.

— Și scurtă, sper ? întrebă lordul Emsworth, care nu-și găsea astîmpărul. Ardea de nerăbdare să termine trăncăneala și să fie din nou lîngă purceaua lui. Era de nesuportat gîndul că Împărăteasa lui tînjește într-o afurisită de rulotă.

— Cît se poate de scurtă, răspunse Rupert Baxter.

Singura persoană din cameră care pînă atunci rămăsese complet în afara acestei scene penibile era Sue. Privise de lîngă fereastră ca un observator inocent. Acum, brusc, se pomeni în vîrtejul dezbaterii. Ochelarii lui Baxter o scormoneau din creștet pînă-n tălpi, iar el întinse spre ea un deget acuzator.

— Am venit în această cameră, spuse el, ca să pun mîna pe o scrisoare pe care am scris-o către această domnișoară care-și spune domnișoara Schoonmaker.

— Bineînțeles că își spune domnișoara Schoonmaker, vorbi lordul Emsworth, dezlipindu-și cu greu gîndurile de imaginea Împărătesei. Așa o cheamă, prietene, explică el cu blîndețe. De aceea își spune domnișoara Schoonmaker. Doamne Dumnezeule! Dacă pe fată o cheamă Schoonmaker, e firesc să-și spună domnișoara Schoonmaker.

— Da, dacă... Dar pe ea n-o cheamă așa. O cheamă Brown.

— Ascultă, prietene, o luă iar cu duhul blîndeții lordul Emsworth. Nu faci decît să te enervezi dacă mai continui în felul ăsta. Și probabil că o să ți se facă rău. Acum, uite ce-ți propun — du-te în camera dumitale, pune-ți o compresă rece pe frunte, întinde-te în pat și odihnește-te bine. Îl trimit pe Beach să-ți aducă niște pîine și lapte.

— Rom cu lapte, îl corectă onorabilul Galahad. E singurul leac. Am cunoscut prin '97 un individ care era predispus la făcături de-as-

tea — s-ar putea să-ți amintești de el, Clarence. Bellamy. Aiurică Bellamy îi spuneam noi și ori de cîte ori...

— O cheamă Brown! repetă Baxter, vocea avîntîndu-i-se într-un crescendo isteric. Sue Brown. Este dansatoare la Teatrul Regal din Londra. Și, după toate aparențele, este logodită și urmează să se căsătorească cu nepotul dumneavoastră Ronald.

Lady Constance scoase un țipăt. Lordul Emsworth își exprimă sentimentele printr-o serie de țîțîieli. Onorabilul Galahad, singur, rămase tăcut. Prinse privirea lui Sue, plin de îngrijorare.

— L-am auzit pe Beach afirmînd acest lucru, aici în cameră. Spunea că deține informația de la domnul Pilbeam. Și presupun că este exactă. Dar oricum, pot să vă spun că oricine ar fi, este o impostoare care a venit aici sub nume fals. Pe cînd mă aflam în fumoar cu puțin timp în urmă, a sosit o telegramă prin telefon de la Piața Blandings. Era semnată Myra Schoonmaker și a fost trimisă azi după-amiază de la Paris. Asta e tot ce am să vă spun, conchise Baxter. Și acum vă părăsesc și sper din tot sufletul să nu vă mai văd cîte zile o să mai am. Bună seara!

Ochelarii îi luciră rece, și omul se îndreptă țanțoș spre ușă, cînd în prag se lovi de Ronnie care tocmai intra.

— Nu vezi pe unde calci? întrebă Baxter.

— Ha? făcu Ronnie.

— Idiot împiedicat! exclamă Baxter cel eficient și ieși.

În camera pe care o părăsise, Lady Constance Keeble deveni statuia amenințării. De obicei nu dădea impresia unei femei deosebit de înalte, dar acum aducea cu un gigant înfricoșător ; iar Sue se pierdu cu totul în fața ei.

— Ronnie ! strigă slab Sue.

Era strigătul unei femele aflate la ceas de restriște, chemîndu-și bărbătușul. La fel trebuie să fi strigat strămoașa din peșteră a lui Sue, în zilele preistorice, către bărbatul cu mîna pe măciucă, în clipa cînd fusese încolțită de tigrul cu colții de oțel care semăna atît de bine cu lady Constance Keeble.

— Ronnie !

— Ce se petrece aici ? întrebă ultimul descendent al familiei Fish.

Respira cam agitat, pentru că itinerariul fusese străbătut în pas alergător. Pilbeam, în clipa în care se găsise în aer liber, dovedise o formă excelentă la sprint. Îl lăsase în urmă pe Ronnie pe o distanță de douăzeci de iarzi pe alee, și se năpustise în tufișurile binevenite, iar Ronnie, renunțînd la urmărire, se întorsese să-i dea raportul lui Sue. Mare i-a fost însă mirarea să constate că, în absența lui, camera devenise un fel de loc de întîlniri publice.

— Ce se întîmplă aici ? spuse el, adresîndu-se adunării.

Lady Constance se răsuci pe călcîie spre el.

— Ronald, cine este fata asta ?

— Ha ?

Ronnie era conștient de o oarecare stingherealǎ, dar își dădu toată silința să-i facă față. Nu-i plăcea înfățișarea mătușii, dar nu era

pentru prima oară cînd încerca acest sentiment. Era clar că se petrecuse ceva, dar era posibil ca, abordînd o oarecare degajare, să salveze situația.

— Doar o cunoști, mătușă, nu ? Domnișoara Schoonmaker ? Ai făcut cunoștință cu ea la Londra.

— Spune, o cheamă Brown ? Și e dansatoare ?

— Ei, da, recunoscu Ronnie. Cuvintele avură efectul unei bombe, dar Eton-ul și Cambridge-ul îi făcură bine față. Ei, da, de fapt așa e.

Se părea că lady Constance nu-și mai găsea cuvintele. Oricum, după expresia feței asta era situația.

— Aveam de gînd să vă spun. Ne-am logodit.

Lady Constance își reveni îndeajuns pentru a găsi un singur cuvînt.

— Clarence !

— Hî ? făcu lordul Emsworth ; gîndurile sale o luaseră razna.

— Ai auzit ?

— Ce să aud ?

Depășind starea de violentă emoție, lady Constance devenise brusc calmă și glacială.

— Dacă nu te-a interesat să asculți, te informez că Ronald și-a anunțat intenția de a se căsători cu o dansatoare.

— O, da ? rosti lordul Emsworth.

Oare un om cu intelectul atît de zdruncinat ca Baxter, se întrebă el, și-o fi amintit s-o hrănească pe Împărăteasă cu regularitate ?

Gîndul îl străpunsese ca o lance drept în inimă. Se îndreptă agitat spre uşă şi, cînd ajunse la ea, îşi dădu seama că sora lui nu-şi terminase încă discursul.

— Deci, n-ai altceva de spus ?

— Hî ? Despre ce ?

— Ceea ce m-am străduit să te fac să înţelegi, continuă lady Constance cu politeţe excesivă, este că nepotul tău Ronald şi-a anunţat intenţia să se căsătorească cu trupa de la Teatrul Regal.

— Cine ?

— Ronald. Uite-l aici pe Ronald ! Abia aşteaptă să se însoare cu domnişoara Brown, o dansatoare. Dumneaei este domnişoara Brown.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, făcu lordul Emsworth.

Poate că nu era un individ prea logic, dar avea manierele alese ale vechii şcoli.

Acum interveni Ronnie. Sosise vremea să arunce pe masă atuul.

— Nu e o dansatoare obişnuită.

— Bănuiesc că nu, după felul cum a venit la Castelul Blandings sub alt nume, spuse lady Constance. Dă dovada de o fire deosebit de întreprinzătoare.

— Vreau să spun, continuă Ronald, că ştiu eu bine cît de snoabă eşti. Mătuşă Constance, nu vreau să te jignesc, dar ştii şi tu ce vreau să spun — ţii la neamuri şi la descendenţă şi chestii de-astea infecte... ei bine, aş vrea să-ţi arăt că tatăl lui Sue făcea parte din gardă.

— Era soldat sau caporal ?

— Căpitan. Un domn pe nume...

— Cotterleigh, spuse Sue cu voce subţirică.

— Cotterleigh, întări Ronnie.

— Cotterleigh !

Vorbise onorabilul Galahad. Se uita la Sue cu gura căscată.

— Cotterleigh ? Să nu-mi spui că e Jack Cotterleigh ?

— Nu ştiu dacă e Jack Cotterleigh, spuse Ronnie. Vreau însă să vă fie clar că era Cotterleigh şi făcea parte din garda irlandeză.

Onorabilul Galahad încă se mai holba la Sue.

— Draga mea, exclamă el, şi vocea avea o notă ciudată, nu cumva maică-ta era pe vremuri în trupa de la bătrînul „Oxford şi Tivoli“ ?

Ronnie Fish simţea pentru a nu ştiu cîta oară că unchiul Galahad nu prea mai era întreg la minte. Auzi, s-o vîre acum şi pe Dolly Henderson ! Să trîntească povestea cu Dolly Henderson într-o clipă ca cea de faţă ! O să strice totul atrăgînd atenţia asupra laturii „Dolly Henderson“, exact cînd era esenţial să nu se abată de la linia Cotterleigh — numai şi numai Cotterleigh. Ronnie suspină deprimat, Ospiciile fuseseră special născocite pentru unchii Galahad ai omenirii, era el convins, iar unchii Galahad n-ar fi trebuit lăsaţi să hălăduiască în afara lor.

— Da, spuse Sue. Ea era.

Onorabilul Galahad înaintă spre Sue cu braţele întinse. Arăta ca un tată dintr-o melodramă, venind în întîmpinarea fiicei risipitoare.

— Ei, lua-m-ar naiba !

Repetă de trei ori invocația. Înșfăcă mîinile fără vlagă ale lui Sue și le strînse cu drag într-ale sale.

— Am tot încercat să-mi aduc aminte cu cine semeni, fetiță dragă. Știi că în anii '96, '97 și '98 eram îndrăgostit nebunește de maică-ta ? Știi că, dacă infernala mea familie nu m-ar fi trimis pachet spre Africa de Sud, m-aș fi însurat negreșit cu ea ? Pe cuvînt de onoare ! Dar nu m-au lăsat, mi-au stat în circă pînă m-au văzut îmbarcat, și cînd m-am întors am descoperit că tînărul Cotterleigh mi-o luase înainte. Ei, Doamne !

Mulți ar fi caracterizat scena drept mișcătoare. Nu însă și lady Constance Keeble.

— Lasă asta acum, Galahad, spuse ea. Fapt cert e că...

— Fapt cert e, replică onorabilul Galahad cu căldură, că tînărul Fish aici de față vrea să se însoare cu fiica lui Dolly Henderson, și eu sînt de acord. Și sper, Clarence, că o să ai și tu o dată în viață atîta minte încît să-i susții, în spiritul sportivității.

— Ha ? articulă cel de al noulea conte.

Din nou gîndurile lui o luaseră razna. Chiar dacă ar fi presupus că Baxter a hrănit-o pe Împărăteasă, oare i-a dat mîncarea care trebuia, și oare a fost îndestulătoare ?

— Vezi și tu ce fată minunată este.

— Cine ?

— Fata asta.

— Încîntătoare, consimți galant lordul Emsworth și se întoarse la propriile-i cugetări.

— Clarence ! răcni lady Constance, smulgîndu-l din reverie.

— Ha ?

— N-ai să consimți în veci la această căsătorie !

— Cine spune asta ?

— Eu ! Gîndește-te ce-o să zică și Julia.

Nici n-ar fi putut aduce un argument mai impresionant. În această cronică, lady Julia Fish, văduva răposatului general maior sir Miles Fish din statul major al Brigăzii Gărzilor, nu și-a făcut apariția. Așadar, nu cunoaștem nimic despre privirea îndîrjită, bărbia dominatoare, gura hotărîtă și vocea care uneori — ca de exemplu, cînd își certa fratele — putea să producă bășici pe o piele sensibilă. Lordul Emsworth cunoștea bine aceste lucruri. Le experimentase din copilărie. Ideea de fericire se afla acolo unde nu se afla lady Julia Fish. Și gîndul că ea va veni la Castelul Blandings și-l va descoase în bibliotecă în legătură cu această afacere îi făcu să-i înghețe sîngele în vine. Pînă în clipa respectivă avusese intenția amabilă să facă exact ceea ce aștepta majoritatea celor prezenți, dar acum ezită.

— Crezi că Juliei n-o să-i placă ?

— Bineînțeles că nu.

— Julia e o proastă, făcu onorabilul Galahad.

Lordul Emsworth cugetă asupra afirmației și înclină să fie de acord. Aceasta însă nu schimba cu nimic miezul problemei.

— Crezi că o să facă urît ?

— Sînt convinsă.

— În cazul ăsta... Lordul Emsworth se opri. Pe urmă, în ochi îi apăru o luminiță stranie. Ei, mai vedem noi. Mă duc la purceaua mea.

Plecarea avu loc atît de brusc, încît lady Constance amuți, iar înainte să-și poată reveni suficient pentru a intra în acțiune, lordul Emsworth ieșise din cameră și ajunsese la capătul coridorului. Pe urmă, părăsi și ea camera în grabă. Se putu auzi vocea ei tot mai departe pe scări : „Clarence !"

Onorabilul Galahad se întoarse spre Sue, energic dar protector.

— E o rușine ca oaspeții să asiste la asemenea scandaluri într-o familie englezească veche, spuse el bătînd-o pe umăr ca unul care, dacă lucrurile ar fi fost cum trebuie și dacă n-ar fi existat curse regulate în anii nouăzeci spre Africa de Sud, ar fi putut să-i fie tată. Îți trebuie puțină odihnă și liniște. Hai, Ronald, s-o lăsăm singură. Continuăm dezbaterile în altă cameră. Fruntea sus, draga mea. Pînă la urmă o să iasă totul bine.

Sue clătină din cap.

— N-are rost, spuse ea deznădăjduită.

— Nu fi atît de convinsă, replică onorabilul Galahad.

— Ascultă la mine, Sue, spuse Ronnie. Eu mă însor cu tine orice s-ar întîmpla. Și cu asta basta. Doamne sfinte ! Cum adică, îți închipui că eu nu știu să muncesc ?

— Ce anume știi ? întrebă onorabilul Galahad.

— Ce anume ? Păi... ăăă... păi, orice.

— Prețul pe piață al oricărui membru al acestei familii, spuse onorabilul Galahad care nu-și făcea nici un fel de iluzii despre cei mai apropiați și dragi, este cam de trei penny pe an. Nu ! Tot ce avem de făcut este să intrăm într-un fel în grațiile lui Clarence, și asta înseamnă să discutăm, să argumentăm, dar în orice caz nu aici. Hai, băiete. Nu se știe ca pămîntul. Am văzut eu lucruri și mai încîlcite ca astea, și pînă la urmă totul s-a rezolvat.

Capitolul 19

GALLY IA TAURUL DE COARNE

SUE RĂMASE în picioare pe balcon, privind afară în noapte. Întunericul de catifea învăluise lumea şi din miezul lui se ridica foşnetul copacilor şi mirosul reavăn şi suav al pămîntului şi florilor. O adiere slabă mişca iedera de alături. Dintre frunzele ei răzbătea ciripitul somnoros al unei păsărele, iar în depărtare pîrîiaşul clipocea molcom.

Sue suspină. Era o noapte făcută pentru cei fericiţi. Iar Sue era convinsă că fericirea nu-i este sortită ei.

În spate se auziră paşi, şi Sue se întoarse brusc.

— Ronnie ?

Îi răspunse glasul onorabilului Galahad Threepwood.

— Nu, eu sînt, drăguţă. Pot să vin lîngă tine pe balcon ? Doamne iartă-mă şi mă ajută, cum ar spune Clarence, ce noapte minunată !

— Da, încuviinţă Sue cu îndoială.

— Nu pari prea convinsă...

— A, ba da.

— Pariez că nu. Ştiu că şi eu simţeam la fel în seara în care tata a pus piciorul în prag

şi mi-a spus că plec a doua zi cu vaporul în Africa de Sud. Era o noapte ca asta, mi-aduc aminte. Se sprijini cu braţele de balustradă. N-am mai văzut-o pe maică-ta după ce s-a măritat.

— Nu ?

— Nu. A părăsit teatrul şi... Mă rog, atunci eram foarte ocupat — băuturică berechet şi cîte altele — oricum nu ne-am mai întîlnit. Cînd am auzit iar de ea, acum vreo doi sau trei ani, am aflat că a murit. Semeni grozav cu ea, drăguţă. Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama din prima clipă.

Tăcu. Nu vorbea nici Sue. Îşi petrecu braţul pe sub braţul lui. Se părea că nu era altceva mai bun de făcut. Un cîrstei începu să se tînguie monoton în beznă.

— Prevesteşte ploaia, spuse onorabilul Galahad. Sau nu. Nu mai ştiu exact. Ai auzit-o vreodată pe maică-ta cîntînd cîntecul ăla... ? Nu, cred că nu. Era înainte de a te naşte. Cît despre tînărul Ronald, începu el brusc.

— Ce e cu el ?

— Ţi-e drag ?

— Da.

— Vreau să spun — ţi-e drag cu adevărat ?

— Da.

— Cît de mult ?

Sue se aplecă peste balustradă. La poalele zidului, sub ea, Percy Pilbeam îşi iţi capul din tufiş şi apoi îl vîrî la loc. E posibil ca detectivul, amintindu-şi în subconştient povestirile cu Bruce şi păianjenul, să fi refuzat să

accepte înfrîngerea şi să se fi reîntors pe căi lăturalnice la scena dezastrului său. Cinci sute de lire reprezintă bănet, nu glumă, iar Percy Pilbeam nu se dădea uşor bătut doar pentru că la ultima încercare reuşise să-şi scape pielea. Efectul băuturii trecuse întrucîtva şi acum era din nou omul calm şi vigilent. Intenţiona să stea aciuiat prin aceste tufişuri şi apoi să atace burlanul, şi deci şi Camera Grădinii, unde se afla manuscrisul Amintirilor onorabilului Galahad. Nu eşti detectiv bun dacă te laşi descurajat atît de uşor.

— Nu ştiu să explic, spuse Sue.

— Încearcă.

— Nu. Tot ce spui fără înconjur despre sentimentele pe care le nutreşti pentru cineva sună penibil. În plus, pentru dumneavoastră Ronnie nu e genul de om pentru care cineva poate face o pasiune. În ochii dumneavoastră este un fitecine.

— Dacă şi atît, spuse critic onorabilul Galahad.

— Da, dacă şi atît. Pe cîtă vreme pentru mine reprezintă ceva... deosebit. De fapt, dacă vreţi să ştiţi ce înseamnă Ronnie pentru mine, aflaţi că el e totul. Poftim! V-am spus că o să vi se pară penibil. Parcă ar fi cuvintele unui cîntec, nu? Am cîntat de sute de ori cîntece de-astea pe scenă. Doi paşi la stînga, doi paşi la dreapta, bătaie, zîmbet, mîna pe inimă — „Pentru că el e to-o-otul pentru mi-i-i-ne!“ N-aveţi decît să rîdeţi dacă vreţi.

Cîteva clipe domni tăcerea.

— Nu rîd, spuse onorabilul Galahad. Draga mea, am vrut să aflu dacă într-adevăr ţii la tînărul Fish...

— Aş dori mult să nu-i mai spuneţi „tînărul Fish“.

— Îmi pare rău, drăguţă. Mi se pare că i se potriveşte de minune. Ei, am vrut să fiu absolut sigur că ţii la el, pentru că...

— Da?

— Ei da, pentru că am aranjat totul.

Sue se agăţă de balustradă.

— Cum?!

— Da, spuse onorabilul Galahad. S-a aranjat. Nu spun că poţi să te aştepţi şi la o îmbrăţişare drăgăstoasă de mătuşă din partea soră-mi, şi drept să-ţi spun, să fiu în locul tău, nici nu m-aş aventura să-i ajung în braţe. S-ar putea să te muşte — dar, lăsînd asta la o parte, totul merge strună. Se vor auzi clopoţeii de nuntă. Tînărul tău e pe undeva prin grădină. Fugi şi găseşte-l să-i dai de veste. O să-l intereseze.

— Dar... dar...

Sue îi strîngea braţul. O podidise o pornire năvalnică să strige şi să suspine. Nu se mai îndoia de frumuseţea nopţii.

— Dar... cum? De ce? Ce s-a întîmplat?

— Păi... eşti de acord că aş fi putut să mă însor cu maică-ta?

— Da.

— Lucru care mă face un fel de tată onorific.

— Da.

— În care calitate, draga mea, interesele tale sînt şi ale mele. De fapt, mai mult ale mele. Aşa că ţi-am clădit fericirea pe *Preţul Documentelor*. Ai văzut piesa asta ? Nu, de fapt a jucat de mult la Adelphi, cînd tu nici nu existai. Era acolo o scenă în care...

— Ce vreţi să spuneţi ?

Onorabilul Galahad ezită o clipă.

— Ei, esenţa problemei este că, ştiind cîtă aversiune are soră-mea Constance faţă de „Amintirile" mele, m-au dus la ea şi i-am spus pe şleau : „Clarence", i-am zis, „nu e genul de om care să pună oprelişte în calea unei căsnicii, atît timp cît nu trebuie să participe la nuntă. Tu eşti principala piedică," i-am spus. „Tu şi Julia. E destul să vrei tu, ca s-o convingi pe Julia în cinci minute. Ştii foarte bine cît preţ pune pe judecata ta." Pe urmă i-am spus că, dacă renunţă să se mai comporte ca un balot de sîrmă ghimpată în calea unei iubiri adevărate, mă oblig să nu mai public „Amintirile."

Sue i se agăţă în continuare de braţ. Nu era în stare să rostească o vorbă.

Percy Pilbeam care, datorită liniştii ce învăluia noaptea, auzise totul ar fi putut rosti o sumedenie. Numai natura delicată a actualei situaţii îl împiedică să le rostească — şi asta aşa ca prin urechile acului. Pentru Percy Pilbeam, totul apărea în formă de cinci sute de lire smulse din strînsoarea lui, zburînd ca o pasăre albastră. Fierbea în sinea lui. În toată Londra şi în comitatele Angliei, puţini erau cei care îndrăgeau atît de mult cinci sute de lire ca P. Frobisher Pilbeam.

— Ah ! spuse Sue. — Atît. Sentimentele erau prea puternice. Îl înghionti. — Ah ! spuse ea, şi din nou : Ah !

Se pomeni că plînge, dar nu-i fu ruşine.

— Ei, hai, hai ! protestă onorabilul Galahad. Nu e nimic nemaipomenit în asta, nu ? Nimic extraordinar în faptul că un om îl ajută pe altul.

— Nu ştiu ce să spun.

— Atunci taci, rosti onorabilul Galahad, considerabil uşurat. Păi, Dumnezeu să te aibă în pază, puţin îmi pasă dacă pîrlitele alea de poveşti se publică sau nu. Cel puţin... Nu, sigur că nu... N-ar face decît să aducă neplăceri. În plus, am să las în păstrarea naţiunii blestemata mea de carte, s-o publice peste o sută de ani. Şi eu am să devin un Pepys al viitorului, nu ? E cel mai bun lucru care se putea întîmpla. Omagiul posterităţii şi chestii de genul ăsta.

— Ah ! făcu Sue.

Onorabilul Galahad chicoti.

— E totuşi ruşinos că lumea va trebui să aştepte o sută de ani înainte de a afla povestea tînărului Gregory Parsloe cu crevetele. Ai ajuns la ea cînd ai citit astă seară ?

— N-am citit prea mult, spuse Sue. M-am tot gîndit la Ronnie.

— Ei, păi pot să ţi-o povestesc eu. Nu-i nevoie să aştepţi o sută de ani. S-a întîmplat la Ascot, în anul în care Martingale a cîştigat Cupa de Aur...

În grădină, Percy Pilbeam se ridicase din tufișuri. Puțin îi mai păsa acum dacă e văzut. Încă mai era oaspete în văgăuna asta de castel, și dacă oaspeții nu pot să intre și să iasă din tufișuri cînd au chef, atunci ce facem cu proverbiala ospitalitate britanică? Avea intenția să-și scuture de pe tălpi praful de la Blandings, să-și petreacă noaptea la „Blazonul Emsworth“ și a doua zi să se înapoieze la Londra, unde era apreciat cum se cuvine.

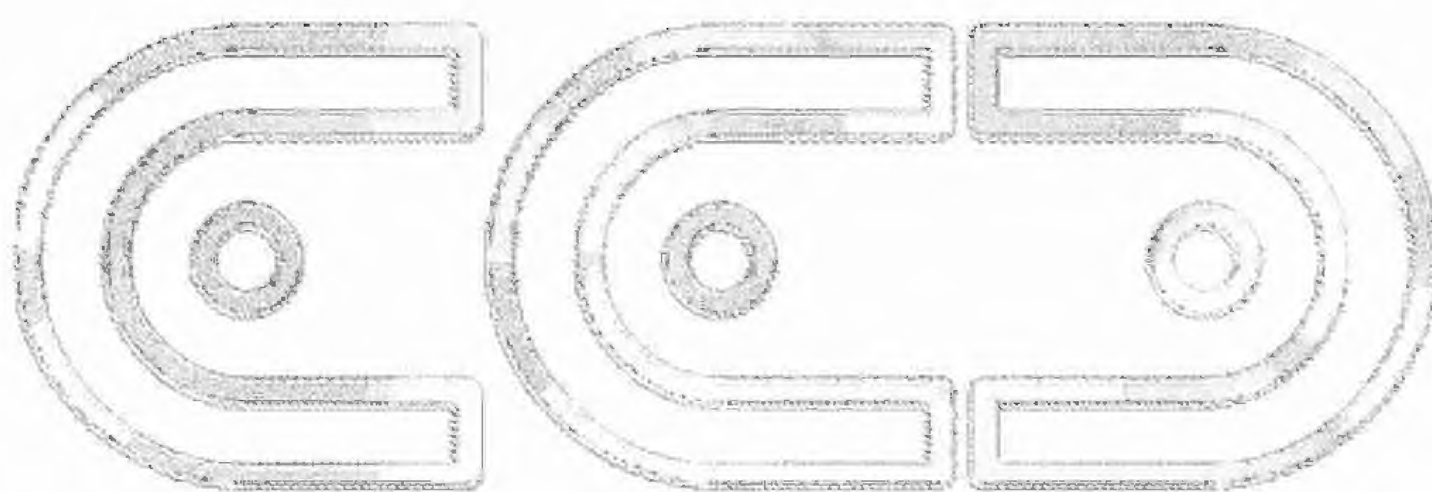
— Ei, draga mea, uite cum s-a întîmplat cu tînărul Parsloe...

Percy Pilbeam nu mai zăbovi. Povestea cu crevetele era literă moartă pentru el. Se răsuci pe călcîie și noaptea de vară îl înghiți. Undeva, în întuneric, țipă o bufniță. Lui Pilbeam i se păru că distinge ceva batjocoritor în glasul ei. Se încruntă. Dinții i se încleștară cu un scrîșnet.

Dacă ar fi putut s-o găsească, i-ar fi spus el vreo două cuvinte bufniței ăleia.

CLUB

Scanare și prelucrare digitală

AVENTURA

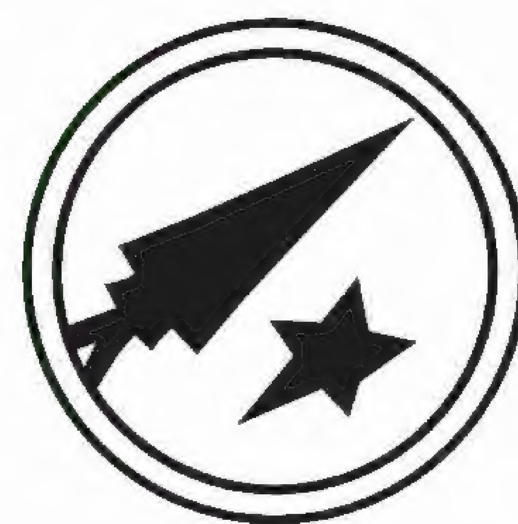

de

Anonim

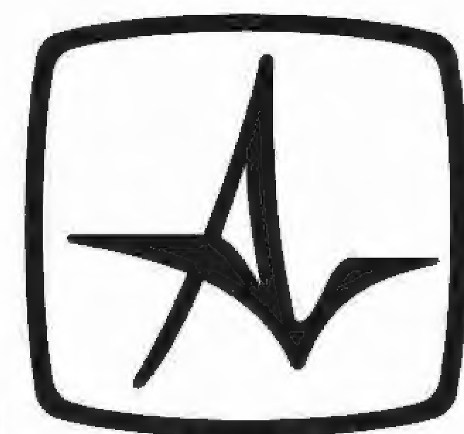
și

CAT Graur

Antwerpen

2024

